Penny Jordan

126

COPILUL FURTUNII

editura alcris

THE BEST

Înfumuratul Gilles de Chauvigny se căsătorește cu Lee Raven pentru a scăpa de o amantă prea insistentă. Ea nu-l poate refuza deoarece el o amenință că-i va arăta logodnicului o scrisoare compromițătoare trimisă cu câțiva ani în urmă.

Comportamentul disprețuitor al soțului îi frânge inima lui Lee, care îl iubește foarte mult. Deși este desconsiderată, ea nu disperă și copilul pe care-l va naște va grăbi deznodământul...

Vocea lui răsuna ca o lovitură de ciocan și ea trebui să se sprijine de balustradă ca să nu se prăbușească. Așadar, teama ei fusese justificată : Gilles nu făcuse dragoste cu ea decât pentru a-i calma simțurile.

ISBN 973-580-038-1

Lei 2254 + 45 T.L. = 2299

Coperta : ANDY

© Penny Jordan, 1983

L'ENFANT DE L'ORAGE

Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparţin editurii ALCRIS – M 94.

PENNY JORDAN

COPILUL FURTUNII

Traducere din limba franceză de
CEZAR NICULESCU

BUCUREŞTI

CAPITOLUL I

Lee privea din avion Canalul Mânecii care părea un covor argintiu în lumina crudă a dimineții. Părinții o botezaseră Annabel-Lee, dar toată lumea se obișnuise să-i spună simplu, Lee. Era o fată subțire și drăguță, cu părul lung și negru, cu ochii verzi migdalați. Tată său îi spusese că sunt ochi de vrăjitoare. Gura îi era frumos conturată. Firea ei pasională se regăsea în buzele cărnoase pe care rujul le făcea și mai apetisante.

— La aeroport ne așteaptă o mașină închiriată, o anunță Michael Roberts, șeful ei. Plecăm imediat.

Michael se ocupa cu achiziționarea de băuturi alese pentru un lanț de supermagazine din Anglia și Lee era de șase săptămâni asistenta lui. Era prima ei călătorie în interes de serviciu Michael avea intenția să-l convingă pe un renumit viticultor de pe valea Loarei să-și extindă clientela, de obicei alcătuită din cei ce frecventau magazinele specializate în desfacerea vinurilor renumite. Michael dorea foarte mult

să se întoarcă acasă cu un contract pentru compania la care lucra, ceea ce i-ar fi ridicat serios prestigiul.

— În această perioadă a anului, îi explică Michael, în timp ce-şi legau centurile de siguranţă, cred că vom fi singurii oaspeţi ai contelui. De abia peste câteva luni va prezenta cele mai bune soiuri unor musafiri aleşi pe sprânceană. Îi făcu cu ochiul şi adăugă : logodnicul tău n-a protestat că pleci cu mine ? Mă întreb cum poţi să îmbini cariera cu exigenţele unei viitoare căsnicii.

— Dan ştie că meseria contează mult pentru mine.

Lee îl întâlnise pe logodnicul ei în Australia. Fusese o dragoste la prima vedere, dar fuseseră nevoiţi să se despartă fără să fi hotărât ce vor face în următoarele luni. Lee se grăbise să revină în Anglia pentru a-şi lua acest serviciu, iar Dan se întorsese în Statele Unite pentru o afacere importantă a imperiului bancar condus de tatăl lui.

Nunta nu putea avea loc decât după finalizarea acestei tranzacţii dificile. În plus, Dan aparţinea unei familii însemnate din Anglia, din oraşul Boston, şi ceremonia nupţială impunea pregătiri deosebite. Lee nu dorise ca nunta să fie fastuoasă, dar se supusese pretenţiilor logodnicului. Spera să vorbească la telefon cu el de la castelul contelui, aşa cum se înţeleseseră la despărţire. O dată pe săptămână îşi

telefonau unul altuia, indiferent unde se aflau.

În timp ce avionul se apropia pe pista de aterizare, Lee se smulse din gândurile sale, hotărâtă să acorde cea mai mare atenție călătoriei de afaceri. Dorea să-i arate lui Michael că este capabilă și eficace, cu dorința de a-i câștiga încrederea. O umbră de neliniște o cuprinse când avionul se opri, dar în aeroport își reveni la timp și se îndreptă în grabă spre mașina care-i aștepta, fără să observe privirile admirative pe care Michael i le adresase. Soarele fierbinte al lunii mai făcea ca părul ei să scânteieze.

Pe drum, se hotărâră să nu se oprească pentru a lua prânzul. După ce trecură de Orleans, Lee îl schimbă pe Michael la volan. Îi plăcea să conducă mașina și era prudentă, mai ales într-o țară străină. Michael îi surâse privind-o cum conduce. Era pentru prima oară când lucra cu o femeie. Lee trecuse prima testul de selecție, înlăturând pe ceilalți concurenți, dovedind că posedă o aptitudine înnăscută pentru degustarea vinurilor. La început, Michael se întrebase dacă poate conta pe seriozitatea unei femei drăguțe care putea fi ispitită să lase totul baltă dacă i s-ar aprinde călcâiele după un bărbat. Nu trecuse multă vreme și el s-a convins că Lee nu lua lucrurile în joacă : mereu la timp la întâlniri, ea știa să adopte o atitudine care atrăgea respectul din partea furnizo-

rilor prin evaluarea fără greș a calității oricărui soi de vin.

Lee simțea privirile lui Michael ațintite asupra ei, dar nu dădu nici o atenție. După plecarea părinților în Australia, la fratele ei, Lee ducea o viață independentă și știa foarte bine cum să întrețină relații cordiale cu bărbații fără să meargă prea departe. Fire energică și ambițioasă, ea își consacra tot timpul slujbei și până când îl cunoscuse pe Dan nu avusese ocazia să aibă un prieten. Atentă la traficul intens de pe șosea, își spuse în sinea ei că va fi nevoită să-și abandoneze serviciul atunci când va avea loc nunta. Aruncă involuntar o privire la inelul de logodnă. Era o bijuterie simplă, dar de o mare valoare, exact pe gustul familiei Talbot. Lee scutură din cap, alungându-și gândurile și se concentră asupra volanului Chauvigny se afla mai aproape de Nantes decât de Orleans și mașina traversa aproape întreaga regiune de nord a Franței. Lee remarcă abundența viilor mai mult decât a castelelor superbe pe lângă care treceau în viteză, în timp ce Michael își aranja hârtiile.

Valea Loarei se îngusta spre Saumur, dar după Angers, devenea din nou largă, înconjurată de dealurile destinate cultivării viței de vie. Câțiva lucrători culegeau strugurii pe care îi transportau imediat la cramă.

— Aici vom părăsi șoseaua, o anunță Mi-

chael, arătând un drum lateral care şerpuia printre podgorii.

După ce trecură printr-un sat cu case vechi şi drăguţe, ajunseră în faţa unui castel. Turnurile înalte şi ascuţite păreau desprinse dintr-o carte cu poveşti, iar întreaga clădire dădea impresia că se aflau într-un tărâm de vis.

În loc să fie fermecată de frumuseţea şi liniştea acestor locuri, ea fu cuprinsă de o nelinişte inexplicabilă pe care o resimţise şi în avion.

— Oh ! Oh ! exclamă Michael uluit. Când sunt invitat la un castel, nu ştiu niciodată dacă voi găsi o reşedinţă masivă de ţară sau ceva asemănător cu Buckingham Palace ! De data asta, sunt sigur că am nimerit chiar în paradis !

Trecând peste podul mobil, sub care pluteau câteva păsări pe luciul apei, maşina pătrunse într-o vastă curte interioară. Copleşită de arhitectura renascentistă a castelului, Lee îşi aminti de clădirile cele mai impozante văzute în Australia. Nici una nu se putea compara cu această bijuterie de piatră !

Zgomotul motorului trezi un câine care stătea întins în faţa uşii de la intrare. Lee parcă maşina şi coborî geamul respirând aerul curat de ţară.

Clipocitul apei de la fântâna din mijlocul curţii îi atrase atenţia : picăturile ţâşneau printr-un ciorchine de strugure ţinut în palmă de

un băiețel sculptat în marmură și cădeau într-un ulcior de piatră.

Uitându-se în jur, ea observă că ușa de la intrare se deschise și în prag apăru un bărbat îmbrăcat într-un costum gri, foarte elegant. Plin de distincție și autoritate, acesta liniști câinele cu un singur cuvânt. Michael coborî din mașină iar ea își încleștă mâinile pe volan, pradă unei nervozități de nestăpânit. Amabil, Michael îi deschise portiera și ea fu obligată să i se alăture, deși simțea cum picioarele îi tremură. În fața castelanului, Michael făcu prezentările :

— Mă bucur că vă cunosc. Numele meu este Michael Roberts și dânsa este asistenta mea, Lee Raven. Cu siguranță că sunteți...

— Gilles Freburg, conte de Chauvigny, îl întrerupse gazda într-o engleză excelentă, fără pic de accent străin. Fiți bineveniți !

Fără îndoială că mama lui a fost englezoaică, se gândi Lee, trecând cu dificultate peste surpriza de a fi recunoscut trăsăturile orgolioase și expresive ale contelui.

Acesta îi întinse o mână bronzată și puternică, fără a lăsa să i se vadă pe chip cea mai mică urmă de emoție.

— Bună, Lee.

— Bună, Gilles, răspunse ea cu același ton degajat, deși inima îi bătea cu putere în piept. Cum se simte mătușa Caroline ?

— Foarte bine, mulţumesc. Acum se află într-o călătorie în insulele Antile.

Michael rămase cu gura căscată şi Gilles se grăbi să-l informeze :

— Amândoi avem aceeaşi mătuşă sau mai exact, eu sunt nepotul Carolinei, iar ea...

— Este naşa mea, îl completă Lee străduindu-se să-şi păstreze sângele rece, deşi gazda îi remarcase neliniştea.

Părăsind Anglia, nu-şi imaginase nici un moment că va da cu ochii de Gilles Freburg. De altfel, dacă ar fi ştiut acest lucru, ar fi refuzat categoric să facă această deplasare.

— Vă rog să intraţi, îi invită Gilles, cu un surâs ironic. Menajera vă va conduce la camerele voastre. Cina va şi uşoară. Bănuiesc că sunteţi obosiţi şi că doriţi să vă odihniţi. Mâine, vom vizita podgoria.

În timp ce vorbea îi conduse pe oaspeţi în holul cel mare al clădirii, cu mobile din esenţe rare şi statui care ar fi făcut deliciul oricărui negustor de artă. Covorul din mijloc era atât de frumos încât ea îşi spuse că era păcat să fie călcat cu picioarele de musafiri. Deasupra şemineului impresionant se aflau, sculptate în piatră, însemnele heraldice ale familiei Chauvigny. Lee îşi aminti că mătuşa Caroline îi spusese cândva că nepotul ei era conte.

Cele două surori, mătuşa Caroline şi mama lui Gilles, frecventaseră aceeaşi şcoală. Privirea lui Lee se îndreptă spre chipul lui Gilles

pe care nu-l văzuse de şase ani. Nu se schimbase deloc, părea puţin mai mândru şi mai sigur pe el, chiar seducător. Oare ce impresie îi făcuse ? se întreba ea. Cu siguranţă că o găsise transformată. Ultima oară când îl întâlnise, era o puştoaică de şaisprezece ani, timidă şi stângace, care se înroşea de fiecare dată când el îi vorbea. Acum era o tânără fermecătoare, cu o personalitate în plină afirmare.

În vara când făcuse cunoştinţă cu Gilles, el locuia la mătuşa lui pentru a se întrema după o gripă destul de puternică. Atunci avea douăzeci şi cinci de ani.

Menajera apăru imediat şi, după ce-i salută pe oaspeţi, ascultă cu atenţie ordinele stăpânului castelului, aruncându-i lui Lee o privire curioasă şi rece.

Urcând scările în urma menajerei care purta o rochie neagră, cei doi remarcară portretul unui bărbat chipeş, îmbrăcat într-o uniformă de ostaş al armatei lui Napoleon. Amândoi remarcară trăsăturile chipului care semănau cu cele ale lui Gilles. Asemănarea era cu totul ieşită din comun. De la acest strămoş moştenise contele bravura aproape inconştientă şi temperamentul fierbinte de aventurier care, în cazul său, se manifestau printr-o aroganţă încăpăţânată. Fiinţele înzestrate cu asemenea calităţi îşi înfruntă destinul fără şovăire, căutând să-şi realizeze scopurile în viaţă cu ori-

ce risc ; cel mai bine este să nu ai de-a face cu ei sau să nu stai cumva în drumul lor. Din păcate, Lee era conştientă de acest lucru.

— Veţi locui la acelaşi etaj, îi anunţă menajera. Doriţi camere care să comunice între ele ?

Politeţea ceremonioasă a doamnei Le Bon îl ascundea cu greu disprețul față de Lee şi aceasta o privea cu obrajii îmbujoraţi şi surprinsă.

— Domnişoara Raven este doar asistenta mea, o puse Michael la punct pe un ton categoric. Vom fi mulţumiţi cu orice camere dar nici nu se pune problema ca ele să fie atât de intime.

După ce-şi aranjă bagajele, Michael bătu la uşa camerei lui Lee.

— Intră, îl pofti ea.

— Aş vrea să punem la punct strategia noastră, spuse el cu un aer preocupat.

Ferestrele din cameră dădeau spre parcul din jurul castelului şi se puteau zări, în lumina blândă a înserării, şirurile perfect geometrice ale aleilor mărginite de garduri vii, tăiate uniform.

— De fapt, spuse el cu mult umor, nu văd nici un impediment de a împărţi aceeaşi cameră. Numai dacă ai fi fost de acord, se grăbi el să adauge, dar ştiu bine că este o absurditate. În orice caz, compatrioţii noştri i-au făcut o impresie destul de proastă domnişoarei

Le Bon. Câți clienți n-a văzut la viața ei însoțiți de „secretare" bune la toate ? !

Lee făcu un semn cu mâna, care voia să exprime nemulțumirea ce o încerca. Michael avea dreptate și totuși, ea nu putea scăpa de gândul supărător că vorbele menajerei o vizaseră direct. Michael îi surâse amuzat și o tachină curtenitor :

— Nu știam că ai relații cu înalta societate. Dacă aș fi bănuit că îl cunoști pe conte, nici nu m-aș fi ostenit să vin până aici. Te-aș fi rugat pur și simplu să te folosești de influența pe care o ai asupra lui pentru a obține renumitul vin de Chauvigny.

— Nu am aflat că a moștenit acest titlu, replică Lee. În privința relației dintre noi, ai remarcat că nu suntem deloc apropiați. L-am văzut o singură dată, continuă ea, acum șase ani. Deși mătușa lui este nașa mea, nu avem nici o legătură de familie.

Lee se feri să-i mărturisească lui Michael că această legătură era mai complicată decât părea. După ce șeful ei se retrase, își puse o rochie potrivită pentru cină, în timp ce amintirile din trecut îi reveniră în memorie.

La șaisprezece ani, ieșise de la pension, la fel de neștiutoare de parcă trăise într-un pustiu, nutrind speranța deșartă că Gilles va fi iubitul ei. Dacă ar fi fost nevoită să dovedească pasiunea ce-i înflăcăra inima de tată, și-ar fi dat bucuroasă și viața pentru el. Dorea din tot

sufletul să fie alături de el, de persoana iubită, însă unele întâmplări nefericite așternuseră uitare peste prima ei dragoste.

Ca o ironie a soartei, acum se afla în această cameră, ca musafir al lui Gilles, pentru trei zile. Michael spera să plece de la castel cu un contract care ar fi permis firmei la care lucra să comercializeze vinurile de Chauvigny. Lee nu știa dacă este cazul să-l prevină că prezența ei risca să compromită șansele de reușită ale tratativelor. După câteva clipe de ezitare, ea se hotărî să păstreze tăcere, gândindu-se că l-ar alarma inutil. Continua să-l vadă pe Gilles cu ochi de adolescentă ; la treizeci și unu de ani, nu se putea ca el să nu aibă bunul-simț de a nu-i purta pică.

Contele le rezervase oaspeților un cadru luxos. Mobila veche și fără îndoială autentică, o făcu să și-o închipuie pe împărăteasa Iosefina culcată pe confortabila canapea acoperită cu satin verde-pal. Lângă fereastră se afla o masă de toaletă, cu oglinda din cristal și ramă aurie. Taburetul se armoniza cu restul mobilierului, numai lămpile aduceau o notă de modernism, dar se încadrau perfect cu decorația interioară.

Numai încăperea aceasta valorează cât o comoară, își spuse, iar castelul cuprindea multe alte încăperi. Uitându-se la tapiseria splendidă de pe perete care se vedea că provine din celebrele manufacturi din Aubusson, Lee

încercă să evalueze averea lui Gilles şi nici cifrele cu şase zerouri nu a ajutară. Concluzia firească era că acest nobil posedă o bogăţie de invidiat şi că, ferit de orice griji financiare, putea refuza orice client care nu-i era pe plac.

Până în clipa de faţă, Lee nu avusese ocazia să viziteze o podgorie de o asemenea întindere, care producea numai vinuri de calitate excelentă. Lucrase un an în Australia la un viticultor, dar modul lui de viaţă aparţinea unei categorii de mijloc, iar vinurile erau din soiuri de masă. Era mulţumită să îşi luase rochia de catifea neagră, sobră şi elegantă.

Deschise uşa care dădea spre sala de baie şi i se tăie respiraţia în faţa luxului : pereţii şi pardoseala erau din marmură, iar cada din acelaşi material era de fapt un bazin în care intră coborând câteva trepte, ceea ce-i dădea senzaţia că se află într-un palat din „O mie şi una de nopţi". Lee făcu o baie caldă închipuindu-şi pentru o clipă că este o baiaderă dintr-un harem, pregătindu-se să danseze în cinstea stăpânului. Ce departe era apartamentul ei din Londra, pe care-l împărţea cu alte două vânzătoare din reţeaua de magazine a firmei...

Jucându-se cu spuma din cadă, ea se gândi la situaţia lui Gilles. De ce nu s-a însurat ? Fiind stăpânul unui asemenea domeniu, avea nevoie de un moştenitor. Poate că are încă timp pentru căsnicie, doar nu este bătrân. Gilles bătrân ! Această idee îi smulse un zâmbet.

Nu, la vârsta lui, un bărbat aşa plin de energie ! De altfel, conştiinţa lui robustă îl va ţine în putere până târziu în viaţă.

Lee îşi încruntă sprâncenele. Cum de se lăsase purtată de aripile imaginaţiei ? Nu mai era o fată romantică, în stare să se lase sedusă de farmecul lui Gilles.

Ieşind din cadă, se şterse îndelung, apoi se întoarse în cameră. Viaţa îi dăduse câteva lecţii dure, astfel că învăţase să fie prudentă în relaţiile cu oamenii. Mustrându-se că fusese cam visătoare se hotărî să-l sune pe Dan. Se consultase cu Michael şi el o încurajase, promiţându-i că va achita costul convorbirii, înainte de plecare.

Telefonul era lângă pat şi după câteva minute, vocea lui Dan se auzi, dar de parcă s-ar fi aflat în adânc.

— Nu ai renunţat la această călătorie ?

Dan încercase s-o determine pe Lee să nu plece din Londra şi puţin lipsise ca ultima lor convorbire telefonică să se transforme în ceartă. Pentru asta ea căută să-l liniştească.

— Dan, ştii foarte bine că trebuie să mă deplasez în diferite locuri. Aceasta face parte din cerinţele meseriei.

— Dar nu trebuie să lucrezi. Când vei fi soţia mea, vei avea ce face acasă. Mai bine ai renunţa de pe acum la slujbă. Mama te-a invitat la Boston şi tu amâni mereu vizita.

Puțin indispusă, ea își imaginâ cà doamna Talbot dorea s-o pună la încercare, ca să vadă dacă este o soție potrivită pentru fiul ei.

— Cred că vrea să vadă că mănânc cu furculița, nu cu mâna, îl ironiză ea.

Suspinul exagerat din glasul lui Dan o făcu să-și regrete imediat cuvintele.

— Nu fi ridicolă ! exclamă el furios. Mama are de gând să te prezinte familiei și să te înscrie în organizațiile de caritate și în cluburile...

— Numai asta mai lipsea ! se burzului Lee, fără să se poată abține. Crezi că-mi voi petrece viața activând în nu știu câte organizații de caritate și cluburi ? De ce uiți că am o meserie ?

— O meserie care te obligă să călătorești dintr-o țară în alta însoțită, azi de Michael și mâine de alt bărbat ! Te avertizez că nu voi permite ca nevasta mea să lucreze !

Lee înțelese brusc că Dan era gelos... gelos pe Michael ! Un zâmbet îi înflori pe buze. Iată unde-l dusese mintea pe Dan : Michael avea în jur de cincizeci de ani și era căsătorit. Dacă nu s-ar fi aflat într-o casă străină, ar fi avut mai mult timp să-l liniștească și să discute. Își consultă ceasul de mână și se grăbi să încheie convorbirea :

— Da, trebuie să închid. Este timpul să cobor la cină. Îți voi scrie mai amănunțit.

Așteptă, chiar și în ultima clipă, o vorbă

drăgăstoasă, ca dovadă a iubirii, însă Dan se supărase prea tare. Nu-i mai rămânea decât să aştearnă pe hârtie o explicaţie pentru cuvintele puţin cam aspre pe care le rostise într-un moment de enervare. Văzând că întârzie la masă, fu nevoită să se întrerupă din scris.

Culoarea neagră a rochiei îi accentua, prin contrast, tenul deschis care mai păstra ceva din bronzul căpătat la soarele torid din Australia. Decolteul de la spate lăsa să se vadă ceva din trupul ei subţire. Mama sa o ajutase să aleagă această toaletă şi exclamase entuziasmată când ieşise din camera de probă :

— Această ţinută te face cea mai ispititoare dintre femei ! Ai să-i înnebuneşti pe bărbaţi. Nu te sfătuiesc s-o pui decât la ocazii festive.

Lee se întrebă dacă cina de la castel putea constitui un eveniment deosebit. În ciuda incertitudinii, avu o inspiraţie de moment şi-şi prinse părul într-un coc, lăsând doar două bucle în dreptul urechilor. Coafura o schimbă cu totul : fata fermecătoare dispăruse, făcând loc unei fiinţe de o frumuseţe impresionantă pe care ea o simţea străină de firea ei. Chiar şi mersul i se păru diferit, mai suplu şi mai elegant. Chipul îi era posomorât fără machiaj, doar câteva creionări pentru strălucirea ochilor, iar parfumul discret pe care-l răspândea era de calitate. În picioare avea pantofi negri, asortaţi cu rochia. O ultimă privire în oglindă

îi dadu senzația că se pregătește mai puțin pentru un dineu decât pentru o bătălie.

Michael nu-și ascunse uimirea.

— Nu se poate, cine ești ? Nu-mi vine să cred că strulăcitoarea din fața mea este asistenta de care m-am despărțit cu o jumătate de oră în urmă. Să nu-mi spui că suntem în țara minunilor, deși suntem în patria autorului Cenușăresei !

Lee nu se putu abține să nu surâdă, încântată de efect.

— Vrei să insinuezi că am venit îmbrăcați în zdrențe ?

Amândoi izbucniră în râs și ecoul răsună cristalin pe culoarul cufundat în tăcere. O ușă se deschise pe neașteptate și Gilles înaintă spre ei. Deși spusese că vor lua o cină simplă, își pusese un costum cu o croială impecabilă, care-i accentua distincția naturală. Lee simți o emoție diferită de simțămintele încercate cu șase ani în urmă când îl văzuse în tricou și blugi. Ghicea că sub costumul de culoare închisă, el avea un trup puternic și brațe viguroase. Apropierea lui o tulbură mai mult decât se așteptase.

— Ați spus că vom lua o masă ușoară, protestă Michael, uitându-se admirativ la ei. N-am bănuit că vom lua parte la o ceremonie cu fast.

Gilles îi dărui un surâs politicos. Michael purta același costum cu care venise.

— Îmi cer scuze, dar seara mă schimb în-

totdeauna. Aceasta este regula casei şi servitorii s-au obişnuit cu ea.

Lee îl privi nedumerită, neputând să creadă că el ţinea atât de mult să nu-i supere pe cei care-l serveau. Gilles îi ghici gândurile şi adăugă calm :

— Este foarte important să te bucuri de respectul angajaţilor. Pe aici, lumea este foarte susceptibilă.

Tonul rece al glasului şi ţinuta ţeapănă şi ţanţoşă o puse pe gânduri. Cât de misterios este ! Nu râde oare niciodată ? Are cumva şi accese de mânie ? I se întâmplă să se îndrăgostească ?

Această ultimă întrebare îşi găsi răspunsul mai repede decât crezu ea.

Gilles îi conduse într-un salon imens, mobilat într-un stil mai vechi decât camera ei. Lee examină o măsuţă aflată lângă ea şi-şi dădu seama că acest mobilier aparţine stilului Ludovic al XIV-lea. Gilles le oferi o băutură tare, dar ea refuză pentru a-şi păstra gustul neatins în vederea degustării vinurilor care vor fi servite la masă. Gazda îşi aţinti privirea ironică şi admirativă în acelaşi timp asupra el, o privire sfidătoare a unei persoane care îşi poate permite orice în viaţă. Noroc că doamna Le Bon apăru în uşă şi-i atrase atenţia gazdei.

— Doamna a sosit, îl anunţă ea.

Cine era persoana misterioasă care se ascundea sub acest apelativ ? se întrebă Lee

curioasă. Pentru că Gilles nu se grăbea să se ducă în hol ca să-i iasă în întâmpinare, menajera o privi dușmănos și ea nu știa care este cauza unei asemenea antipatii fățișe. In încăpere pătrunse una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Avea părul roșcat, tenul fraged și strălucitor și întreaga ei ținută trăda originea nobilă.

— Gilles ! spuse femeia și adresă celor doi musafiri un surâs convențional.

Mâna ei fină, cu unghiile date cu lac, cuprinse brațul contelui în timp ce obrazul său întins aștepta o sărutare. Gilles se prefăcu că nu observă gura ei atât de cochet oferită și-i duse mâna la buze. Lee rămase surprinsă : De ce se ferea Gilles să sărute această femeie răpitoare față de martori ? Timiditatea nu i se potrivea defel.

— Scuză-mă, dar n-am avut timp să mă îmbrac pentru cină, susură dulce vizitatoarea, arătând spre rochia de culoare verde de o croială aparte, datorată mai mult sau mai puțin unei renumite case de modă. Abia am sosit de la Paris. Aceștia sunt invitații tăi ?

— Da. Dă-mi voie să ți-i prezint pe domnișoara Lee Raven și pe domnul Michael Roberts, Luiza. Doamna Beauvaise. Tatăl ei este vecinul cel mai apropiat și posedă vii care dau vinuri alese.

Luiza făcu o strâmbătură, apoi se uită la Lee cu o privire atât de insistentă încât aceasta avea senzația că era dezbrăcată.

– O, dragul meu, protestă Luiza pe un ton glumeț, de ce ești așa de solemn ? Noi doi suntem mai mult decât niște simpli vecini. O fixă în continuare pe Lee și adăugă : observ, domnișoară Raven, că purtați un inel de logodnă. Veți fi soția domnului Roberts ?

După menajeră, iată a doua femeie care voia s-o arunce în brațele lui Michael, se gândi Lee, iritată.

– Nu, răspunse sec, ferindu-se să-i dea mai multe explicații, pentru că Luiza îi inspira o neîncredere instinctivă.

Doamna Beauvaise era o persoană extrem de indiscretă și Lee își dădea seama că sub înfățișarea distinsă se ascundea o femeie cu o senzualitate debordantă. Drept mărturie, erau privirile lacome adresate lui Gilles și gura ei nesățioasă. Lee avu o ușoară ameteală, dorind din toată inima să se afle în altă parte : femeia aceasta îi aminti de o varietate de orhidee, deosebit de frumoasă, dar carnivoră.

Cina fu excelentă. După gustări la care se servise un excelent vin roze, urmă o friptură gustoasă de miel. Vinul rubiniu se dovedi a fi delicios. La brânzeturi se bău un vin alb sec, parfumat, unul din soiurile cele mai bune ale acestui domeniu.

Datorită talentului de povestitor al lui Michael, conversația fu animată și cina se desfășură într-o atmosferă veselă și destinsă. Din când în când, Luiza se întuneca la față, dori-

toare să rămână cât mai repede singură cu Gilles pe care-l mânca din ochi. Fără să vrea, își punea mâna pe brațul lui, într-un gest posesiv și concludent. Era cu siguranță amanta lui. Tot comportamentul ei voia să spună tuturor : acest bărbat îmi aparține.

După masă, menajera aduse cafeaua în niște cești fine de porțelan străveziu de o valoare neprețuită. Când Luiza încercă să se ridice ca să împartă cafelele, Gilles o opri cu un gest autoritar.

— De acest lucru se va ocupa Lee.

În ciuda uimirii, Lee se supuse, nedorind să obiecteze la această poruncă formulată pe un ton categoric și se ridică din fotoliu, urmărită de privirile încărcate de ură ale Luizei.

Gilles se întoarse spre doamna Beauvaise, cu un surâs acru.

— Draga mea, am uitat să-ți spun că Lee și cu mine ne cunoaștem de multă vreme. Una din mătușile mele este nașa ei.

Când Lee îi întinse farfurioara cu ceașca de cafea, Gilles îi luă afectuos mâna, zâmbindu-i cu atâta căldură încât ea nu știa ce l-a apucat.

Luiza împrăștie stupefacția : se uită la cei doi cu sprâncenele încruntate și nu-i venea să creadă că Gilles al ei poate mângâia o altă femeie.

— Dacă este o prietenă atât de veche, sper

cu domnișoara Lee să-ți permită să fii la fel de tandru și cu prietenele mai... recente.

Cuvintele, pline de ipocrizie, conțineau o amenințare directă pe care Lee nu dorea s-o ia în serios. Nu era posibil ca o femeie atât de frumoasă să vadă în ea o rivală. Era caraghios ! Totuși, în minutele următoare, Lee trecu prin alte emoții. Rămase perplexă când Gilles îi sărută mâna, abordând, lucru și mai ciudat, o mină de îndrăgostit. Privirea lui rece căpătă chiar o umbră de duioșie.

— Răspunde-i Luizei, draga mea, o încurajă el pe un ton gingaș. Ești de acord să mă împarți cu ea ?

Draga mea ! Pe moment, Lee crezu că nu auzise bine, dar furia care-i sluțea chipul Luizei îi confirmă că Gilles nu glumise. De altfel, doamna Beauvaise exclamă indignată :

— Cum ? ! Ce-ai spus ?

Lee se uită la Michael să vadă care este reacția lui față de comportarea ciudată a gazdei și observă că asista netulburat la scena care se juca în fața lui, așteptând cu vădită curiozitate o inevitabilă lovitură de teatru.

Cât despre Gilles, acesta nu părea deloc stânjenit de prezența amantei sale care își stăpânea cu greu mânia. În locul ei, Lee ar fi ezitat să se certe cu Gilles, însă Luiza nu părea că se teme de temperamentul lui violent. Numai sărmana Lee aflase, cu șase ani în urmă, cât de tulburat este când îl contrazici. Gilles

se adresă Luizei cu aerul cel mai firesc din lume :

– Nu este normal să-i spun logodnicei „draga mea" ?

– Tu... eu... eu, îngăimă doamna Beauvaise rămasă cu gura căscată.

– Ne vom căsători în curând, declară Gilles solemn, profitând de stupoarea amantei sale.

Aceasta nu întârzie să-şi revină în fire şi obiectă sec :

– Nu poartă inelul familiei Chauvigny !

– Nu încă, recunoscu el, pe acelaşi ton calm. Am hotărât să ne căsătorim când Lee era încă adolescentă, dar când am fost ultima dată în Anglia am găsit-o complet schimbată şi atât de feminină încât n-am mai putut aştepta şi... acum am anunţat public logodna noastră. Oricum, Luiza, eşti de acord că nu iau în călătorii smaraldul familiei noastre, care se potriveşte de minune cu ochii logodnicei mele. În lipsă de altceva, i-am oferit această modestă bijuterie pe care o vezi la mâna ei.

Fără să mai aştepte torentul de întrebări din partea Luizei, Gilles scoase cu un gest delicat diamantul de la degetul lui Lee. Luiza ţâşni furioasă de pe fotoliu şi începu să protesteze vehement în franceză. Lee se felicită că nu cunoştea această limbă, dar doamna Beauvaise continuă în engleză :

– Ştiu eu bine de ce te-ai logodit cu a-

această găsculiță. Vrei ca mama moștenitorului tău să fie neprihănită și mai presus de orice bănuială. Să știi că niciodată nu vei cunoaște pasiunea în brațele ei. Se vede de la o poștă că are apă în vine, nu sânge clocotitor ca al meu. Îndreptă un deget amenințător spre Lee. Să nu crezi că vei putea să-l păstrezi numai pentru tine!

Palidă la față, Lee nu știa ce să facă, reproșându-și că nu oprise de la început această glumă sinistră.

Profitând de starea în care se afla, Gilles o apucă de talie. Cu câtă dibăcie știuse să îndrugе minciunile și cât de îndrăzneț era! constată ea buimăcită.

Luiza se înverșună și mai tare văzându-i lipiți unul de altul.

— Te va înșela fără scrupule cu prima femeie care îi va cădea cu tronc, aici, la Orleans, la Paris, oriunde! Uită-te bine la el! Nu vezi că nu seamănă cu englezii tăi flegmatici? Este capabil de pasiunea cea mai arzătoare. Ai să te căiești amarnic, fetițo. Gilles îți va distruge inima, așa cum a făcut cu mine! Îți doresc să poți fi fericită alături de el.

Cu aceste vorbe, Luiza se întoarse și ieși ca o vijelie din salon. Gilles se duse calm și închise ușa după ea, scoțând un oftat de ușurare. În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

Pentru clipele de neliniște, de oboseală, de tristețe, pentru momentele când totul este mohorât și pare fără speranță, nimic mai potrivit decât însenînarea pe care o aduc romanele colecțiilor „EL și EA“ și „ROMANTIC“ care fac să se nască în inimi încrederea în dragoste, în viață.

CAPITOLUL II

Ușa de la intrare fu trântită cu putere de Luiza și acesta fu semnalul ca Michael să-i lase singuri. Lividă, tremurând de mânie, Lee se răsti la Gilles :

— Explică-mi și mie ce înseamnă această comedie de prost gust !

El nu părea încurcat și păstrându-și sângele rece, își aprinse o țigară de foi, apoi spuse :

— Ce nevoie ai de explicații ? Știam că ești destul de isteață ca să pricepi ce s-a întâmplat. Ai remarcat că Luiza exagerează în privința locului pe care-l ocupă în viața mea.

Sufocată de indignare față de vanitatea și tupeul lui Gilles, Lee uită de orice prudență și ridică tonul.

— Cum de ai îndrăznit să te folosești de mine ca să te descotorosești de o amantă plictisitoare ?

— Trebuia să-i dau o lecție Luizei, replică el la fel de imperturbabil. Greșeala ei a fost că și-a imaginat că poate schimba rolul de amantă

cu cel de contesă de Chauvigny. Am vrut s-o readuc cu picioarele pe pământ.

Revoltată de cinismul lui fără limite, Lee ripostă :

— O consideri bună la pat, dar nedemnă să-ţi poarte numele !

— Nu te amesteca unde nu este treaba ta, o mustră el sever. Căsătoria este un lucru foarte serios. Luiza este văduva unui pilot de curse care şi-a găsit moartea într-un accident şi ea a profitat îndeajuns de tinereţe. Acum are treizeci de ani şi doreşte să-şi facă un viitor. Nu ştiu de ce a sperat că eu îi voi oferi o situaţie socială corespunzătoare. Un membru al familiei Chauvigny nu va lua niciodată de nevastă o femeie de genul ei, rosti el pe un ton intransigent.

Lee scoase o exclamaţie de dezaprobare şi Gilles continuă sever :

— Poţi admite ca o femeie care cedează primului venit să devină stăpâna castelului ?

— Dar ea ţi s-a dăruit numai ţie, spuse ea pe un ton acid.

Gilles clătină din cap, nemulţumit.

— Recunosc că a fost amanta mea, dar ea nu-mi va fi nici soţie şi nici mama copiilor mei. Să nu crezi că mi-ar fi acordat atenţie dacă nu eram nobil şi bogat.

Care femeie nu ar dori un asemenea bărbat ! Gândul acesta o nelinişti, ştiind cât de

crud poate fi Gilles. Avea motive întemeiate să nu aibă încredere în el.

— Te rog, Gilles, să nu mergem prea departe, spuse ea cu voce hotărâtă. Nu mă interesează deloc încurcăturile tale sentimentale. Nu te-ai săturat să chinuieşti oamenii după bunul tău plac ?

Gilles rămase tăcut şi Lee simţi că nervozitatea ei sporeşte cu fiecare clipă, temându-se de reacţia lui imprevizibilă. Făcu o grimasă, apoi continuă.

— Prefer să nu răspund la ultima întrebare, însă pot să te lămuresc de ce m-am folosit de tine. Întâmplarea a făcut să vii aici şi cum te cunoşteam de multă vreme, mi-a venit pe loc ideea că poţi juca rolul de iubită, mai ales că aveai pe deget inelul de logodnă. Recunoaşte că acestea sunt motive serioase pentru a face ca povestea mea să devină plauzibilă !

— Logodna noastră va dura puţin, afirmă ea, jignită de impertinenţa lui.

— Aşa este, confirmă el, până poimâine... când va avea loc nunta.

— Cum vine asta ? întrebă ea nedumerită, făcând ochii mari. Ţi-ai pierdut mintile ? Nu mă mărit cu tine pentru tot aurul din lume ! Uiţi că sunt deja logodită cu alt bărbat, care mă iubeşte şi pe care-l iubesc ?

— Nu vreau să te contrazic, dar logodnicul tău nu-mi inspiră încredere. Azi-dimineaţă a telefonat aici ca să se intereseze dacă ai ve-

nit şi dacă stai în aceeaşi cameră cu Michael Roberts. Am fost surprins şi am aşteptat să te văd. Voiam să mă conving de frumuseţea ta, dacă ai putut să-l faci gelos pe acest bărbat.

Lee nu dădu atenţie cuvintelor insultătoare ale lui Gilles, fiindcă mărturisirea lui o tulburase îndeajuns. Aşadar Gilles ştia de la Dan cine era asistenta lui Michael Roberts şi fusese scutit de efectul surprizei, punând la cale, cu sânge rece, scena îndreptată împotriva Luizei... Nu-i venea să creadă că este posibil un asemenea plan şi totuşi Gilles era capabil de orice.

— Stai jos, îi porunci el, arătându-i un scaun care era mai valoros decât toată camera ei din Londra.

Lee se aşeză, năucită de tot ce auzea.

— Înainte de a mă scuza, lasă-mă să-ţi dau câteva explicaţii. Eu am multă stimă pentru tatăl Luizei care-mi este şi prieten. Habar nu are ce caracter are fiica sa şi cei din jurul lui se sfiesc să-i facă vreun rău, spunându-i adevărul. El posedă o vie minunată care este zestrea fetei în caz că se mărită din nou. Din păcate, timpul trece şi Bernard este prea bătrân ca să aibă grijă de gospodărie. Aş vrea să-i cumpăr proprietatea şi...

— Mai bine te căsătoreşti cu Luiza, îl întrerupse Lee, cu amărăciune în glas. În felul acesta, via nu te costă nimic.

— Ai răbdare, replică el blând. Şi în acest caz m-ar costa la fel de mult. Voi avea ca soţie

o femeie care a trăit cu mulți bărbați din împrejurimi și mă tem că ea nu se va lecui până la moarte de acest păcat. Pot să fiu sigur că eu voi fi tatăl copiilor care vor purta numele meu ? Luiza a răspândit zvonul că avem de gând să ne căsătorim. Nu precupețește nici un efort pentru a-și atinge scopul. Am ajuns într-o cumpănă mare : fie să cedez insistențelor Luizei, fie să-l dezamăgesc pe tatăl ei.

— Pierzând și speranța de a dobândi și via lui ! îi strecură ea printre dinți.

Gilles continuă imperturbabil, fără să reacționeze la remarca ei :

— Singura șansă de a ieși din această încurcătură este căsătoria mea cu altă femeie. În felul acesta, Luiza nu mai poate să mă sufoce cu pretențiile ei absurde, iar Bernard poate să moară liniștit. Bineînțeles că este vorba de o căsătorie formală și m-am gândit la tine. Tu ești femeia potrivită.

Lee rămase cu gura căscată și făcu ochii mari. Când fu capabilă să vorbească, se arătă neînduplecată.

— Refuz categoric să mă pretez la o asemenea farsă. Nu mă poți obliga !

— Ba da ! rosti el sec, scoțând o cheie din buzunar. Deschise sertarul unui dulap frumos sculptat și scoase un act. Ai uitat, Lee ?

Ea recunoscu disperată hârtia care făcuse parte din mapa de scris pe care nașa ei i-o dăruise în ziua când împlinise șaisprezece ani.

La început, Lee înnegrise foile cu plăcere, dar până la urmă, două pagini le aruncase în foc, cu excepția unui plic. Tocmai pe acesta îl ținea Gilles în mână, uitându-se sfidător la ea.

— Ce-ar spune logodnicul tău dacă ar citi aceste rânduri ? Deși moravurile sunt mai libere, sunt lucruri care... l-ar putea șoca, nu ? Vrei să-ți împrospătez puțin memoria ?

Lee se înfioră și-și plecă ochii, incapabilă să se uite la scrisoarea compromițătoare.

— Este cam târziu pentru a te rușina. Nu știam că ești în stare de așa ceva. Chiar azi-dimineață am recitit această capodoperă. Stilul este greoi, dar ideile sunt elocvente. Pariez că nu i-ai scris așa ceva iubitului tău logodnic.

— Cum poți să-ți închipui că mi-aș fi putut permite...

— Te cred pe cuvânt, o întrerupse el brutal. Nu-mi vine să cred că tânăra liniștită și echilibrată de acum a putut scrie asemenea rânduri pasionate. Vrei să-ți citesc un pasaj ?

— Nu !

Țipătul ei se pierdu într-un geamăt amar. Își acoperi urechile cu mâinile, să nu audă vorbele lui Gilles și începu să tremure din tot corpul. Privirea sa rătăcită exprima zbuciumul prin care trecea.

— În cazul acesta, exclamă Gilles, fără să pară impresionat de starea ei, trebuie să te hotărăști : sau te măriti cu mine, pentru scurt timp, sau trimit o copie a acestei încântătoare

scrisori de dragoste logodnicului tău ! Ai toată noaptea la dispoziție să meditezi la această propunere... După o mică pauză, el termină pe un ton sec și dur : Și mai ales să nu încerci să fugi din castel. Voi fi nevoit să trimit scrisoarea cât mai repede.

Lee se ridică de pe scaun și se îndreptă cu greu spre ușă. Gilles o opri și se uită la ea cu o privire crudă și tăioasă.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș fi sedus de distincția ta naturală și de frumusețea ta. Mai ales aș fi tentat să cred că ești o fată inocentă. Din fericire, știind ce caracter ai, singura ispită este să-ți răpesc puțin timp. Cu toate acestea, înfățișarea ta pură și rezervată mi-ar trezi dorința să-ți arăt ce înseamnă dragostea.

— Vrei să spui, desfrâul ! ripostă ea dezgustată. Un om ca tine nu va cunoaște niciodată sensul iubirii !

— Mă bucur că formăm o pereche potrivită, murmură el disprețuitor, deschizându-i ușa.

Odată ajunsă în camera sa, Lee se duse la fereastră, privind parcul scăldat în lumina argintie a lunii. Lacrimi fierbinți îi brăzdau obrajii. Trecutul îi reveni cu putere în minte și se văzu la vârsta de șaisprezece ani, pe când locuia cu mătușa Caroline și avea ca prietenă o fată din vecini.

Lee se întrebă dacă Sally nu nutrise și ea sentimente de dragoste față de Gilles. La ce bun să stabilească adevărul după atâta vreme?

Faptele rămâneau aceleași. Ea se îndrăgostise nebunește de Gilles, admirându-l ca pe un zeu, și Sally o tachina mereu în legătură cu acest lucru.

În ziua fatală, era foarte cald, iar Lee și Sally erau întinse pe iarbă în grădină și-l priveau pe Gilles care trebăluiau prin curte, aranjând gardul viu. Lee îi admira mușchii brațelor și torsul puternic, având inima strânsă la gândul că el se va întoarce peste puțină vreme în Franța.

Sally îi citi gândurile pe față și o ispiti cu perfidie :

— Du-te și spune-i ce simți pentru el.

Îngrozită de această idee, neîndrăznind măcar să-și închipuie reacția unei ființe orgolioase și dificile ca Gilles, Lee tresări.

— Nici nu mă gândesc !

— Dacă nu-i vorbești, mă duc eu la el, o amenință Sally găsind o plăcere diabolică s-o chinuiască.

Lee o imploră să nu facă această nebunie și prietena ei o liniști, jurând că-și va ține promisiunea de a nu-i mărturisi lui Gilles pasiunea pe care o strânsese în inima ei.

Nu vorbise cu el, însă îi trimisese o scrisoare, folosind hârtia din mapa lui Lee și imitându-i scrisul, semnând cu prenumele ei. Gilles luase scrisoarea drept autentică și refuzase după aceea să-i recunoască nevinovăția. Nici măcar nu acceptase discuția cu ea, aruncându-i o privire severă care o înspăimântase de moarte.

Gilles venise brusc în camera ei, după ce citise scrisoarea și ea înroșise la vederea tânărului seducător, îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă albă. Rămasă fără grai, numai ochii îi trădau sentimentele.

— Să nu crezi că voi veni lângă tine în pat, îi reproșă el, cu voce gravă, uitându-se dispreţuitor la fata care citea la lumina lămpii de noapte. Îmi pare rău, domnișoară, însă n-am venit să-ți satisfac poftele sexuale. Vreau numai să te previn : să nu mai scrii niciodată asemenea scrisori unui bărbat lipsit de scrupule și de simțul onoarei.

— Eu...

— Gura ! Nu vreau să mai aud nici un cuvânt din partea ta, îi spuse el, aruncându-i scrisoarea cu un gest scurt.

Lee parcurse rândurile pe care nu le înțelese prea bine, însă unele pasaje erau atât de elocvente încât o cuprinse o rușine fără margini.

— Crezi că eu sunt autoarea acestei scrisori ?!

— Este scrisul tău, nu ? se revoltă el. L-am comparat cu cel din caietele tale de școală, continuă el fără milă. Ce părere ar avea profesoarele tale dacă ar citi asemenea grozăvii ?

— Nu eu am scris aceste rânduri ! se apără ea zadarnic, fără să-l convingă.

Sufletul ei bun o împiedicase să-i spună cine este adevărata autoare a scrisorii și se lăsase

târâtă într-o afacere murdară și ruşinoasă care o va obseda tot restul vieții.

Uitând că-l iubește pe Gilles, începuse să se teamă de el ca și cum acesta ar fi întruchipat toate forțele răului.

— Ești destul de șireată pentru a-ți ascunde josnicia sub masca nevinovăției, dar să știi că nu mă păcălești ! se răsti el, adăugând ceva în franceză. Din fericire ea nu pricepea sensul, dar fără îndoială că era o înjurătură. Fără să-i dea timp să se dezmeticească, el o ridică în picioare și o înlănțui cu brutalitate. Îi strivi buzele cu o sărutare și o mângâie cu nerușinare pe sâni și coapse. Lee izbucni în plâns din cauza durerii și umilinței.

— Sper că asta o să te învețe minte ! urlă el, împingând-o înapoi în pat. Fii mulțumită că nu-i spun nimic mătușii Caroline !

După plecarea lui, Lee își pierdu cunoștința. După câteva minute își reveni în fire, se uită în oglindă, văzu că este palidă la chip și că buza inferioară îi sângera. Tremura toată și se întreba, plângând, ce înseamnă multe expresii din scrisoare. Abia după câteva luni a înțeles semnificația lor, pentru că nu avea cui să se adreseze decât părinților, călugărițelor, și colegelor de pension. Unele dintre fete erau și mai ignorante decât ea.

Această întâmplare ruşinoasă o făcuse să fie neîncrezătoare în bărbați și se jură să nu mai aibă de-a face cu ei.

Cineva bătu la ușă și fu cuprinsă de panică la gândul că va trebui să-l înfrunte din nou pe Gilles.

— Sunt eu, deschide.

Lee scoase un suspin de ușurare, recunoscând glasul lui Michael.

— Explică-mi, Lee, ce s-a întâmplat ? Ai știut dinainte ce va face Gilles, sau ai fost la fel de surprinsă ca și mine ? o întrebă el, imediat ce intră în cameră.

— Știi foarte bine că sunt logodită cu Dan.

Lee ar fi dorit din tot sufletul să-l dezvăluie tot secretul, dar se stăpâni, pentru că șeful ei nu venise la castel decât pentru a cumpăra vin. Oricum, la douăzeci și doi de ani, era destul de matură ca să-și poarte singură de grijă. Singura dificultate consta în faptul că nu găsea o soluție pentru a ieși din încurcătură.

— Am impresia că este o stratagemă folosită de Gilles ca să scape de Luiza, ghici el, văzând că ea este plânsă. A ales bine momentul !

— Mai mult decât crezi, ofirmă ea cu amărăciune. Gilles vrea să mă la de nevastă, bineînțeles numai pentru puțin timp, până când cumpără via tatălui Luizei.

— Iar tu, ca veche prietenă, ai acceptat să-l ajuți, susținu Michael. Da, cred că planul lui va reuși. Dan va rămâne, așa cum mi-ai spus, câteva luni în Statele Unite. Până la venirea lui în Europa, vei divorța de Gilles și veți putea

să vă căsătoriți. El începu să fabuleze și ea nu putu să-l oprească. În fond, va fi o afacere profitabilă pentru toți, adăugă el, glumind numai pe jumătate. Odată ce va fi soțul tău, Gilles nu va refuza să încheie contractul cu firma noastră. Ce succes vom avea ! Gândește-te numai, în lanțul nostru de supermagazine vor fi vândute vinurile de Chauvigny !

Lee își dădu seama că ultimele sale speranțe se risipiseră : nu mai putea aștepta nici un ajutor din partea lui Michael care se felicita pentru reușita contractului, fără să se sinchisească de prețul pe care ea îl va plăti pentru această înțelegere.

— Ei bine, contesă, i se adresă el în glumă, este timpul să te las să te odihnești. Pe când nunta ?

— Încă n-am acceptat cererea în căsătorie, îl informă ea.

— Cum așa ? făcu el mirat. Nu cred că Gilles este obișnuit să fie refuzat. Mi-a lăsat impresia unui bărbat autoritar și inflexibil. În locul tău, aș fi mai prudentă cu el. Noapte bună !

*
* *

Lee se trezi în zori, când orizontul începea să se lumineze. După ce-și făcu toaleta, coborî scara și ieși în curte. Un tropăit o făcu să se

ascundă în spatele gardului viu. Gilles se întorcea de la plimbarea de dimineaţă călare pe un splendid armăsar negru. Degaja energie şi stăpânire de sine şi ea nu se putu abţine să-i admire curajul şi dibăcia cu care strunea exemplarul de rasă.

Când ea se reîntoarse, doamna Le Bon o aştepta deja în holul de la intrare. Deşi corpolentă, menajera avea un mers suplu şi graţios.

– Micul dejun va fi servit în salon, o anunţă ea rece.

Lee nu dorea să-i dea satisfacţie, mărturisindu-i că nu-i este foame şi că doreşte să rămână în camera ei, aşa că dădu din cap înainte de a urca treptele scării.

Ca şi în ajun, se opri să admire tabloul care-l înfăţişa pe strămoşul lui Gilles.

– Numele său este René de Chauvigny, se auzi glasul lui Gilles, care ajunsese pe nesimţite în spatele ei. A participat la campaniile duse de Napoleon şi, ca recompensă pentru bravura sa, a primit de la împărat acest domeniu confiscat în timpul Revoluţiei de la 1798, tot de la familia noastră. Pe când se afla la Moscova, René a răpit o rusoaică şi s-a căsătorit cu ea. Aceasta a fost prima care a purtat preţiosul inel de logodnă care se transmite din generaţie în generaţie. Se povesteşte că ea îşi ura atât de mult soţul, încât s-a închis într-o cameră din turnul castelului şi a refuzat să iasă de acolo.

– Ce s-a întâmplat cu ea ? se interesă Lee, înduioşată de soarta nefericitei fiinţe.

În colţul gurii lui Gilles apăru un rânjet.

– Greşeşti dacă faci o comparaţie între ea şi tine. Strămoşul meu s-a îndrăgostit cu adevărat de prizoniera lui. Văzând că acesteia continua să-i fie dor de meleagurile natale, a acceptat chiar să o trimită înapoi în Rusia. Mişcată de generozitatea lui, fata şi-a dat seama, în sfârşit, că ţine la el. După părerea mea, se cam plictisise în turn şi s-a hotărât să profite cât mai mult de pe urma acestei situaţii. Oricum, i-a dăruit lui René trei fii şi două fiice.

– Ce frică i-a fost, dacă a stat închisă în turn ! exclamă Lee, care avea şi ea motive întemeiate de a se teme. Cum va putea să-i ascundă lui Dan această căsătorie de operetă ? De ce nu-i mărturisise logodnicului de existenţa acestei mizerabile scrisori ? Crezuse că nu este cazul să se alarmeze degeaba, mai ales că nu fusese sigură că el o va găsi nevinovată. Până acum nu se gândise dacă Dan are într-adevăr încredere în ea. Lipsa acestui sentiment poate duce la destrămarea iubirii.

– Să nu-mi spui că ţi-e frică de mine ! se revoltă el, întrerupându-i şirul gândurilor. Tot din teamă te-ai ascuns de mine când m-am întors de la ora de călărie ?

Aşadar o văzuse ! Lee se înroşi în obraji şi căută să se îndepărteze de conte, dar acesta surâse zeflemitor şi-i blocă drumul. Ea crezuse

că-i plac bărbaţii blonzi şi delicaţi, dar în apropierea trupului atletic al lui Gilles simţea că inima îi bate mai tare. Se mustră în sinea ei pentru această reacţie impulsivă, simţind că nu-şi respectă jurământul de a evita pe cât posibil să nu mai fie umilită de acest bărbat brunet, autoritar şi sfidător.

— Aştept răspunsul tău la cererea mea în căsătorie, spuse el cu o notă ironică în glas. Accepţi să fii soţia mea, nu ?

— Nu am altă posibilitate. Dacă refuz...

— Îmi vei permite să transmit logodnicului tău câteva informaţii despre caracterul iubitei sale. Să vadă şi el pe cine vrea să introducă într-o familie respectabilă Să nu te îngrijorezi, dacă peste câteva luni va fi la fel de nătâng, se va putea însura fără nici o problemă cu tine. Gilles îşi ţintui privirile obraznice pe pieptul ei rotund, scos în evidenţă de bluza mulată pe bust şi adăugă : eşti într-adevăr ispititoare, mult mai frumoasă ca la şaisprezece ani, dar să nu crezi că doresc să fii nevasta mea până la moarte. Te rog chiar să semnezi această hârtie care menţionează faptul că voi putea să divorţez când vreau eu.

Uluită de atâta îndrăzneală, ea reacţionă imediat :

— Doar nu crezi că doresc să prelungesc căsătoria mai mult de câteva luni ! Nu mai sunt adolescenta de acum şase ani şi nu mă mai poţi impresiona cu aerele tale.

— Căsnicia nu este o joacă. Dacă între timp îți schimbi părerea ? întrebă el cu cinism.

— Îl iubesc pe Dan, iar pe tine te urăsc. Cu cât scap mai repede de tine, cu atât voi fi mai fericită. Te rog să-mi dai înapoi inelul de logodnă.

— Numai atunci când vom divorța. Până atunci vei purta inelul de familie.

Lee scoase o exclamație de uimire la vederea splendidului smarald pe care Gilles i-l puse pe deget. Piatra arunca sclipiri calde în penumbra scării.

— Se potrivește perfect cu ochii tăi ! îi spuse el cu o nuanță de triumf în glas. Acum suntem logodiți cu adevărat.

Gilles se aplecă și o sărută apăsat, ca și cum ar fi vrut să-și pecetluiască victoria.

CAPITOLUL III

Ceremonia oficială avu loc la Paris, iar singurul martor fu Michael. Lee regretă absența familiei și a prietenelor sale, dar chiar dacă ar fi avut posibilitatea să le invite, n-ar fi îndrăznit să-i aducă pe părinți tocmai din Australia, iar pe Pat și Barbara din Anglia, pentru a asista la o mascaradă. Lee era extrem de atașată de cele două colege de serviciu cu care împărțea apartamentul din Londra. Ce vor spune de această căsătorie surprinzătoare și prea rapidă? Fără îndoială că le va cere să-și țină gura, pentru că nu voia să afle toată lumea ce se ascunde în spatele căsătoriei cu Gilles. În primul rând, le va scrie ca să le prevină că va absenta câteva luni și le va ruga să-i trimită scrisorile în Franța.

Imediat după prânz, Michael își luă rămas-bun de la proaspeții însurăței, bucuros că se întoarce la firmă cu un contract de vânzare a vinurilor de Chauvigny. Lee avu o tresărire dureroasă când îl văzu că se îndreaptă spre aeroport la volanul mașinii cu care veniseră la

castel, știind că acum va rămâne singură ca să-l înfrunte pe Gilles.

Contele dovedise că avusese fler alegând Parisul pentru celebrarea căsătoriei. Pe domeniul său, evenimentul s-ar fi transformat într-o petrecere cu mare pompă, imposibil de organizat de pe o zi pe alta și, la drept-vorbind, nici n-ar fi dorit-o.

Cu toate acestea, reîntoarcerea contelui la braț cu o soție nu va trece neobservată printre vecini și cunoștințele sale.

Deși trecuseră trei ore de la ceremonie, Lee încă nu putea crede că Gilles este soțul ei oficial, văzând mai degrabă în el un dușman sau un spirit malefic.

Când intră în apartamentul rezervat la unul dintre cele mai luxoase hoteluri din capitala Franței, primul lucru pe care Lee îl făcu fu să verifice dacă ușa dintre cele două camere era încuiată. După ce se liniști, își scoase rochia bleu ca să facă o baie, gândindu-se că ar fi meritat să poarte o rochie albă, potrivită cu nevinovăția ei. Se consolă la gândul că poate va avea parte de rochia visată la căsătoria cu Dan. Ceremonia îi lăsase un gust amar : având lacrimi în ochi, ezitase să semneze în registrul de la Starea Civilă și atunci Gilles fusese nevoit s-o strângă de braț ca să-i aducă aminte ce are de făcut.

— Lee, deschide ușa ! Vocea lui poruncitoare o făcu să se înfioare și se îmbrăcă în

grabă. Deschide odată ! Vrei să anunţ recepţia că s-a înţepenit uşa ?

Ameninţarea o făcu să tragă zăvorul şi Gilles apăru în costumul gri-deschis de la ceremonie. Cu un gest dezinvolt, el îşi scoase haina pe care o aruncă pe pat şi Lee putu citi pe eticheta din interior numele unei celebre case de modă.

— N-ai avut o rochie mai elegantă ? întrebă el, arătând spre rochie.

Lee nu se lăsă intimidată de înfăţişarea lui de animal de pradă gata să se arunce asupra bietei victime şi ripostă sec :

— Îmi pare rău, dar n-am venit în Franţa să mă mărit.

— Trebuie să-ţi completezi garderoba. După-amiază mergem la cumpărături. Ea deschise gura să protesteze, însă el îi tăie elanul. Acum eşti nevasta mea. După ce se termină culesul strugurilor, voi invita clienţii mei cei mai importanţi la castel, iar soţiile lor vor purta haine luxoase şi vor purta bijuterii preţioase.

— Culesul va avea loc peste şase luni !

— Aşa este, confirmă el, fără să-şi piardă calmul. Nu crezi că tăcerea mea merită şase luni din viaţa ta ? Până în octombrie, Luiza va pune ochii pe alt bărbat.

— Cena ce-ţi va uşura alegerea unei fete care să fie demnă de a-ţi fi soţie.

— De ce te miri că pun preţ pe puritate ?

Nu este firesc să-mi doresc o soție iubitoare și o mamă respectabilă pentru copiii mei ?

— Nu același lucru se poate spune de viitorul ei soț, îl ironiză ea.

— Te rog să-ți măsori cuvintele ! mârâi el. Amintește-ți ce mi-ai scris acum șase ani ; nu vreau să-ți dau altă lecție usturătoare !

*
* *

Puțin mai târziu, ea uită de acest avertisment, uitându-se încântată la toaletele de vis prezentate de manechinele care treceau prin fața lor. Cei doi soți se aflau de o jumătate de oră în salonul unui renumit creator de modă și Gilles nu scosese încă nici o vorbă, mulțumindu-se să-i declare vânzătoarei care le ieșise în întâmpinare :

— Soția mea este foarte tânără și a fost educată într-un pension. Aș vrea să ne prezinți câteva toalete care să i se potrivească.

Chipul vânzătoarei se lumină imediat.

— Avem un trusou complet, creat pentru o tânără de familie bună din Brazilia. În loc să se mărite cu bărbatul ales încă de la naștere, ea a fugit cu cel pe care-l iubea, doar cu o lună înainte de căsătorie. Ce vreți, se mai întâmplă și așa ! Părinții au înăbușit scandalul.

Lee avu un gând bun pentru brazilianca plină de curaj care ascultase de îndemnul inimii, dorindu-i fericire.

— Aş dori ca soţia mea să încerce una din aceste rochii, se hotărî Gilles pe neaşteptate şi vânzătoarea o conduse într-o cameră alăturată.

Ajutată de o altă vânzătoare, Lee îşi puse o rochie plisată de culoare crem care se deschidea în evantai la fiecare pas.

— Vă vine perfect ! o felicită vânzătoarea. Rochia se armonizează cu tinereţea doamnei contese. Îl înţeleg foarte bine pe domnul conte: trusoul pe care i l-am recomandat îi va da prilejul să arate tuturor cât de frumoasă şi pură este soţia lui.

Tuturor sau Luizei ? se întrebă Lee mâhnită, trecând ca un automat prin faţa lui Gilles care o studia cu atenţie.

— Oricine te-ar vedea în această rochie, ar crede că eşti cea mai virtuoasă dintre femei, o ironiză el când ea apăru pentru a zecea oară din camera de probă, enervată că era tratată ca o marionetă pe care încerci tot felul de toalete. Cred că ţi s-ar potrivi mai bine o vestimentaţie mai îndrăzneaţă.

— De ce nu-mi cumperi o rochie care să fie provocatoare, în caz că-mi iau rolul în serios ?

Gilles îi aruncă o privire ameninţătoare şi-i şopti la ureche :

— Să ştii că nu este o idee rea.

Chemă vânzătoarea şi vorbi cu ea în franceză. Aceasta dădu aprobator din cap şi Lee fu nevoită să probeze o rochie de croială deosebită, mulată pe corpul ei zvelt. Decolteul bo-

gat îi scotea în evidenţă sânii rotunzi şi fiumoşi, iar spatele liber lăsa să se vadă rotunjimea umerilor cu pielea catifelată. Cine putea purta o astfel de rochie ? Numai o femeie sigură pe ea, sau în căutare de aventură, o femeie cu multă experienţă în privinţa bărbaţilor.

— Este comandată de o vedetă de televiziune, o informă vânzătoarea pe Lee care, de ruşine, nu îndrăznea să-şi ridice ochii spre Gilles.

— O luăm şi pe aceasta, hotărî el, plimbându-şi degetul pe materialul mătăsos în dreptul pieptului.

Vânzătoarea interpretă gestul ca pe un semn de tandreţe. Lee se înfioră la atingerea lui lipsită de pudoare şi roşi în obraji, pradă unei furii neputincioase.

După ce părăsiră salonul, cei doi se opriră la un magazin de lux, de unde Gilles îi cumpără pantofi şi poşete ca să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

Lee simţea că o ia cu ameţeală, privind la articolele costisitoare. Ce avea de gând să facă Gilles cu ele, după pronunţarea divorţului ? Doar nu le va păstra pentru viitoarea soţie ? Aproape, că-i veni să izbucnească în râs. Stăpânindu-se, Lee admiră vitrinele strălucitoare ale cochetelor magazine de pe strada St. Honoré. În alte împrejurări, ar fi încercat o plăcere enormă să se oprească la fiecare dintre ele, dar prezenţa lui Gilles transforma plimbarea într-o tortură.

– Acum eşti asigurată pentru lunile următoare, declară el la ieşirea de la magazinul de cosmetice.

– Fardul prea accentuat va strica imaginea miresei nevinovate, îi spuse ea pe un ton caustic.

– Contrastul va fi ispititor, replică el. Va fi interesant pentru cunoscuţi să observe progresele nevestei mele în arta seducerii, pe măsură ce va descoperi ce înseamnă iubirea.

Un sentiment de mâhnire o învălui pe Lee. Gilles dorea să creeze o imagine falsă despre contesa de Chauvigny, îmboldit de părerea proastă pe care o avea despre ea, refuzând să creadă că este pură şi virtuoasă.

Obosită şi nefericită, se retrase în camera ei, dar calvarul nu luă sfârşit.

– Nu uita că ne-am căsătorit azi-dimineaţă îi spuse el, pe un ton zeflemitor. Mirii trebuie să cineze în intimitate. Te rog să-ţi pui rochia asta, adăugă el, întinzându-i o cutie. Prietenii Luizei obişnuiau să cineze aici şi nu vreau să bârfească pe seama contesei de Chauvigny care purta o rochie modestă, de culoare bleu.

– De ce te legi de hainele mele ? protestă ea. Nu sunt scumpe, dar... Vocea i se frânse când, desfăcând cutia, găsi o rochie albă de mătase care avea o croială simplă, însă se mula pe trup, subliniind formele celei care o purta. Nu vreau să apar astfel îmbrăcată ! se împotrivi

ea. Nu pun așa ceva pe mine, Gilles, îmi este imposibil !

— Ai s-o porți, chiar dacă va trebui să te forțez eu s-o îmbraci. Nu cred că vrei să ajungi până acolo, nu-i așa ? Ai o oră la dispoziție. Nu te machia prea țipător și renunță la coc... Nu găsești că este o coafură prea severă pentru evenimentul pe care-l sărbătorim ?

Zicând acestea, Gilles o lăsă singură, pradă disperării. Putea să profite de acest răgaz și să fugă cât mai departe de el ? Din păcate, acest lucru nu era posibil, pentru că Gilles îi luase pașaportul și banii fără pic de jenă, imediat după ceremonie.

Dezbrăcă rochia care-i devenise nesuferită, pentru a face un duș. Oglinda imensă din sala de baie îi reflecta trupul armonios și suplu și se străduí să-și imagineze ce simțăminte ar fi încercat-o dacă Dan s-ar fi găsit în camera de alături, nerăbdător să o iubească. Inima îi bătu mai tare, dar gândul că va trebui să-i suporte capriciile lui Gilles o cufundă din nou într-o stare de teamă și nesiguranță.

Așa cum bănuise, rochia cu aspect feciorelnic se dovedi a fi extrem de sugestivă, mai mult arătând decât ascunzând. Ce bărbat ar fi rezistat de a pune mâna pe ființa alunecoasă care se mișca unduitor prin fața lui ? Slavă Domnului, își spuse ea, că Gilles o disprețuiește prea mult pentru a ceda ispitei de a o seduce.

Intrând în salonul din apartament, îl găsi pe Gilles aşezat la masă, într-un halat de casă care avea o monogramă brodată pe buzunarul de la piept. Lee avu o tresărire nervoasă, intuind că el nu mai avea nimic pe sub halat. Contele se îngrijise să respecte tot ritualul sinistru al unei căsătorii de convenienţă.

— Vino mai aproape, îi spuse el pe un ton autoritar.

Lee se supuse fără plăcere, simţind un nod în gât când întâlni privirile lui scrutătoare.

— Îţi dăruiesc rochia aceasta pentru noaptea nunţii cu Dan. Când te va vedea în această ţinută, va avea impresia că în cameră a intrat un înger şi nimeni nu-l va putea acuza că s-a înşelat în privinţa nevinovăţiei tale. Ai într-adevăr un aer de sfântă.

— Dar pe tine nu te înşală înfăţişarea mea, nu ? replică ea cuprinsă de indignare. El o considera o stricată şi fără scrupule. De unde ştii că Dan nu mă apreciază aşa cum sunt eu în realitate ? Eşti sigur că nu am făcut dragoste cu el ? În zilele noastre nu se mai obişnuieşte ca mireasa să fie castă.

— Glumeşti ! Un puritan ca el, din Boston, nu s-ar fi hotărât să te ceară de nevastă dacă n-ar fi fost sigur de fecioria ta. În privinţa caracterului, să vezi ce faţă va face în seara nunţii când va descoperi că eşti o destrăbălată...

— O destrăbălată ?! repetă ea sub greu-

tatea insultei. Instinctiv, mâna ei se ridică şi-l pălmui cu toată puterea.

Degetele lui Gilles îi prinseră încheietura mâinii şi o trase brutal spre el. Lee tremura din tot corpul, aşteptându-se la o pedeapsă aspră.

– Dacă ai fi fost cu adevărat nevasta mea, ţi-aş fi tras o mamă de bătaie soră cu moartea. Nimeni nu a jignit vreun membru al familiei noastre fără să scape de o răzbunare cruntă.

Lee îl înfruntă cu curaj :

– Ai căpătat ce ai meritat.

Ultimul cuvânt fu înăbuşit de un sărut pasionat care-i strivi buzele. Pe moment, crezu că inima i se oprise, dar aceasta începu să-i bată nebuneşte. Strânsoarea lui o sufoca.

– Ai căutat-o cu lumânarea, îi spuse el cu glas răstit, trăgând-o de păr pentru a-l da capul pe spate.

Brutalitatea sărutărilor următoare o tulbură complet. Cu o mână, el îi imobiliză mâinile şi cu cealaltă începu s-o mângâie pe pielea fină a sânilor. O senzaţie ciudată îi străbătu pieptul şi ea suspină la atingerea degetelor lui înfrigurate. La auzul gemetelor ei, Gilles îşi retrase mâna şi făcu un pas înapoi să-i examineze expresia feţei.

– Se vede că nu ai fost sărutată de multă vreme, o zeflemisi el. Vrei să-ţi arăt cum se dezmiardă o femeie ? Mâna lui se strecură pe sub rochie şi trecu încet deasupra sfârcurilor

care se bombară imediat. Ea avu impresia că pieptul îi luase foc. Poate vrei altceva !

Sigur pe el, Gilles se aplecă și, dând la o parte marginea de sus a rochiei, o sărută îndelung pe sâni. Emoția intensă și voluptatea o făcură să geamă. Niciodată nu cunoscuse plăcerile dragostei și noutatea o descumpănise cu totul. Gilles se folosise de trupul ei ca de un instrument pentru a interpreta o melodie pe care o cunoștea la perfecție, fiind insensibil la privirile ei speriate. Când el își înălță capul, ea ar fi dorit să-l sfâșie cu unghiile, dar în același timp, era cuprinsă de o dorință ciudată de a-l ruga să nu se oprească din sărutat.

— Fără îndoială că aștepți ceva mai mult, nu-i așa ? adăugă el cu un cinism calm și dezarmant.

Gilles o ridică ca pe un fulg și o duse în dormitorul lui. Camera sa avea un mobilier mai închis la culoare și o decorație sobră, în timp ce culorile calde și rafinamentul aranjamentului din dormitorul soției asigurau o atmosferă intimă și feminină.

Lee se zbătu în zadar când el o aruncă pe pat și-i scoase rapid rochia. Ea își întoarse capul ca să nu fie nevoită să-i vadă privirile ațintite asupra umerilor ei. El îi ridică bărbia și o obligă să se uite la el.

— Fii mai noturală, ce dracu' o mustră el. Pe moment nu mai trebuie să joci rolul de ingenuă. Doar nu sunt primul bărbat care te vede

în toată splendoarea goliciunii. Să știi că ai un talent fantastic de artistă. Aproape că mă faci să cred că ești neștiutoare și pudică.

Vorbele lui usturătoare n-o mai impresionară. Avea senzația că trăiește un vis urât.

– Îți dezvălui acum un secret : acum șase ani am ținut mult la tine. Păreai atât de candidă și pură încât n-am îndrăznit să-ți fac curte. Nu voiam să-ți răpesc floarea inocenței, însă realitatea a fost alta, nu-i așa ? Altcineva s-a bucurat de acest privilegiu, scumpa mea soțioară expertă în dragoste ! Trandafirul s-a ofilit de mult !

Stupefiată că Gilles o dorise în secret când fusese adolescentă, Lee strânse din dinți, fără să spună ceva. Scoase un suspin atunci când el începu s-o sărute pe tot corpul, cu scopul de a-i trezi pasiunea. Din când în când el o întreba dacă este satisfăcută de mângâieri, fără să aibă nici un răspuns din partea ei. Trupul îi fremăta la fiecare atingere, trădându-i tulburarea. Lee se simțea umilită și totuși ar fi vrut să-i scoată halatul și să se lipească de trupul lui vibrând de dorință, ca să-și potolească văpaia care ardea în ea. Forța emoțiilor o înspăimânta. Niciodată nu avusese asemenea senzații când Dan o săruta, dar este adevărat că acesta nu știuse să-i trezească simțurile...

Când Gilles se îndreptă și se ridică în picioare, prima ei reacție fu să întindă mâinile spre el. Întâlnind privirile lui reci și întunecate

se ghemui în pat, acoperindu-și pieptul cu mâinile.

– Data viitoare să te gândești de două ori înainte de a mă pălmui, spuse el cu dispreț. Ți-ar conveni să-ți satisfac poftele nesățioase, dar să nu-ți faci iluzii : nu sunt eu persoana care să se lase amăgită de farmecele tale perverse. Rânji, observând chipul ei răscolit de dorință și adăugă : te pedepsesc îndeajuns dacă te las fără dragoste. Te-ai înșelat amarnic, draga mea, dacă ai crezut că nu voi rezista la vederea trupului tău ispititor. În spatele nurilor se ascunde un caracter vicios și josnic. Acum, valea ! Cară-te din camera mea ! Se întoarse cu spatele și ridică receptorul telefonului. Lee, înjosită și tremurând din toate încheieturile, îi strigă în ureche :

– Să nu comanzi nimic pentru mine. Nu pot să mănânc.

El se răsuci și se uită sfidător la ea.

– Departe de mine această idee. Vreau să cer schimbarea cearșafurilor. Nu obișnuiesc să dorm într-un pat murdar.

Palidă la față, Lee se îndreptă clătinându-se spre ușă. Pe moment, fu ispitită să-i cedeze pentru a-și dovedi nevinovăția, dar se răzgândi. La ce i-ar servi lucrul acesta ? În loc să-i ceară iertare pentru acuzațiile nedrepte, el ar fi copleșit-o fără îndoială cu reproșuri, pentru că-i dăruise ceea ce i se cuvenea lui Dan.

Cu ultimele puteri ajunse în camera sa. Traversând salonul, observase că cina fusese adusă pe o măsuţă cu rotile. Comerista se retrăsese discret ca să nu-l deranjeze pe tinerii căsătoriţi. Vederea felurilor de mâncare îl produse o greaţă teribilă şi-i sporì durerea.

Aruncă pe covor rochia nefastă şi se duse în baie să facă un duş, deşi ştia că nimic n-ar face să dispară înjosirea la care fusese supusă. Se simţea cu adevărat murdară din moment ce-i acceptase mângâierile crude şi ofensatoare. Cel mai rău era că nu vedea nici o ieşire din această situaţie insuportabilă.

După ce reveni în cameră, se gândi să-i telefoneze lui Dan, să-l audă vocea caldă şi să-l roage să vină s-o elibereze, dar remuşcarea o făcu să renunţe la proiectul său. Nu mai era demnă de dragostea lui pentru că nu ştiuse să se apere de Gilles.

Deznădăjduită, se prăbuşi pe pat şi izbucni în hohote de plâns. Nu mai trecuse prin asemenea stare din vara când împlinise şaisprezece ani.

CAPITOLUL IV

Gilles şi Lee nu-şi prelungiră şederea la Paris. Ce motiv i-ar fi oprit aici ? se gândi amărâtă în timp ce Gilles dădea ordine celui care căra valizele cu toaletele noi ale soţiei lui în portbagajul limuzinei de culoare verde.

Amintindu-şi de spectacolul din ajun, Lee se înfioră. Gilles se apropie de ea şi-i luă obrajii în mâini.

— O uşoară paloare nu strică unei tinere mirese, afirmă el cu o voce dură, dar tu dai impresia că ţi-ai stricat noaptea într-o casă bântuită de fantome. Nu uita că în ochii celorlalţi suntem soţ şi soţie. Te avertizez că ştiu cum să te pedepsesc dacă îndrăzneşti să dai naştere vreunei bănuieli că nu suntem cu adevărat căsătoriţi !

În loc să se enerveze, el hohoti voios.

— Nu există pedeapsă mai grea decât compania ta. Este un chin continuu.

— Nu te bizui pe întâmplarea de aseară. Aceasta nu a fost decât o mostră de cea ce sunt în stare.

Lee se dădu înapoi înspăimântată.

— Să nu-mi mai vorbești niciodată de modul dezgustător în care te-ai purtat cu mine.

El își încruntă sprâncenele.

— Ți-am mai spus că este inutil să mai joci rolul unei fecioare virgine. Să nu-mi spui că nu ți-au plăcut mângâierile. Am observat că abia așteptai să duc la bun sfârșit ceea ce am început. Chiar dacă negi, trupul tău a fost destul de elocvent.

Cu ochii în lacrimi, Lee îndură și această insultă și-l urmă tăcută la mașină. El se așeză la volan și încercă să-i fixeze centura de siguranță, însă ea îl respinse cu violență.

— Să nu te atingi de mine !

El dădu nepăsător din umeri și porni motorul.

Călătoria se desfășură fără incidente. Când ieșiră pe autostradă, cotind pe drumul lateral care ducea la Blois, mândria o împiedică să-l întrebe unde mergeau. Peste câteva minute se opriră în curtea pietruită a unui conac drăgut, dar nu atât de impunător precum castelul din Chauvigny. Un bărbat brunet și grăsuț veni în întâmpinarea lor, arborând un zâmbet larg.

— Gilles !

Cei doi bărbați își strânseră prietenoși mâinile.

— Jean-Paul, am fericirea să ți-o prezint pe soția mea, contesa de Chauvigny.

Preț de o clipă, bărbatul rămase cu gura căscată, uitându-se neîncrezător la Lee, apoi

făcu o remarcă în franceză. Gilles îl întrerupse şi gazda continuă în engleză :

— Mă duc s-o anunţ pe Marie-Thérèse că aţi sosit. Luaţi masa cu noi ? îi invită el surâzând.

— Bineînţeles ! Pentru ce crezi că am venit ? glumi Gilles.

Jean-Paul dispăru în casă şi Gilles îi explică soţiei lui :

— Sunt doi prieteni foarte apropiaţi. Jean-Paul a moştenit domeniul Clos des Fleurons în urmă cu câţiva ani şi se străduieşte să readucă podgoria la renumele de odinioară. Foştii proprietari au cam neglijat cultivarea soiurilor de calitate.

În timp ce vorbeau, Gilles o luă de braţ, ţinând-o cât mai strâns posibil, ca să nu-i dea nici o şansă de a încerca să şi-l retragă. În pragul uşii se ivi o femeie elegantă, cu părul strâns într-un coc şi purtând o rochie lungă. Se vedea că va naşte peste puţină vreme.

Gilles o sărută pe obraji, ea tachinându-l că nu mai poate să-l îmbrăţişeze din cauza sarcinii.

Lee se îmbujoră în obraji. Gilles o luă pe după umeri.

— Abia ieri ne-am căsătorit, Marie-Thérèse ! O faci să roşească pe soţia mea care va crede că este deja gravidă. Nu-i aşa, micuţa mea ?

Micuţa mea, pe dracu', îşi spuse Lee în sinea ei, turbând de furie. Mai că era ispitită să-l

spună gazdei cum se desfăşurase noaptea nunţii, dar degetele soţului se înfipseră în carnea ei ca s-o avertizeze să tacă.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie jenantă, se scuză Marie-Thérèse faţă de Lee. Cred că vrei să te răcoreşti un pic. Vino cu mine !

Lee o urmă pe amabila gazdă în interiorul conacului. După ce trecură prin bucătăria vastă, unde o femeie, având un şorţ alb petrecut pe după talie şi o bonetă albă pe cap, pregătea o mâncare cu un miros apetisant, se îndreptară spre scară.

— Când Gilles ne-a telefonat azi-dimineaţă pentru a ne anunţa căsătoria lui, ne-a fost teamă că a cedat până la urmă insistenţelor Luizei, o informă ea pe Lee. Văzând cât de palidă este soţia lui Gilles, Marie-Thérése se opri exclamând : Vai, Doamne, ce-am spus ? Nu ştiai de legătura dintre ei ?

— Ba da, o linişti Lee încercând să surâdă.

Gazda ei părea o fiinţă foarte simpatică şi, în alte împrejurări, Lee ar fi fost încântată să aibă relaţii de prietenie cu ea. Marie-Thérèse îi arătă sala de baie care păstra amenajările originale.

— N-am avut încă timp să facem amenajările necesare. Sunt atâtea lucruri care trebuie schimbate. Unchiul soţului meu nu s-a preocupat

de nimic. De când suntem aici, prioritatea o are via.

Marie-Thérése îi adresă un zâmbet cuceritor.

– Îl cunoşti de mult pe Gilles ?

Lee se aştepta la această întrebare care o descumpăni totuşi.

– Relativ, răspunse ea prudentă. Naşa mea este mătuşa lui Gilles şi ne cunoaştem de când venea în vacanţă la ea.

Marie-Thérèze părea că are mai multă încredere în Gilles decât Lee.

– Gilles te-a aşteptat să creşti, intuind că vei deveni o fiinţă încântătoare. Ce romantic !

Lee se feri să-i risipească iluziile amfitrioanei sale. Vizitară împreună conacul care era mai prost întreţinut şi avea mobilierul mai modest decât castelul. În acest timp, cei doi bărbaţi gustau un pahar de vin la bucătărie.

– Când se aştern la vorbă, Gilles şi Jean-Paul, se lăudă Marie-Thérèse, îi uită Dumnezeu ! Gilles este un prieten de nădejde. În mare parte i se datorează lui dacă podgoria va deveni prosperă. Este un om minunat. Să se grăbim, draga mea. Este cazul să-i oprim din discuţie. Masa este gata. Am pregătit ceva special, în onoarea voastră.

Prânzul dură mai mult de două ore. Lee aprecie gustul delicios al felurilor gătite de gazdă. Cel mai mult îi plăcu puiul cu verdeaţă fiert în vin de către Jean-Paul. Marie-Thérése îi adresă un surâs maliţios.

– Am pus niște mirodenii care sporesc fe cunditatea, o informă ea. Nu cred că vei întârzia să iei exemplu de la mine.

Bărbații izbucniră în râs, iar Lee se făcu roșie ca focul. Gilles se uită în ochii soției și spuse cu o voce suavă :

– Oricât de eficace sunt plantele tale, Marie-Thérèse, ele singure nu pot da nici un rezultat ! Ce spui, draga mea ?

Hohotele de râs o scutiră să răspundă. Se simțea foarte bine în compania gazdelor, dar răsuflă ușurată când își luară rămas-bun de la ei și-și continuară drumul. Rolul de soție radioasă o epuizase și de pe acum se gândea neliniștită la cele șase luni pe care va trebui să le petreacă împreună cu Gilles. Va avea energia să reziste până la capăt ?

Gilles îi propuse să deschidă geamul ca să respire aerul curat și proaspăt de afară și ea îl ascultă. Natura începuse să renască și pe cerul albastru se vedeau stoluri de păsări călătoare care reveneau din țările calde. În apropiere de Tours, oboseala din noaptea trecută, când nu putuse dormi, își spuse cuvântul și ea ațipi.

Când se trezi se aflau deja în curtea castelului : câinele lătra, bucuros că-l vede pe Gilles. Pe jumătate adormită, nu-l respinse pe soțul ei când acesta o îmbrățișă drăgăstos. Sărutarea delicată o emoționă mai mult decât se așteptase și, închizând ochii, se lipi de el.

— În sfârşit, ai început să-ţi joci rolul aşa cum trebuie, o lăudă el în zeflemea. Martorii sosirii noastre vor crede că suntem doi soţi iubitori şi tandri.

Fără să aştepte replica ei, Gilles ieşi din maşină şi se grăbi să deschidă portiera din dreptul ei, apoi o luă în braţe, purtând-o până la intrare unde doamna Le Bon, rămasă fără grai, se uita la ei înmărmurită.

— Este un obicei englezesc, îi spuse el în treacăt. Suind treptele cu uşurinţă, Gilles o duse pe Lee în altă cameră. Cuprinsă de o emoţie puternică la atingerea trupului viril al soţului ei, ea nu remarcă schimbarea dormitorului. După ce Gilles o aşeză pe pat şi se duse în baie, ea se uită mirată în jur, remarcând luxul încăperii.

Gilles se întoarse încet şi citind mirarea din ochii ei, îi spuse încet :

— Ce s-a întâmplat ? Nu-ţi place dormitorul nostru ?

Inima îi bătu nebuneşte în piept şi îngăimă speriată :

— Doar n-ai de gând să locuim în aceeaşi cameră ?

— Ba da. Nu numai că vom împărţi camera, ci şi patul. Crezi că servitorii nu vor bănui că este ceva necurat la mijloc dacă nu dorm cu soţia mea ? Doreşti o cameră pentru a-ţi satisface dorinţele sexuale cu alţi bărbaţi ? îi aruncă el în faţă.

Lee rămase paralizată la auzul acestor cuvinte.

— Trebuie să consideri aceste şase luni ca pe o perioadă de căinţă, spuse el pe un ton cinic. După o abstinenţă îndelungată, vei găsi în dragoste o plăcere însutită. Sau poate îţi place mai mult cantitatea decât calitatea ?

Lee sări imediat din pat, cu faţa albă de furie.

— Contractul de căsătorie nu-ţi permite să-mi vorbeşti ca unei...

— ... ca unei prostituate, termină el fraza fără şovăire. Cel puţin, ele sunt mai corecte decât tine şi nu ţin să se arate virtuoase. Ţine minte : dacă nu-i vei convinge pe toţi că eşti fericită cu mine, vei regreta amarnic că m-ai cunoscut !

Un servitor aduse valizele şi le întrerupse conversaţia şi în urma lui îşi făcu apariţia menajera.

— Aştept dispoziţiile domnului conte în privinţa dineului pe care-l va da săptămâna viitoare. Până acum, doamna Luiza se ocupa de organizarea recepţiilor...

— De azi înainte, eu voi avea grijă de ele, o întrerupse sec Lee cu o îndrăzneală care o miră pe ea însăşi.

În sfârşit, Lee pricepea care fuseseră motivele ostilităţii afişate de menajeră la adresa ei. Luiza trecea în ochii acesteia mai potrivită pentru a fi stăpâna castelului, dar ea îşi promise

în sinea ei că o să le arate că are calităţile necesare unei contese de Chauvigny.

— Voi inspecta castelul îndată ce-mi voi schimba toaleta, adăugă ea, profitând de zăpăceala doamnei Le Bon. Fără să-i lase timp să-şi revină, îi ordonă cu o voce calmă şi hotărâtă, pentru a-i arăta că o are în faţă pe stăpâna castelului. Te rog să ne aduci cafeaua. Dragule, ţi-e foame ?

Gilles fu la fel de uluit, dar găsi resursele necesare să răspundă pe un ton firesc :

— Nu, mulţumesc, numai cafea.

Doamna Le Bon se înclină şi părăsi încăperea pentru a-i îndeplini dorinţa unei doamne care se dovedea a fi exigentă şi severă.

Gilles se întunecă la faţă şi se adresă soţiei sale care îşi scotea rochia din valiză.

— Te avertizez că vei porunci aici atâta timp cât îţi vei juca rolul la perfecţie. La cea mai mică greşeală, doamna Le Bon va răspunde din nou de treburile casei.

O jumătate de oră mai târziu, Lee sorbea strâmbându-se o cafea, pe jumătate rece, adusă de o servitoare tânără şi intimidată de autoritatea ei. Gilles plecase, chemat de treburile domeniului. Îl auzise chemându-şi câinele, apoi tropăitul calului îi confirmă faptul că soţul ei se îndrepta spre padocuri.

Însoţită de menajeră, străbătu camerele reşedinţei senioriale, ferindu-se să o mustre pen-

tru proasta administrare a gospodăriei, amânând cu bună ştiinţă momentul când o va pune la punct pe această femeie durdulie şi nesuferită.

Cele mai multe din încăperi erau nelocuite şi mobilierul era acoperit cu huse protectoare. Sala de recepţii o impresionă cel mai mult, dându-i senzaţia că se află într-o sală de basm, asemănătoare cu Galeria Oglinzilor de la Versailles.

— Tradiţia familiei care ca orice căsătorie să fie celebrată printr-un bal organizat în această sală, o informă doamna Le Bon, făcând aluzie la faptul că Gilles nu o prezentase pe mireasă cunoştinţelor sale invitate la castel, aşa cum făcuseră strămoşii săi.

Lee nu dădu atenţie cuvintelor menajerei şi se gândea la un plan ce va face senzaţie.

Ajunseră la turnul în care se închisese tânăra rusoaică. Camera, care avea un pat cu baldachin, înfăşurat în mătase verde prinsă de tavan printr-un inel aurit, o încântă. Ca şi prizoniera ofiţerului din armata lui Napoleon, camera dădea o senzaţie de nevinovăţie şi puritate. O scară interioară în spirală ducea la salonul situat cu un etaj mai jos. De cum îl văzu, cochet şi cu pereţii tapetaţi în verde cu dungi trandafirii, ea exclamă :

— Aici va fi biroul meu !

Menajera făcu o grimasă, dar contesa se prefăcu că nu vede gestul ei. Imaginaţia o purtă departe în trecut : o văzu pe tânăra ru-

soaică tolănită într-un fotoliu de piele, singură şi nefericită până în clipa când inima ei începuse să bată pentru bărbatul care o adusese în această captivitate aurită. Puterea dragostei ce înflorise în ciuda tuturor împrejurărilor potrivnice o umplea de o emoţie adâncă.

Puţin mai târziu, la bucătărie, îşi făcu o intrare triumfală, care îngheţă râsetele celor patru slujnice tinere care trebăluiau de zor sub conducerea unei femei între două vârste.

— Vom stabili împreună meniul pentru invitaţii domnului conte, o anunţă ea pe bucătăreasă, fără să dea atenţie privirii mânioase a doamnei Le Bon. Pe viitor, cafeaua să ajungă caldă în camera noastră.

Menajera făcu feţe-feţe şi bucătăreasa se miră.

— N-am ştiut că aţi cerut cafea ! Eu...

Lee o întrerupse cu un gest autoritar şi-i spuse să vorbească mai rar, pentru că nu înţelegea bine limba franceză. Bucătăreasa îşi continuă explicaţiile, articulând clar fiecare cuvânt, promiţând că greşeala nu se va mai repeta. Lee le ură tuturor spor la muncă şi ieşi din bucătărie cu satisfacţia că menajera fusese pusă la punct.

Ajunsă în dormitor, se gândi să facă un duş şi luxul din baie îi tăie răsuflarea. În comparaţie cu baia de la conacul pe care-l vizitase la prânz, sala de aici era parcă desprinsă dintr-un vis.

Zgomotul apei o împiedică să audă pașii lui Gilles. Când îl văzu, întinse mâna după un prosop, dar el fu mai rapid și astfel ea rămase goală în fața lui.

– Nu am dreptul să-mi admir nevasta ? o întrebă el pe un ton ironic. Începi să mă pui pe gânduri ; te-am surprins în timp ce făceai duș și n-am văzut nici un gest lasciv din partea ta. Am impresia că ai nevoie de încurajarea publicului.

Lee se înroși până în vârful urechilor și protestă vehement :

– Ești odios !

Căută să-i smulgă prosopul din mână, dar el îi prinse mâna și o trase spre pieptul lui.

– Lee, ești o vrăjitoare ! Îți cunosc prea bine caracterul dar asta nu mă împiedică să te doresc. Cred că ai vrut să mă provoci, așteptându-mă în baie.

Lee încercă să scape din îmbrățișarea lui, dar totul se soldă cu un eșec.

– La urma-urmei, de ce să nu te iubesc ? Sunt un bărbat normal, nu o statuie ! Odată ce mi-ai trezit simțurile, vei suporta consecințele !

Lee îi simțea răsuflarea fierbinte, iar încercările ei de a scăpa nu făceau decât să-l incite și mai tare. Sărutarea lui pasionată o dezarmă complet și nu se mai împotrivi mângâierilor lui.

Gilles nu-şi înălţă capul decât la a doua bătaie în uşă şi dădu cu ochii de doamna Le Bon care intrase fără să aştepte permisiunea stăpânilor. Contele se interpuse între cele două femei.

– Doriţi să servesc cina la ora obişnuită ?

Lee o rugase pe menajeră să nu schimbe nimic din ritualul de la castel şi aceasta se folosise de acest pretext ca să-i deranjeze. Gilles nu se pierdu cu firea şi-i răspunse scurt.

– Dacă doreşti să-ţi păstrezi serviciul, doamnă Le Bon, te sfătuiesc ca pe viitor să fii mai discretă.

– Vă rog să mă iertaţi, domnule conte, spuse menajera înroşindu-se, apoi se retrase grăbită din cameră.

Lee se bucură că scăpase pe moment de atacul sălbatic al soţului ei, care se întoarse spre ea şi făcu o grimasă.

– Cred că am fost cam aspru cu menajera. Numai intrarea ei neaşteptată m-a împiedicat să merg mai departe. Cine ştie ce remuşcări m-ar fi aşteptat mai târziu. Ah, am uitat, tu nu cunoşti ce înseamnă acest lucru !

Lee se simţi umilită : dacă ar şti el cât de mult se înşală... De fiecare dată când el o îmbrăţişa, emoţiile ei se dovedeau a fi mai puternice decât voinţa şi când se afla singură, era cuprinsă de remuşcări pentru uşurinţa cu care se lăsase purtată de elanul dorinţei.

Cina se desfăşură într-o tăcere morocănoasă, apoi Gilles se duse în biroul său, iar ea cercetă cărţile din bibliotecă. Găsi o istorie a familiei Chauvigny pe care o luă s-o citească în cameră. Văzu că praful se aşternuse pe rafturi şi hotărî să se ocupe serios de treburile gospodăreşti ca să-şi umple timpul cât va sta la castel, chiar dacă va pregăti totul pentru viitoarea soţie a lui Gilles.

În privinţa lui Dan, îşi propusese să-i trimită o scrisoare prin care-l anunţa şederea ei la castel pentru treburi legate de firma la care lucra, amânând explicaţiile stânjenitoare.

Când se îndreptă spre dormitor, avea inima cât un purice, ştiind că va trebui să doarmă alături de Gilles. În cameră nu era nimeni şi de data aceasta încuie uşa de la baie ca să nu mai fie surprinsă. Reveni în dormitor având pe ea doar cămaşa de noapte şi peste ea, halatul de casă. Gilles încă nu venise la culcare.

Cearşafurile din satin i se păreau reci şi neprimitoare şi îşi aduse aminte cu nostalgie de patul ei mic din Anglia. Lacrimile îi inundară obrajii : era atât de nefericită şi singură. Îşi pierduse slujba şi demnitatea. Ce sacrificii va trebui să mai facă în viitor ?

Dormea, când Gilles se strecură alături de ea şi când se trezi, el era deja plecat. O slujnică îi aduse micul dejun şi ea gustă cu plăcere din cornul pufos şi sorbi pe îndelete cafeaua aromată, admirând via care se vedea de

la fereastră, învăluită în lumina blândă a dimineții. Analizând situația în care se afla, ajunse la concluzia că sunt și lucruri bune în captivitatea de la castel, putând astfel să-și probeze calitățile personalității sale și să fie mai bine înarmată împotriva obstacolelor din viață. Era indignată de comportamentul lui Gilles care îi stârnise senzualitatea, reprimată din adolescență.

Se străduí să nu fie prin preajma lui când el se va reîntoarce de pe domeniu, ca să nu fie tulburată de prezența lui virilă.

*
* *

Într-o seară, la cină, el fu chemat la telefon.

— A fost tatăl Luizei, o informă el sec, așezându-se din nou la masă. Și-a exprimat dorința de a te cunoaște și de a discuta vânzarea viei sale cu mine. I-am invitat mâine la castel.

Lee nu comentă nimic, dar în sinea ei îl compătimi pe acest bărbat care visase ca fiica lui să se mărite cu Gilles.

Soțul ei era ocupat cu treburile podgoriei și cea mai mare parte a timpului rămânea singură, plictisindu-se. De la o vreme își petrecea după-amiezele în turn. De la înălțimea ce domina împrejurimile putea să-l zărească uneori pe Gilles, călare pe frumosul său armăsor negru, străbătând vasta proprietate.

Zilele trecură şi pe neaşteptate sosi luna iunie, mai răcoroasă ca de obicei : vântul şi ploile puneau în pericol recolta de strugurl. De multe ori îl surprinsese pe Gilles aruncând priviri îngrijorate spre cer şi asculta cu atenţie buletinele meteorologice. El nu discuta despre problemele sale cu ea, considerând-o ca pe o străină, iar ea nu îndrăznea să treacă peste zidul de neîncredere care îi separa. Nici măcar n-o invitase să viziteze via întinsă a domeniului, deşi ştia că era pasionată de viticultură. Mândria o oprea să-l roage s-o ia cu el în plimbările pe care le făcea tot timpul călare.

Relaţia dintre ei devenise monotonă şi fără incidente notabile. Ea se obişnuise să doarmă în acelaşi pat cu el care continua să se culce după ce ea adormea şi să se scoale în zori.

CAPITOLUL V

Chiar pentru o masă nepretenţioasă, Lee se gândi să-l flateze pe tatăl Luizei folosind farfurii de Sèvres. Doamna Le Bon îi arătase dulapurile în care se aflau serviciile de masă scumpe, tacâmuri din aur şi argint şi pahare de cristal. De-a lungul generaţiilor, familiile Chauvigny strânseseră tot ce fusese valoros în materie de artă, mobilă sau ustensile casnice.

Lee avea emoţii înaintea sosirii domnului Treville, ştiind că vizita lui va fi o încercare pentru alte primiri mult mai importante.

Era îmbrăcată pentru a coborî în salon, când Gilles intră în cameră cu un aer descurajat, neobişnuit la el.

— Ce s-a întâmplat ? se interesă ea îngrijorată, aşteptându-se la o replică tăioasă. Spre marea ei surprindere, el rămase un moment pe gânduri, apoi o anunţă supărat :

— Mă îngrijorează vremea. Este prea cald. Dacă nu scade temperatura, va trebui să udăm via. Pentru mine nu este o problemă, dar pentru

micii proprietari ca Jean-Paul, este un chin. Mi-e teamă să nu cadă grindină.

Lee știa din experiența ei din Australia câte stricăciuni poate pricinui o furtună asupra strugurilor în pârg, dar se abținu să comenteze, cunoscând firea independentă și trufașă a lui Gilles care nu dorea să fie consolat de nimeni. Ea simți că se înduioșează de soarta lui, dar își reproșă imediat slăbiciunea, știind că nutrește iluzii deșarte dacă se așteaptă la înțelegere din partea lui.

Gilles se duse în baie să se spele, iar ea se uită încă o dată în oglindă, să se asigure că ținuta îi este în ordine.

După câteva minute, Gilles reveni în cameră, având un prosop înfășurat în jurul taliei. Părul de pe piept era încă ud și el continua să se șteargă cu un alt prosop. Întreaga sa siluetă bine proporționată și viguroasă vibra de energie. Lee simți o ciudată senzație de moleșeală și fu nevoită să se sprijine de marginea mesei.

— Ce te-a apucat ? o apostrofă el. Doar nu este pentru prima oară când vezi un bărbat aproape gol. Înseamnă că tânjești după ceva, adăugă el cu o undă de sarcasm în voce.

Lee nu putu scoate nici un cuvânt și atunci Gilles se apropie de ea.

— Vrei să mă mângâi, Lee ? Chiar atât de mult îți lipsesc bărbații ?

Gilles o apucă de încheietura mâinii și ea tresări vizibil, făcând un efort să scape din

străinsoare. Ea își reproșă din nou că îl provocase prin reacția ei ciudată și că el avea dreptate s-o învinuiască de libertinaj, din moment ce este prizoniera senzualității dezlănțuite. După câteva clipe își reveni.

— Trebuie să coborâm. Musafirul nostru nu va întârzia să apară.

— Ai ajuns să mă scoți din sărite, Lee, îi reproșă el cu fața schimonosită de furie. Vrei să vezi care din noi va rezista mai mult ? Fii sigură că nu vei câștiga...

Ea se răsuci pe călcâie și fugi din dormitor cât mai departe de Gilles și de vorbele lui crude.

Când doamna Le Bon anunță sosirea musafirului, Gilles se grăbi să coboare și luând-o pe Lee de braț, ieși în întâmpinarea oaspetelui, care venise însoțit de fiica sa. Lee îi aruncă o privire soțului ei și, spre surprinderea ei, acesta se comporta în modul cel mai firesc din lume, sărutând-o călduros pe Luiza, așa că ea fu nevoită să-l imite, remarcând privirea încărcată de ură a Luizei. N-o iertase pentru că i-l răpise. În schimb, domnul Treville se arăta a fi amabil și spiritual.

— Ce noroc ai avut, Gilles ! exclamă el, felicitându-l pe conte. Soția ta este atât de grațioasă și frumoasă !

— Nu trebuie să ne luăm după aparențe, interveni Luiza, doritoare să plaseze câteva răutăți, în chip de răzbunare. Deși o cunoști de

când era la pension, i se adresă lui Gilles, au trecut câțiva ani buni, timp în care fiecare din noi a trăit, profitând din plin de viață.

— Luiza ! o mustră tatăl ei. Vă rog s-o iertați pe fiica mea care își permite cam multe. Draga mea, doar nu vrei s-o faci pe doamna contesă să creadă că o invidiezi ?

Tonul vocii lui, în ciuda blândeții, avea o notă de amenințare, care o făcu pe Lee să se întrebe dacă tatăl își cunoștea fiica mai bine decât credea ea.

Cina, care se desfășură fără alte incidente, fu un triumf pentru Lee. Luiza refuză clătitele și fragii cu frișcă din cauza siluetei, însă Gilles și domnul Treville o felicitară pentru desertul ales.

După masă, bărbații se retraseră să discute despre afaceri, iar cele două femei rămaseră singure.

Luiza atât aștepta.

— Dacă tata s-a lăsat păcălit de această căsătorie, eu nu sunt atât de naivă încât să mă las trasă pe sfoară de Gilles !

Se ridică și începu să se plimbe în sus și-n jos prin salon, pradă unei nervozități de nestăpânit. Când doamna Le Bon aduse cafeaua, Luiza se întreținu cu aceasta în franceză și Lee înțelese că vorbesc despre ea.

Când Gilles reveni în salon, figura lui radioasă o convinse că afacerea cu via domnului Treville fusese încheiată. Soțul ei ceru cafea și

îi atinse degetele când luă ceaşca. Lee se înfioră şi el surâse amuzat, determinând-o să-şi plece privirile.

— Gilles, se miră Luiza, de ce nevasta ta nu poartă cerceii familiei tale ?

— Încă nu a sosit timpul, replică el, uitându-se la portretul tinerei rusoaice, agăţat deasupra căminului.

Lee nu remarcase că aceasta purta cercei cu smaralde, asortaţi cu inelul pe care îl avea pe deget.

— Ai uitat, Luiza, interveni taăl ei, că bijuteriile acestea sunt purtate de contesa de Chauvigny la naşterea primului copil ?

— Ah, da, uitasem acest lucru ! Sper ca peste un an să fii aici, scumpa mea, zise ea cu o voce mieroasă, uitându-se la Lee.

— Luiza !

Domnul de Treville nu-şi ascunse nemulţumirea faţă de comportarea fiicei sale şi Lee simţi că el îi este simpatic, cerându-şi continuu iertare în numele Luizei.

— Nu te mai frământa, Bernard, îl linişti Gilles care îşi trecu tandru mâna pe după talia soţiei lui. Lee este foarte înţelegătoare, nu-i aşa, draga mea ? Ne înţelegem atât de bine, încât micile răutăţi nu fac decât să sporească dragostea noastră.

I se tăie respiraţia când auzi gogomăniile pe care le spunea cu nerusinare soţul ei. Acesta îşi permise chiar s-o sărute pe gât, fără să-i

pese câtuşi de puţin de privirile furioase ale Luizei. Domnul de Treville surâse aprobator la această dovadă de dragoste şi se ridică în picioare, apreciind că este timpul de plecare.

— Soţia ta este foarte timidă, Gilles ! Am văzut că se îmbujorează când o săruţi în public. Te rog să ne ierţi dacă am abuzat de ospitalitatea ta. De altfel, se vede că abia aştepţi să rămâi singur cu ea! glumi el, ceea ce spori stânjeneala lui Lee. În privinţa afacerii noastre, săptămâna viitoare voi lua legătura cu notarul meu.

Gilles însoţi musafirii până la maşină, iar Lee începu să strângă ceştile şi paharele. Soţul ei reveni şi se postă în cadrul uşii.

— Ajunge pentru seara asta, Lee. Comedia s-a terminat, spuse el pe un ton batjocoritor.

Lee rămase cu ceştile în mână.

— Poate că încântătoarea mea soţie îşi închipuie că vom petrece tot restul serii aşa cum a sugerat domnul de Treville. De altfel i-ai făcut o impresie extraordinară. Mi-a spus despre tine că eşti „o copilă dulce şi nevinovată". Câtă naivitate !

— Am dedus că-ţi va vinde via. Mă bucur pentru tine. Mă simt cam obosită. Mă voi retrage în dormitor să mă culc.

Când el veni în pat, ea nu adormise şi trupul lui fierbinte îi deşteptă senzualitatea. Aşadar, îşi spuse ea în gând, nu mă pot stăpâni şi pace. Şi cu şase ani în urmă fusese atrasă de far-

mecul lui, iar acum se lupta în zadar cu flacăra pe care el i-o aprinsese. El se răsuci în somn şi ea simţi că pielea i se înfioară la contactul involuntar cu mâna lui. În acea clipă, el ar fi putut face orice ar fi vrut cu ea şi şi-ar fi dat seama că se înşelase în privinţa inocenţei ei.

*
* *

Din cauza căldurii persistente, pământul se uscă şi lucrătorii lui Gilles stropiră via în zilele care urmară. Doi dintre ei au fost trimişi să-l ajute pe Jean-Paul.

Lee organiză cu succes un alt dineu şi personalul castelului îi respectă pe deplin autoritatea. Cu acordul lui Gilles, angajă o echipă de decoratori pentru restaurarea sălii de bal, dorind s-o vadă strălucind ca pe timpul când aici se desfăşurau recepţii fastuoase. Planul ei era să facă din sărbătoarea culesului strugurilor un eveniment memorabil, ca să aibă o amintire plăcută după ce va pleca de la castel. Făcuse lista invitaţilor cu ajutorul lui Gilles şi repartizase camerele în care aceştia vor dormi. Din cei o sută de oaspeţi, patruzeci vor locui la castel.

De la fereastra biroului ei, Lee vedea lucrătorii care stropeau via şi într-o după-amiază când avea o durere teribilă de cap, îl zări pe Gilles printre ei. Simţind nevoia să facă o plim-

bare, își scoase rochia elegantă și se îmbrăcă cu un tricou și blugi, apoi coborî scara și traversă curtea cu pași ușori.

Aproape fără să vrea o luă pe aleea străbătută în fiecare dimineață de Gilles cu calul său. Drumul trecea printre vii și se pierdea în pădure. La umbra unor stejari descoperi un izvor și se întinse pe iarbă. Închise ochii și ascultă murmurul apei.

După câteva momente ațipi și când se trezi, soarele apusese de mult. În jur era întuneric și pe cer observă nori negri. Se ridică și se uită la ceas : era în întârziere la cină. Vântul începuse să bată și aerul se răcise. Primul tunet se auzi când ajunse pe drumul de întoarcere.

Nu-i fusese niciodată frică de furtună. Toată ființa ei vibra în armonie cu elementele naturii dezlănțuite. Își înălță capul, lăsând ploaia să-i spele chipul, fără să-i pese că va ajunge udă la castel. Un fulger lumină cerul și zări un călăreț care se ivise de după o cotitură.

— Gilles ! exclamă ea. Eu... ce...

Un alt tunet îi acoperi vocea, iar armăsarul se cambră speriat. Gilles trase de hățuri și urlă la ea :

— Ce cauți aici ? Cu o mișcare sprintenă, sări de pe cal.

Lee era fascinată de trupul lui puternic.

— Eu... eu am adormit... și... Nu mai reuși să mai spună altceva.

– Îţi baţi joc de mine ? Te caut de două ore... !

– Unde credeai că m-am dus ? replică ea, surprinsă de mânia lui. Un bubuit făcu cuvintele lui de neînţeles. Calul nechează şi o luă la fugă. Calul ! ţipă Lee.

– Nu-ţi face griji. Ştie drumul spre casă. Lui îi este teamă de furtună, ţie nu ?

– Nu, zâmbi ea. Nimic nu se compară cu măreţia furtunii.

Gilles rămase pe gânduri, uitându-se atent la ea.

– Trebuia să bănuiesc acest lucru, mormăi el. Numai o descărcare violentă a naturii poate să semene cu firea ta năvalnică. Îmi dau seama ce clocește în tine. De data asta nu te mai iert...

O cuprinse cu o mână pe după umeri şi o sărută apăsat pe gură, în ciuda protestelor ei. Deveni insistent şi ea nu se mai împotrivi mângâierilor lui. Îmbrăţişarea era pasionată şi îi biciuia simţurile. O întinse pe iarba încă udă, aflată sub un arbore.

Ca într-un vis, ea uită de principiile morale care o călăuziseră în viaţă şi se lăsă dezmierdată de mâinile lui febrile care-i scoseseră tricoul. Nu mai închise ochii, bucuroasă că el îi admira sânii tari, cu pielea catifelată.

Gilles se aplecă să o sărute şi ea îi descheie nasturii de la cămaşă, apoi îl sărută pe piept, trezindu-i fiori de plăcere. Îi mângâie sfârcu-

rile şi le sărută îndelung, iar ea gemu uşor, pradă unei ameţeli delicioase, înfigându-şi degetele în carnea tare a umerilor lui.

Furtuna atinse momentul culminant : tunetele şi fulgerele se înmulţiseră, iar apa cădea şiroaie în jurul lor.

Lee îşi descoperi în sfârşit adevărata sa natură de femeie, dorind să-şi exteriorizeze emoţiile tulburi care o mistuiseră de când sosise la castel. Degetele ei mângâiară din nou pielea lui caldă şi brusc, ea avu o revelaţie care o ului : îl iubea pe Gilles !

După şase ani, dorinţa de a fi a lui o cuprinse din nou, dar de data aceasta nimic nu se mai împotrivea realizării ei. Violenţa pasiunii o făcu să acţioneze din instinct, căutând să dăruiască plăcere pentru a primi în schimb voluptate. Aerul înmiresmat şi ploaia care cădea acum şi în ascunziş, întreaga natură i se părea că o îmbie să iubească. Sărutările lui languroase o făcură să suspine.

În seara aceasta ea nu mai era nici Lee Raven, nici soţia contelui de Chauvigny, ci o femeie ispititoare care căuta să se bucure de iubire, o femeie care ştia să aprindă o flacără în bărbatul pe care-l dorea cu toată fiinţa ei. Văpaia ce le devora trupurile nu putea fi stinsă decât într-un singur fel : deplina lor unire.

Mai târziu, Lee se miră de toate mângâierile îndrăzneţe cu care îl atinsese şi îl ispitise pe Gilles. La un moment dat, el o îndepărtă

ușor, îndreptându-și privirea spre coapsele ei rotunde și apoi începu să o sărute mai apăsat, manifestându-și nerăbdarea de a o poseda. Ea mai avu o ultimă reacție de respingere, dar el îi murmură la ureche cuvinte de alintare, spunându-i că pielea ei este catifelată ca pieliţa strugurilor, iar gura ei are gustul celui mai bun vin din pivnițele sale.

Gilles îi smulse un țipăt de durere când pătrunse în ea. În același moment, Lee citi în ochiului surpriza și emoția adâncă, apoi tunetul bubui deasupra lor și... în ei.

Purtați pe aripile vântului, ei plutiră împreună până departe, sus, tot mai sus, până când cerul explodă în mii de stele strălucitoare. Tremurând încă de plăcere, ea simți că plutește pe un nor cald și blând, în timp ce el o mângâia pe păr.

Brusc, o senzație de frig îi străbătu pielea : un firicel de ploaie se infiltrase în iarba strivită de trupurile lor.

— Este prima dată când faci dragoste ! se auzi vocea lui Gilles încărcată de reproș. Doamne, ce șireată ești ! Abia așteptai să treci prin această experiență...

Lee își întoarse capul.

— Îmbracă-te ! îi spuse el pe un ton sec.

Ea se supuse ordinului fără să se uite la el, simțind că o cuprinde disperarea. Ce făcuse de meritase un asemenea afront ? Ca orice femeie, își făcuse iluzii că el îi va spune că s-a îndră-

gostit de ea și că nu a cunoscut fericire decât în brațele ei. Lee își puse blugii și tricoul, fără să îndrăznească să-și ridice ochii, de teamă să nu-și trădeze sentimentele, pentru că ea îl iubea, oh, cât de mult îl iubea !

Gilles nu se îmbrăcase și ea se uita la umerii lui largi și la gâtul bronzat, pe care-l sărutase în urmă doar cu câteva clipe.

— Doamnă contesă, ești cam visătoare după amor ! spuse el răstit. De ce nu mi-ai spus că ești neprihănită ?

— Pentru că nu m-ai fi crezut. Să nu crezi că ți-am cedat ca să rămânem căsătoriți.

În ciuda vorbelor ei sincere, Gilles se uită la ea neîncrezător. Oare chiar are impresia că l-am prins în capcană ? se întrebă ea. Crede că vreau să profit de averea lui, sau și mai rău, bănuiește că-l iubesc ?

— M-ai acuzat în urmă cu șase ani că eu aș fi fost autoarea acelei scrisori infame. Azi te-am convins de nevinovăția mea. Ceea ce s-a petrecut între noi se datorează împrejurărilor de acum și nu regret nimic. Ea se ridică, luând un aer demn, deși tremura din tot corpul. M-ai făcut să simt o plăcere imensă, și nu are de ce să-mi fie rușine, afirmă ea pe un ton sfidător.

Gilles nu-și mai putu stăpâni furia.

— Cu atât mai bine pentru tine, însă, pe viitor, să-ți cauți alt partener.

Punându-și cămașa în pantaloni, Gilles îi întoarse spatele și se îndreptă cu pași mari

spre casă, lăsând-o singură în pădure, fără nici o remuşcare. Lee rămase câteva minute pe gânduri, amintindu-şi de clipele minunate pe care le trăise sub acest copac, cele mai frumoase din viaţa ei. Din păcate, pentru el, totul fusese un act fără valoare. Era încă tulburată de transformarea care se produsese în interiorul ei : ajunsese, preţ de câteva momente, la o culme pe care nu o va mai atinge niciodată.

Într-un târziu, ajunse şi ea la castel. Nimeni nu se interesă unde fusese şi ce făcuse de avea hainele ude şi pline de noroi. Gilles nu-şi făcu apariţia la cină şi servitorii nu putură să-i spună unde era. Nu se atinse de mâncare şi urcă neliniştită în camera ei. Îl aşteptă în zadar toată noaptea, dar nici în zori el nu se întoarse acasă.

Colecția „ROZ“ vă propune să uitați pentru o clipă cotidianul. Ea vă oferă tandrețe, pasiune, seducție, gelozie, vă antrenează într-o lume fermecată în care vă veți trăi visele și vi se vor confirma cele mai luminoase speranțe.

CAPITOLUL VI

Lee parcurse încă o dată scrisoarea adresată lui Dan, prin care-l anunța de ruperea logodnei, promițându-i restituirea inelului care se găsea încă la Gilles. Îi explică numai că s-a îndrăgostit de alt bărbat, fără să menționeze că între timp se măritase. Nu credea că situația ei complicată putea fi înțeleasă dintr-o simplă scrisoare.

Luna august se apropia de sfârșit și strugurii erau aproape copți, în timp ce alt fruct rodea în corpul ei.

De o săptămână, nu se mai îndoia că este gravidă și, odată primul șoc depășit, încercă un sentiment de fericire la gândul că va avea un copil de la Gilles, copilul furtunii și al pasiunii. Nimeni nu bănuia că ar fi însărcinată, căci numai o persoană cu experiență ar fi putut remarca transformările care se petrecuseră cu ea. Aproape în fiecare dimineață avea ușoare amețeli și senzație de vomă, dar Gilles nu aflase nimic, pentru că dormea pe cana-

peaua din sufragerie și pleca înainte ca ea să se trezească.

Lee nici nu voia ca el să știe de copil, pentru că s-ar fi putut ca el să nu mai vrea să divorțeze, iar ea, care îi purta o dragoste arzătoare, n-ar mai fi fost capabilă să-i suporte cruzimea și disprețul. Peste o lună va părăsi castelul ducând taina cu ea. Ore întregi se gândea la naștere, stând în biroul ei, cu privirea pierdută pe fereastră.

Pe perioada culesului, soțul ei adusese câțiva lucrători în plus, în majoritate studenți, care profitau de vacanța de vară ca să câștige un ban și ea supraveghea amenajarea camerelor în care aceștia vor dormi.

Într-o după-amiază, pe când stătea lungită în patul din dormitor, simțindu-se puțin obosită, Jean-Paul veni pe neașteptate la castel. Alertată de zgomotul motorului mașinii, Lee coborî să-l întâmpine. Jean-Paul era agitat.

— Marie-Thérèse naște ! Am venit să-l rog pe Gilles să-mi dea pe cineva să supravegheze culesul.

Ea știa că Jean-Paul nu avea posibilități financiare ca să plătească mai mulți muncitori, așa că se îngrijea personal de toate lucrările din podgoria sa.

— Soțul meu te va ajuta cu plăcere, spuse ea. Este în pivniță. După o clipă adăugă ; te conduc la el.

Gilles n-o invitase niciodată să viziteze crama și acum profita de ocazie ca să vadă unde sunt depozitate vinurile de Chauvigny.

Sălile subterane păreau că nu se mai sfârșesc. Răcoarea de aici o făcu să se înfioare.

— Tremuri ! exclamă Jean-Paul. Nu este nevoie să mă însoțești.

— A fost o reacție de acomodare. Afară este așa de cald. Pot să rezist, nu-ți fie teamă.

Jean-Paul surâse malițios.

— Înțeleg.

— Ce anume, Jean-Paul ? se auzi vocea lui Gilles.

Lee tresări, pentru că nu-l zărise pe soțul ei din cauză că ochii ei nu se obișnuiseră cu penumbra din pivniță.

— Am înțeles că soția ta ține atât de mult la tine încât vrea să fiți tot timpul împreună.

Lee se înroși. Oare se citea pe fața ei că-l iubește pe Gilles ? Dorise, într-adevăr, să-l vadă, chiar cu riscul să nu fie băgată în seamă de el.

— Nu vă sărutați ? glumi Jean-Paul. Îmi amintesc că la începutul căsniciei, Marie-Thérèse profita de orice pretext ca să mă caute în vie și să ne sărutăm de mama focului !

— Pentru asta ai venit, Lee ? o întrebă soțul ei indiferent.

Ea evită răspunsul.

— Jean-Paul are nevoie de ajutorul tău. Soția lui va naște și vrea să-i dai un om care să-l înlocuiască la Clos des Fleurons.

Gilles discută cu prietenul său și se îndreptă spre locul unde se aflau aliniate butoaiele cu prețioasele soiuri de vin roșu și alb.

– Henri va merge cu tine. Poți să stai cât vrei lângă Marie-Thérèse. Ți-am dat un om de nădejde. Anul acesta, recolta este excelentă. Vom bea un vin ales la botezul fiului tău.

– Și dacă va fi fată ? interveni Lee.

De fapt, în adâncul sufletului, ea visa un băiat cu părul negru care să semene cu Gilles.

– Gilles, anul viitor vom ciocni un pahar la nașterea fiului vostru ! spuse Jean-Paul, aflat în cea mai bună dispoziție.

Lee se făcu palidă în obraji, închipuindu-și pe moment că secretul ei fusese descoperit. Îngrijorarea ei era inutilă, pentru că Jean-Paul, mândru că va fi tată, dorea ca ei să se bucure de același noroc. Zece minute mai târziu, el părăsea castelul însoțit de unul dintre cei mai buni specialiști ai lui Gilles.

– Vei avea nevoie de Henri peste câteva zile, comentă Lee privind la mașina care se îndepărta. Strugurii sunt aproape copți și...

– Știu eu ce am de făcut, îi tăie el vorba și se îndreptă spre boxa care adăpostea armăsarul. După câteva momente, el trecu călare pe lângă Lee și privirile li se încrucișară. Gilles clocotea de furie și dădu pinteni calului care o luă la galop.

Lee deveni îngrijorată, pentru că soțul ei nu se întorsese nici la ora cinci, mai ales că ar-

măsarul era năbădăios și putea oricând să-l arunce din șa pe călăreț. Mâncarea stătea neatinsă pe masă și își imagină cele mai groaznice accidente, tresărind la fiecare zgomot de afară. Când sună telefonul, se repezi și ridică receptorul, așteptând să audă vocea lui Gilles.

La aparat era însă Luiza care-i spuse cu o voce triumfătoare că soțul ei se afla în vizită la domnul de Treville și că se va întoarce târziu acasă.

Alte gânduri negre o asaltară pe Lee. De ce soțul ei o frecventa din nou pe Luiza ? Oare se hotărâse să facă din ea o contesă, sau pur și simplu voia să-și satisfacă instinctele sexuale fără a mai fi nevoit să se însoare cu ea ?

Petrecu din nou o noapte albă. Situația ei devenise din ce în ce mai dificilă. Singura ei bucurie o constituia copilul căruia îi va da viață. Când fusese la Nantes ca să-și aranjeze coafura, consultase în secret un doctor care o asigurase că sarcina evoluează normal și că peste șase luni va naște.

Culesul începu la sfârșitul săptămânii și toată lumea participa la el. Buletinul meteorologic anunțase posibile furtuni, astfel că toți muncitorii lucrau de zor. Ea era ocupată cu supravegherea pregătirii mâncării și cum avea un răgaz, se ducea la vie.

Având pe cap o pălărie de paie, ca toți culegătorii, se proteja mai bine de razele soarelui. Beneficiind de experiența din Australia, lu-

cra cu o mare agilitate. Într-o după-amiază, Gilles se ivi în spatele ei, însă ea nu se opri din cules.

— Ce faci aici ? se răsti el, descălecând și se apropie amenințător de ea.

— Ajut la strângerea strugurilor, replică ea, iritată de întrebarea lui.

Gilles abia se stăpânea să n-o pălmuiască.

— Contesa de Chauvigny nu se cade să participe la astfel de treburi.

Lee rămase o clipă descumpănită, apoi protestă vehement :

— Gilles, nu fi ridicol ! Știi bine că furtuna se poate declanșa oricând, iar lipsa lui Henri și a celor doi lucrători pe care i-ai trimis în ajutor lui Jean-Paul trebuie suplinită de cineva. Doar nu vrei să stau cu brațele încrucișate când este atâta treabă de făcut ?

Gilles se uită cu o privire încărcată de reproș la degetele ei murdare care aveau pielea crăpată de cules.

— Vrei ca lumea să spună că sunt dur cu nevasta mea ? Că te pun la muncă ? Uită-te cum arăți ! Mă întreb dacă te-ai privit în oglindă în ultima vreme.

Ea știa foarte bine că slăbise și avea cearcăne la ochi. Tricoul și blugii nu îi confereau distincție. Se rușină că din cauza zelului de a ajuta la culesul strugurilor se neglijase. Se dăruise muncii complet dezinteresată, fără să se gândească la viitor, pentru că știa că va pleca

de la castel după ce vinul va fi tras în butoaie.

– Oh, mă scoți din sărite, nu alta ! exclamă el, atrăgând-o la pieptul lui și o sărută cu patimă.

Lee îl respinse și se smulse din brațele lui. Gilles încălecă și mângâie calul pe coapsă. Fără îndoială că sărutarea fusese de ochii lumii, pentru ca lucrătorii să nu creadă că ei se ceartă. Știrile se răspândeau rapid la țară și zvonul că între ei există o neînțelegere ar fi ajuns la urechile Luizei. Era intrigată de faptul că nu știa care sunt intențiile lui Gilles față de fosta sa amantă, mai ales că el nu-i spusese nimic despre motivul vizitei la domnul de Treville.

Soțul ei se aplecă pe neașteptate și ea se trezi în șa.

– Te duc înapoi la castel, îi spuse el pe un ton categoric. Trebuie să te odihnești ! Vreau să strălucești atunci când vor veni clienții mei la sărbătoarea culesului.

Nici nu-i păsa de sănătatea ei ! Singura lui preocupare era să facă afaceri cât mai profitabile. Pe moment se iluzionă că soțul ei este afectuos și grijuliu.

– Satan nu este obișnuit cu femeile. Stai relaxată, lasă-te pe spate, o îndemnă el.

Lee avu iarăși o senzație de vomă, dar se stăpâni și-și reveni repede în fire. Cu un braț el o ținea la piept și cu cealaltă mână ținea frâul. Lee închise ochii, bucuroasă că el este atât de aproape și Gilles îndemnă calul spre

castel. Ajunși în curte, el o ajută să descalece și dori s-o însoțească până în dormitor, însă ea îl refuză.

— Nu este nevoie, mă descurc și singură!

— Dă-mi voie să apreciez eu ce trebuie să fac, ripostă el văzând cât este de palidă. Am impresia că nu te alimentezi. Ești cumva bolnavă?

— Nu. Ce idee îți veni! făcu ea mirată, gândindu-se că dragostea ei fără speranță aproape că o adusese în pragul unei nevroze; nu avea poftă de mâncare și noaptea nu reușea să adoarmă.

— Luiza și tatăl ei vor figura printre invitații la dineu. Deoarece vor veni mulți aici, trebuie să reluăm traiul în comun.

Lee se emoționă, crezând că el dorește să i facă o declarație de dragoste.

— Asta înseamnă și...

— Că vom dormi în același pat, nimic altceva, îi tăie el vorba ca să clarifice natura relațiilor dintre ei.

Lee roși, indignată de disprețul lui fățiș.

* * *

În următoarele zile, fu ocupată cu pregătirea recepției, alegând meniul în funcție de vinurile podgoriei de Chauvigny și îl consultă pe Gilles ca să obțină aprobarea lui. Lee dobân-

dise de la cumnata ei din Australia, care avea un restaurant, multe cunoștințe în arta culinară și putea pregăti mese deosebit de pretențioase. De altfel, dineurile reușite de când se afla la castel îi sporeau încrederea în priceperea ei. Gilles fu de acord cu toate propunerile ei, fără să-și ascundă chiar și o anumită admirație.

Cearșafurile fuseseră spălate cu multe săptămâni înainte și acum paturile erau făcute, iar camerele pregătite să primească oaspeții. Pentru decorarea sălii de bal fuseseră chemate câteva florărese din Nantes și fu angajată o orchestră. Lee obținuse acordul soțului ca balul să fie costumat și un croitor renumit din Orleans fusese însărcinat cu executarea costumelor. La început, Gilles se arătă surprins, dar apoi consimțise să îmbrace uniforma strămoșului său, René de Chauvigny, în timp ce ea va purta rochia soției acestuia. Preocupat cu culesul, Gilles nu insistase să afle care sunt motivele alegerii.

Seara se anunța a fi deosebit de însuflețită. Din păcate, Jean-Paul și Marie Thérèse nu au putut veni, din cauza fetiței. In zadar îi rugase Lee, ei nu voiau să se despartă nici pentru câteva ceasuri de odorul lor. La urma-urmei, își spuse Lee, și eu aș fi procedat la fel. La acest gând, își duse mâinile la burtă, într-un gest care devenise obișnuit. Tocmai atunci intră Gilles, care se neliniști.

— Ce-ai pățit ?

Ea fu ispitită pe moment să-i răspundă pe un ton cât mai firesc : „Nimic, ce să fie, fiul tău a început să se miște". În loc de asta, ea păstră o tăcere vinovată.

— Încetează cu cerele astea de martir, îi reproșă el. Nu tu ai vrut să fii iubită ? Dumnezeu mi-e martor că m-ai provocat și...

— Să nu mai discutăm despre asta, Gilles, se grăbi ea să-l oprească. Să nu crezi că eu...

— De ce nu, Lee ? Știu că mă dorești. Da, da, mă dorești foarte mult, nu poți nega acest lucru.

Fără să mai aștepte răspunsul, Gilles ieși furios din încăpere, lăsând-o pradă gândurilor. De fapt, ea nu voia să treacă drept martiră și nu se considera victima nimănui, însă îl iubea din ce în ce mai mult și-i purta o vie recunoștință pentru seara de neuitat petrecută în pădure. Atitudinea lui o întrista foarte mult ; el nu-și amintea de momentul lor de iubire decât cu mânie și dispreț. Timpul nu rezolvase neînțelegerea dintre ei și la gândul că iubește o ființă care o privește cu ostilitate, izbucni în plâns.

*

* *

Sosi și ziua balului. Totul era pus la punct și Gilles coborî în cramă, iar ea se duse în biroul din turn, ca să se odihnească până la

sosirea primilor invitați. Ajunsă în camera de deasupra unde era patul în care dormise soția lui René, se întinse să se odihnească. Uitându-se în oglindă, ea își dădu seama că nu va mai putea să-și ascundă sarcina. Trase cuvertura ca să se întindă în pat, scoțând un suspin : șederea ei la castel se apropia de sfârșit. „După cules", precizase Gilles și iată că azi era serbarea organizată în cinstea recoltei de vin nou. Cu ochii în lacrimi, își puse din nou mâna pe burtă. Ah, dacă Gilles s-ar fi căsătorit din dragoste, cu câtă grijă ar fi înconjurat-o pe mama moștenitorului domeniului. Simțea că este un băiat ; așa trebuia să fie, își spuse ea. Situația ei devenise subiect de bârfă printre servitori și în ultima vreme, doamna Le Ban era deosebit de bănuitoare și nesuferită. De câte ori își îndrepta privirile asupra ei, avea impresia că-i ghicise taina.

— Lee !

Exclamația soțului o scoase din starea de visare și, deschizând ochii, îl zări pe Gilles în pragul ușii. Avea o înfățișare furioasă.

— Ce faci aici ? Musafirii vor sosi dintr-o clipă în alta. El nu se schimbase încă și mirosea a struguri, iar barba îi umbrea obrajii. Lee rămase fără grai, paralizată de prezența lui. De ce taci ? se răsti el, enervat că ea nu-i răspunde.

— Nu am nimic, m-am odihnit puțin. Îmi

pun rochia și mă duc să-i întâmpin pe invitați.

— Ce s-a întâmplat ? se interesă el.

Lee crezu că el va pleca imediat dar el se apropie de ea și puse mâna pe fruntea ei. Se felicită că trăsese perdelele.

— De ce ai lăsat ușa deschisă ? Dacă intră altcineva ?

— Servitorii nu îndrăznesc să vină fără permisiunea mea. Toți știu că-mi petrec după-amiezele în turn.

— Și ce faci în acest timp ? Te gândești la logodnicul tău ? I-ai mărturisit că mi-ai cedat, sau îi lași plăcerea să descopere el singur asta, în noaptea nunții ?

— Cât de odios poți fi !

— Înseamnă că i-ai scris, nu ? Nu mai ai nici un secret față de el, afară de cazul când îi voi da anumite informații despre tine.

Gilles se aplecă asupra ei și ea vru să-l respingă, însă buzele i se întredeschiseră pentru a fi sărutate. Îl iubea prea mult ca să nu dorească un sărut din partea lui. Sub mângâierea mâinilor lui, trupul ei se trezea din amorțeală și dorea să fie iubit. Știind că doar furia geloziei îl împinsese spre ea, încercă să se apere, dar el îi luă capul în mâini. Închise ochii ca să nu vadă chipul lui urâțit de patimă.

— Privește-mă !

Ea se supuse poruncii lui amenințătoare.

— Uită-te la mine ! Nu ești cu logodnicul

tău, ci cu mine ! Începu s-o sărute cu pasiune, făcând inutilă orice împotrivire.

Gilles acționa mereu ca împins de o voință străină, ca un posedat. Îl privi cu dragoste și simți că dorința i se aprinde în suflet. El se opri o clipă, admirând corpul ei armonios care se înfiora sub dezmierdările lui și scoase o exclamație de ciudă în franceză.

Înțelegând că el își reproșează ușurința de care dădea dovadă cedând insistențelor ei, ea încercă să se desprindă din îmbrățișare, deși îl dorea în secret. El spori îmbrățișarea și o sărută apăsat, astfel încât ea nu mai făcu nici un gest. Plăcerea pe care o resimțea la sărutările și mângâierile lui era mai presus de orice închipuire. Nu mai ținu cont nici de faptul că el ar fi putut să-i ghicească taina și gemu încet, înfigându-și încet unghiile în carnea spatelui lui. Cu toată ființa îl îmbia să o posede, să vibreze la aceeași intensitate a pasiunii. Nu mai avea nici o importanță dacă el nu ținea la ea și valul dorinței ar fi purtat-o departe dacă nu s-ar fi auzit deschizându-se o portieră a unei mașini. Tresări și își reveni în fire.

— Gilles !

— Ce este ? Dacă ai remușcări din cauza logodnicului tău, află că acum este prea târziu pentru asta, răspunse el cu o voce spartă.

— Au sosit invitații. Am auzit zgomotul unei mașini. Așa cum bănuia, vestea asta îl readuse la realitate.

– Ce spui ? Chiar au sosit ?

Scoase un suspin când el se ridică, îndreptându-se spre fereastră. Gilles își mușcă buzele și își aranjă hainele, după ce se convinsese de adevărul vorbelor soției lui, și se grăbi spre ieșire.

– Mă duc eu să-i întâmpin. Îmbracă-te repede.

El fusese pe punctul de a uita că soția lui nu merită să fie iubită și iată acum că o trata cu aceeași răceală din trecut. Când va putea ea spera că ura și disprețul lui se vor transforma în iubire ?

Lee întârzie mai multe minute să-și pună la punct ținuta și să-și aranjeze coafura, atât de puternică fusese emoția la îmbrățișarea lui. În sfârșit era gata, și uitându-se în oglindă observă că arată splendid în rochia de seară.

Cobori cu inima încărcată treptele scării și intră în salon, unde el o întâmpină cu un surâs cald. Timp de o secundă, uită că el joacă o tristă comedie și se simți fericită când o luă de braț să o prezinte oaspeților.

Dând dovadă de rafinament tipic franțuzesc, soțiilor invitaților străluceau în toaletele lor scumpe și purtau bijuterii sclipitoare, iar bărbații era spirituali și îl felicitau pentru alegerea contesei de Chauvigny.

Lee îi lăsă pe clienți să discute cu Gilles despre vinuri și le conduse pe doamne în camerele ce le fuseseră rezervate. Simțea că ele

ard de curiozitate să afle cât mai multe despre persoana ei, dar știu să evite cu abilitate întrebările lor indiscrete. Tot ce le destăinui, păstrând o umbră de mister, fu că dragostea ei pentru Gilles înflorise încă din adolescență, ceea ce atrase admirația lor pentru o pasiune atât de romantică.

Reîntorcându-se în salon, Lee constată că sosiseră invitații de onoare : Secretarul de Stat pentru Agricultură, însoțit de soție.

— Ce idee extraordinară ați avut să dați un bal mascat. Draga mea, te felicit, îi spuse doamna Lefèvre.

Lee simți deodată o reală simpatie pentru amabila soție a Secretarului de Stat și, însoțind-o spre cameră, îi arătă portretul lui René de Chauvigny.

— Lui trebuie să-i mulțumim.

Doamna Lefèvre izbucni în râs și comentă :

— Este un tâlhar fermecător !

Atentă la conversația însuflețită cu invitata ei, Lee nu reacționă imediat când deschise ușa apartamentului pentru soții Lefèvre. Nu găsi nici un pretext pentru a închide ușa. Musafira găsi o dezordine totală : în vază erau flori ofilite, petale pe parchet, fotoliile răsturnate, covorul răsucit, patul răvășit. Ce se întâmplase ? se întrebă ea uluită. Ea însăși verificase toate camerele și totul fusese în ordine. Intră în panică și închise ochii, sperând ca totul să nu fi fost decât un vis urât.

Din spatele lor răsună vocea gravă a lui Gilles, care discuta cu domnul Lefèvre.

Soția lui avu o prezență de spirit extraordinară, pentru care Lee îi rămase profund recunoscătoare și se îndreptă spre cei doi cu un zâmbet cald.

— Vai, ce uitucă sunt, mi-am uitat poșeta ! se lamentă ea. Gilles, te rog să mi-o aduci Scara este atât de lungă și mă obosește. Georges, însoțește-l. Tu știi foarte bine unde este poșeta.

Foarte amabili, cei doi îi îndepliniră rugămintea. Apoi ea se întoarse spre Lee cu un aer șiret.

— Am lăsat-o în mașină. Până o vor găsi, ai timpul să-mi dai o explicație. Haide în cameră, vom fi adăpost.

— Habar nu am, mărturisi Lee. Azi-dimineață totul era perfect. Avea o bănuială, dar refuza să creadă că doamna Le Bon este atât de inconștientă încât să-și riște slujba.

— Poate am eu cheia enigmei, afirmă doamna Lefèvre. Trăim într-un cerc restrâns de cunoștințe unde veștile circulă foarte repede. Mă întreb dacă nu cumva este mâna Luizei. Ea l-a considerat întotdeauna pe Gilles ca viitorul ei soț, iar menajera voastră a lucrat înainte la ea. Pun pariu că la mijloc este vorba de o răzbunare.

— Am să chem o servitoare pentru... începu Lee, dar nu reuși să-și termine fraza că-l văzu

pe Gilles în pragul uşii, aruncându-i nişte priviri de asasin.

— Gilles, soţia ta este victima unei farse de prost-gust şi este disperată, sărăcuţa ! Văzând cât de palid este chipul gazdei, ea adăugă cu înţelepciune : Mă tem că te-am speriat cu vorbele mele, dar să ştii că am fost sinceră cu tine. Ştiai că Luiza...

— Da, Lee este la curent cu relaţia care a fost între mine şi Luiza, interveni Gilles. Nu puteţi să susţineţi că Luiza a venit aici ca să răvăşească apartamentul ?

— Bineînţeles că nu ea direct, ci altcineva care ascultă de ordinele ei, replică doamna Lefèvre cu calm. Mi-ai adus poşeta ?

— Da, spuse el întinzându-i-o.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să coborâm pentru a lua ceva, le propuse pe acelaşi ton politicos, dar autoritar, soţia Secretarului de Stat. Între timp, servitorii vor face ordine aici.

Lee vru să se ridice în picioare, dar simţi că o cuprinde leşinul. Emoţiile puternice prin care trecuse cu câteva minute în urmă în camera din turn şi oboseala pregătirilor pentru bal îşi spuseseră cuvântul. Ultima întâmplare pusese capac la toate şi ea se sprijini de spătarul fotoliului ca să nu se prăbuşească.

Doamna Lefèvre observă situaţia dificilă în care se găsea şi se repezi să o sprijine.

— Fii tare, draga mea copilă ! Nu este sfâr-

şitul lumii ! Gilles, du-o în camera voastră, nu sta de lemn ! Eşti tot aşa de furios ca Barbă Albastră !

Doamna Lefèvre luă hotărâtă iniţiativa şi comandă cafea pentru Lee, după ce-l expediase pe Gilles să aibă grijă de oaspeţi. Aşezându-se pe marginea patului, ea murmură cu voce blândă :

— Prima sarcină este dificilă pentru toate femeile.

Lee era să scape ceaşca din mână. Din prima clipă, doamna Lefèvre ghicise adevărul. Fiind o fiinţă fină şi înclinată să-i ajute pe cei aflaţi în dificultate, se purtase cu Lee de parcă ar fi fost mama ei.

— Îl înţeleg acum pe Gilles : se arăta nemulţumit pentru că este îngrijorat de starea ta. Ai grijă de tine, copila mea.

— Gilles nu ştie că sunt însărcinată ! îi mărturisi Lee, suspinând. Nici ea nu ştia de ce avusese încredere într-o femeie necunoscută şi, simţindu-se ruşinată de îndrăzneala ei, îşi duse mâna la ochi ca să-şi şteargă lacrimile.

Dând dovadă de tact şi bunătate, doamna Lefèvre o lăsă să se liniştească, apoi o sfătui :

— Lee, nu este cazul să dramatizezi lucrurile. Dragostea rezolvă totul, iar voi vă iubiţi de mult. Aşa este la începutul căsniciei. Acum, aranjează-te puţin. Trebuie să faci faţă musafirilor care ard de nerăbdare să te cunoască.

Capul sus, fetița mea ! Nu trebuie să dai satisfacție menajerei. Hai, curaj, Lee !

„Voi vă iubiți atât de mult". Cuvintele calde ale doamnei Lefèvre îi rămâseseră în minte, în timp ce se îmbrăca în rochia de bal. Din păcate, situația era alta : numai ea iubea, în timp ce el se servea de ea, fără nici un scrupul, ca să scape de o amantă incomodă.

Roasă de ciudă, Luiza plănuise să o facă de râs în fața celor mai distinși oaspeți ai petrecerii. Norocul o ajutase pe Lee, care aștepta reacția Luizei când va auzi că uneltirile ei au eșuat.

Scoțând un suspin, Lee se străduí să-și îndrepte gândurile la seara respectivă și să nu fie dominată de gânduri negre. Trebuia să se bucure de atmosfera balului care nu va întârzia să înceapă.

Toți invitații se retraseră în camerele lor să se costumeze. Lee verifică dacă totul este pregătit în sala de bal, îngrijorată că menajera ar fi putut să-i rezerve o altă surpriză neplăcută. În camera de alături îl auzi pe Gilles schimbându-se. Pe pat o aștepta rochia verde-pal, decoltată, cu mâneci bufante brodate cu perle. În timp ce-și ridica părul într-un coc prins cu o panglică, Gilles își făcu apariția în cameră și privirile lor se întâlniră în oglindă.

— Rolurile lui René și a soției sale ne vin foarte bine, o ironiză el. Și el a obligat-o pe rusoiacă să-l ia de bărbat.

– Însă el a iubit-o, ripostă ea mâhnită.

Gilles se uită la obrajii ei îmbujoraţi şi replică enervat :

– Şi ea l-a iubit, sau cel puţin aşa se spune.

– Care este părerea ta : l-a iubit sau nu ? îl somă ea să răspundă.

Încruntându-şi sprâncenele, el îi ridică bărbia ca s-o privească în ochi.

– Cum poţi crede că ea s-a îndrăgostit de bărbatul care a smuls-o din ţara ei natală, rupându-i orice legătură cu familia ? René seamănă foarte mult... cu mine.

Cuvintele lui reaprinseră speranţele în inima lui Lee. Oare soţul ei profitase de această ocazie ca să-i mărturisească dragostea lui ? Simţi că inima îi bate mai tare de emoţie. Ar fi dat orice să audă din gura lui doar două cuvinte : *te iubesc.*

Pentru că ea nu-i răspunse la întrebare, el insistă :

– Ce spui, Lee, eşti de părere că o femeie poate să ţină la un bărbat care s-a arătat crud cu ea ?

Fără să-i dea timp să răspundă, Gilles părăsi camera în grabă. Lee îşi puse rochia de bal fără nici un chef.

CAPITOLUL VII

Lee putea respira uşurată : dineul începuse fără nici un incident. Invitaţii se simţeau foarte bine şi discuţiile erau animate. Soţul ei se afla la celălalt capăt al mesei şi ea se putea uita la el fără a-i atrage mânia. Costumul strălucitor de husar al lui Napoleon îl făcea şi mai seducător şi ea nu se putea abţine să nu-l adore din ce în ce mai mult. Înainte de a-şi face intrarea în sala de bal, Gilles revenise în dormitor ca să-i aducă colierul cu perle pe care René de Chauvigny i-l oferise soţiei sale.

— Strămoşul meu i-a făcut acest cadou, drept recompensă pentru lacrimile vărsate din cauza lui.

— Nu vreau să port această bijuterie, protestase ea.

— De ce nu ? Musafirii s-ar mira că nevasta mea are doar un inel obişnuit.

Lee îşi aminti de diamantul pe care trebuia să-l restituie lui Dan şi-l rugase pe Gilles să-i înapoieze inelul.

— Ce nevoie ai de el ? Doar nu-ţi închipui că-l vei putea purta în locul smaraldului meu !

Ea oftă, gândindu-se că ar fi trebuit să-i explice ce intenţii are, dar se stăpâni şi nu spuse nimic. Acum, începu să se simtă stânjenită de avansurile făţişe ale bărbatului care stătea în dreapta ei. Aproape cherchelit în urma paharelor de vin excelent, acesta începuse să o pipăie cu nerușinare, fără să-i pese de ceilalţi invitaţi. Gilles o informase că musafirul lui divorţase de puţină vreme şi că este un seducător incorigibil. Lee abia aştepta să scape de insistenţele lui şi când orchestra anunţă că toată lumea era invitată la dans, ea se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre sala de bal.

Luiza purta o rochie vaporoasă, care imita ţinuta împărătesei Josefina. Îl pândi pe Gilles şi când acesta pătrunse în imensa încăpere, îl luă de braţ, fără să se sinchisească de remarcile răutăcioase ale celorlalţi invitaţi.

— Femeia aceasta nu are nici un pic de demnitate, comentă doamna Lefèvre, pe un ton încărcat de reproş. Nu caută decât să-şi satisfacă cele mai nerușinate dorinţe, nutrind nişte ambiţii searbede. După câte îmi dau seama, Gilles nu a căzut în capcană.

— Este o femeie foarte frumoasă, declară Lee cu sinceritate.

— Vai, draga mea, dar nu este cazul să fii complexată faţă de ea, susţinu interlocutoarea ei, făcând ochii mari. Este evident că Gilles

n-o privește decât cu dispreț. De ce nu-l anunți că va fi tată ? Fii sigură că-l vei face cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Lee rămase impresionată de vorbele doamnei Lefèvre. Putea să conteze pe o reacție favorabilă din partea lui ? Gilles avea impresia că numai o fată cu ascendență nobilă ar putea să fie la înălțimea pretențiilor sale, pe când ea nu corespundea cerințelor unui conte de Chauvigny. La acest gând, se înfioră : la urma-urmei, era soția lui legitimă și dacă va da naștere unui băiat, acesta va fi moștenitorul legal al domeniului acestei familii vechi. Își îndreptă privirile către soțul ei care continua să discute cu Luiza în celălalt capăt al încăperii și înfățișarea lui rece o făcu să-și înăbușe orice dorință de a destăinui secretul pe care-l purta în suflet.

— Cum te simți, draga mea ? se interesă doamna Lefèvre. Văd că nu ți-a trecut paloarea. Te înțeleg, primele luni de sarcină sunt atât de greu de suportat.

Lee se grăbi s-o liniștească.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, mulțumesc, mă simt minunat.

— În cazul acesta, te rog să vii în ajutorul soțului tău, altfel Luiza îl va prinde în mrejele ei !

Lee se grăbi să dea curs acestui sfat înțelept și avu satisfacția să citească în ochii fostei amante a lui Gilles o undă de dezamăgire

în momentul când se apropie de ei. Planul Luzei eşuase lamentabil : doamna Le Bon, chiar dacă acţionase la îndemnul fostei stăpâne, nu fusese în stare să tulbure atmosfera din familia Chauvigny. Puţin îi păsa acum lui Lee dacă menajera fusese un instrument docil de răzbunare sau dacă făcuse totul din proprie iniţiativă !

— Luiza ! exclamă Lee, cu amabilitate rece, a sosit momentul ca eu şi Gilles să deschidem balul.

Soţul ei îi adresă un zâmbet tandru, jucându-şi admirabil rolul. Chiar dacă are toate defectele posibile, se gândi Lee, Gilles ştie să facă faţă oricărei situaţii. El îi luă mâna şi o duse la buze, astfel că musafirii nu aveau nici o îndoială în privinţa afecţiunii pe care i-o purta nevestei sale. Însăşi Luiza avu o tresărire de ciudă şi aruncă rivalei sale o privire încărcată de ură.

— Ai început să te îngraşi, draga mea, remarcă ea cu o undă de sarcasm în voce. Gilles, dacă nu eşti atent, soţia ta va deveni de nerecunoscut.

Spre marea mirare a lui Lee, el îi luă partea şi se adresă Luizei pe un ton ironic :

— Luiza, nu este cazul să exagerăm ! Pot să te asigur că fiecare centimetru din corpul soţiei mele este un izvor de încântare pentru mine.

La auzul acestor cuvinte, mai mulți oaspeți își întoarseră privirile către Lee și ea roși.

— De ce i-ai spus acest lucru Luizei ? îi reproșă ea în timp ce se îndreptau spre mijlocul încăperii.

Muzicanții atacară un vals, și Gilles cuprinse talia soției sale, făcând primii pași sub privirile admirative ale invitaților.

— Ce ar fi trebuit să spun ? replică el, uitându-se fix în ochii ei. Că nu simt nici o atracție față de tine ? Draga mea, nici un oaspete nu ar crede că nu sunt îndrăgostit de tine.

— Atunci, cum le vei explica plecarea mea ? se interesă ea neliniștită.

— Nu este cazul să abordăm acest subiect acum, spuse el mânios.

Lee se înfioră și el o mustră :

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai tremuri ! Lumea va crede că s-a întâmplat ceva între noi.

Când orchestra încetă să cânte, Lee rămase singură, urmărindu-l cu privirile pe Gilles care se îndreptă mândru spre grupurile de invitați. Ea luă un pahar cu șampanie de pe tava încărcată cu băuturi și îl sorbi dintr-o înghițitură, lucru neobișnuit pentru ea. Ca să uite că se afla într-o situație nefericită, mai bău un alt pahar, dorind să nu se mai gândească la viitorul ei nesigur. Gilles dansa acum cu Luiza care se lipise de el fără nici o jenă. Ati-

tudinea provocatoare și aproape indecentă o făcea mai puțin atrăgătoare, în ciuda frumuseții ei. Lee se uita la ea cum dansa, fără să fie conștientă de contrastul dintre lascivitatea Luizei și înfățișarea ei nevinovată și încântătoare.

— Îmi acordați acest vals, suavă doamnă?

Glasul oaspetelui care fusese vecinul ei la masă o făcu să tresară neplăcut. În ciuda antipatiei pe care o resimțea față de el, Lee nu putea să-l refuze. Acesta începu să-i șoptească la ureche, imediat ce începură să se miște pe parchetul lustruit.

— Ce noroc pe Gilles că și-a găsit o nevastă așa de frumoasă și virtuoasă... Îmi dau seama că a trezit o pasiune puternică în inima dumneavoastră, dar, după cât îl cunosc, nu va întârzia să se întoarcă la iubita lui. Ne vedeți cum dansează cu Luiza? Eu am fost părăsit de femeia pe care am iubit-o foarte mult. Cred că este cazul să ne consolăm reciproc decât să ne lamentăm de nefericirea noastră.

El o conduse la un balcon care dădea spre parc și, în ciuda protestelor ei, începu să o sărute pe gât și pe umeri. Prea slabă ca să scape din îmbrățișare, Lee simți că mâna lui se cuibărește la pieptul ei. Brusc, ca printr-un miracol, coșmarul ei luă sfârșit.

— Gilles, îți cer scuze! exclamă musafirul cu o voce nesigură. Vinul tău și farmecul irezistibil al soției tale...

Fără să mai întârzie, oaspetele o șterse pe furiș, lăsându-i singuri pe cei doi soți. Gilles se apropie furios de ea.

– Ce ai de spus de comportarea ta ?

– Nu am de ce să mă rușinez. Doar nu crezi că l-am încurajat ?

– N-am remarcat că ai protestat prea tare, îi reproșă el.

Lee simți că o ia cu frig și replică enervată :

– Gilles, nu începe să mă acuzi degeaba. Știi foarte bine că te-ai înșelat în privința nevinovăției mele.

– Ah, de ce vrei să-mi reamintești scena din pădure ? ridică el tonul.

Lee făcu ochii mari și se dădu un pas înapoi, simțind la spate atingerea rece a balustradei din fier forjat.

– Chiar dacă mi-ai cedat de bunăvoie și ai fost neprihănită, asta nu înseamnă că ești o femeie normală ! Mă crezi prea naiv ! Spiritul tău pervertit dorește cu ardoare să-ți găsești un partener sexual ca să-ți potolești poftele trupești, indiferent care este prețul pe care trebuie să-l plătești.

Vocea lui răsună ca o lovitură de ciocan și ea trebui să se sprijine de balustradă ca să nu se prăbușească. Așadar, teama ei fusese justificată : Gilles nu făcuse dragoste cu ea decât pentru a-i calma simțurile. Crezuse că gestul lui izvorâse din dragoste, însă pentru el actul

iubirii nu reprezentase decât un moment de ruşine şi demn de dispreţ.

— Nu !

Ţipătul dureros exprimă întreaga ei tulburare şi făcu un pas, să fugă cât mai departe de el, să ajungă în camera ei şi să plângă în voie. O ceaţă densă i se puse pe ochi şi ea auzi murmurul unor voci străine, apoi avu senzaţia că se desprinde de sol şi cade într-o prăpastie fără fund.

*
* *

— Gata, totul a trecut, totul este în regulă.

Îşi dădu cu greu seama cine vorbeşte cu ea. Pradă unei uimiri adânci, îşi încruntă sprâncenele văzând că este întinsă pe pat şi că alături se află doamna Lefèvre.

— Doamna Lefèvre ! exclamă ea.

Aceasta îi surâse blând şi vorbi încet :

— Draga mea, spune-mi Dominique. Dacă ai şti ce teamă ne-ai produs !

— Unde este Gilles ? o întrerupse ea. Ridicând capul din pernă, constată că rochia de bal este pusă pe un scaun şi că este îmbrăcată în cămaşa de noapte.

— S-a dus să-i întreţină pe musafiri.

Aşa este, îşi aduse ea aminte, balul abia începuse. Ce vor fi crezut invitaţii care asistaseră la leşinul ei ?

– Îţi dai seama că sarcina ta nu mai este un secret pentru nimeni, îi spuse Dominique, răspunzând la întrebarea ei nerostită. Din fericire, printre oaspeţi a fost şi un medic care l-a liniştit pe Gilles în privinţa stării tale şi a viitorului tău copil.

La auzul acestor vorbe, Lee scoase un suspin amar. Dominique continuă pe un ton blând şi înţelegător :

– Nu mai poţi să-i ascunzi lui Gilles faptul că eşti însărcinată. Am văzut că nu s-a arătat prea încântat că este anunţat de medic şi nu de soţia lui că va fi tată. Dacă ai şti ce s-au bucurat musafirii şi cât de multe glume i-au adresat lui Gilles felicitându-l că are un moştenitor ! Nu ai de ce să te temi, Gilles este un om admirabil şi a primit manifestările de simpatie ale musafirilor cu mare mulţumire.

– Înseamnă că va dori să păstrez copilul ? întrebă ea, izbucnind în plâns.

Dominique rămase perplexă şi ridică sprâncenele.

– Bineînţeles, ce vorbe sunt astea ? Chipul lui Dominique se întunecă şi bunăvoinţa îi pieri din glas : Doar nu ai de gând să fugi cu copilul ? Ce idee nesăbuită ! Nu te mai recunosc, Lee. Cred că este o impresie trecătoare. Acum trebuie să mă întorc în sala de bal. Încearcă să dormi, noaptea este un sfetnic bun. Sper să-ţi revii în fire şi să recu-

noşti că un copil are nevoie de dragostea ambilor părinţi.

După plecarea lui Dominique, Lee se sculă din pat şi se aşeză pe fotoliu la fereastră, respirând mireasma îmbătătoare a florilor din grădină, uitându-se la umbrele argintii pe care luna le făcea pe luciul apei care înconjura castelul. Timpul trecu pe nesimţite şi deodată în curte răsunară vocile vesele ale musafirilor care începuseră să plece. Cufundată în gânduri, nu-şi dădu seama de intrarea lui Gilles decât atunci când el tuşi uşor ca să-şi facă remarcată prezenţa. Simţi că-i îngheaţă inima şi se întoarse speriată spre el.

Soţul ei se îndreptă spre locul unde stătea şi-i aruncă priviri furioase şi ameninţătoare. Lee se ridică repede în picioare, gata să-l înfrunte. Gilles se opri la doi paşi de ea şi se uită la talia îngroşată şi la sânii crescuţi.

— Aşadar este adevărat ! făcu el supărat.

Instinctiv, ea îşi duse mâna la piept ca să încerce să-şi ascundă rotunjimea formelor care îi trădau sarcina.

— Nu, nu-i nevoie, lasă-mă să te privesc ! insistă el, îndepărtându-i braţul. Aşadar, este adevărat ! repetă el. Ai fi fost în stare să pleci fără să-mi spui nimic despre copil. Ce urmăreşti ? Vrei să scapi de el sau să-l dai la un orfelinat ? Crezi că-l vei putea convinge pe Dan să-l înfieze ?

Lee rămase fără grai și Gilles îi scoase cămașa dintr-o singură mișcare, apoi începu s-o mângâie blând pe burtă.

– Să nu încerci să scapi de copilul meu, murmură el. Chiar dacă va trebui să te supraveghez toată ziua și toată noaptea, să știi că nu vreau ca viața moștenitorului meu să fie în pericol.'

Lee rămase nemișcată la reacția lui neașteptat de grijulie față de copil.

– Niciodată n-am vrut să-i fac vreun rău, ripostă ea, adunându-și tot curajul. Ce fel de femeie crezi că sunt ? Acum că s-a terminat cu culesul sunt liberă, așa că pot pleca de aici cât mai repede.

– Nu ! exclamă el, îmbrățișând-o cu căldură.

Copilul se mișcă și ea scoase un țipăt de surpriză. Gilles îi dădu drumul și o întrebă plin de afecțiune :

– Ce ai ?

Lee își dădu seama că el se temea să nu fi fost prea brutal, dar rezistă dorinței de a-i mărturisi că îmbrățișarea lui fusese gingașă.

– Copilul tău a protestat. El sau ea nu dorește să fie zguduit.

– Vrei să spui că..

În fața figurii făcută de Gilles, ea surâse și-i explică motivul pentru care țipase.

– Bebelușii nu stau liniștiți în timpul dezvoltării și din când în când își mișcă mânuțele și piciorușele. Copilul nostru este foarte agitat.

După momentul acesta de destindere, ea simți că oboseala o cuprinde din nou și se îndreptă spre pat, înăbușindu-și un căscat.

— Cum s-a terminat petrecerea ?

— Au plecat încântați, răspunse el distrat. Lee... trebuie să discutăm serios : copilul schimbă datele problemei. Îți dai seama că dacă va fi băiat, el devine moștenitorul meu ?

— Desigur, îl aprobă ea.

— În cazul acesta, nu putem să ne despărțim. Vom fi nevoiți să ne continuăm traiul în comun.

Văzând că ea îl privește cu speranță, el se întunecă la față și adăugă cu voce dură :

— Dacă ai mizat pe această posibilitate, află că poți beneficia de toate avantajele în cazul că vei naște un băiat !

— Gilles, nu doresc nimic pentru mine și pentru copilul nostru. Vreau numai ca el să fie iubit.

El păru ușor descumpănit de afirmația ei și-și plimbă degetele pe bustul ei rotund.

— Crezi că nu sunt în stare să-l iubesc ?

Pe neașteptate, el se lăsă în genunchi și începu să-i sărute pielea catifelată de pe burtă Lee avu impresia că ia foc și-și înfipse degetele în părul lui negru, apăsându-i capul pe trupul ei.

— Oh, Lee, mă scoți din minți ! gemu el. Nu pot să mă stăpânesc, când știu că porți în tine copilul meu.

Lee preferă să nu spună nimic. Ce trebuia să înțeleagă ? Că sarcina o făcea ispititoare ? Deși mintea îi spunea să nu se lase în voia simțurilor, dorința fu mai puternică decât ea și Gilles o ridică în brațe și o duse în pat. Ea nu protestă.

De data aceasta nu mai simți furtuna care o copleșise cu trei luni în urmă, însă pluti pe crestele înspumate ale unei mări agitate, răvășită de curenții puternici.

— Lee ! murmură el a cărui răsuflare caldă îi ardea pielea sensibilă la cea mai mică atingere.

Se arătă blând cu ea, aproape tandru și o conduse departe pe valul voluptății până în punctul când nimic nu mai conta pentru ea, dorind numai să i se dăruiască în întregime Era prea mândră să-i mărturisească acest lucru, însă corpul ei reacționă și mai intens ca prima oară, astfel că plăcerea pe care o resimți o umplu de fericire.

— Acum suntem legați și mai strâns unul de celălalt, îi șopti el cu voce caldă. Trebuie să recunoști că și tu mă dorești.

— Oare poate exista dorință fără iubire ? îl întrebă ea, pe punctul de a ațipi.

— Există iubire, afirmă el pe un ton grav, pentru făptura pe care am creat-o.

Cufundându-se în somn, ea se gândi la copilul care avea norocul să posede ceea ce Gilles nu-i va oferi ei vreodată : dragostea lui.

*

* *

Lee se trezi devreme şi avu impresia că ziua aceasta nu va semăna cu celelalte. Gilles încă dormea şi ea se dădu jos din pat, ca să nu fie ispitită să-i mângâie părul negru şi mătăsos. Intră în sala de baie şi făcu un duş rece care-i învioră trupul, uitându-se la pântecele ei proeminent.

— Nu-ţi place să porţi copilul meu ?

Cuvintele lui o împiedicară să continue şi rămase împietrită neştiind cum să-şi acopere goliciunea. Privirile soţului ei o îndemnară să facă un pas spre colţul unde erau prosoapele, dar el o îmbrăţişă cu patimă, răpindu-i orice împotrivire. Oare un bărbat este capabil să dorească o femeie fără s-o iubească ?

— De ce te prefaci că nu mă doreşti ? o întrebă el pe când ea se zbătea să-i scape din braţe. În fiecare părticică din trupul tău palpită o flacără care vrea să fie stinsă de îmbrăţişarea mea.

Lee izbucni în lacrimi şi găsi puterea să riposteze :

— Nu-i adevărat, nu te doresc ! minţi ea, stăpânindu-se cu greu să nu se lase purtată de vârtejul pasiunii care ar mulţumi-o trupeşte, dar ar lăsa-o distrusă sufleteşte.

— Chiar aşa ? spuse el pe un ton ironic. Bine, atunci nu mai insist.

Ea se înfășură într-un prosop și se întoarse în dormitor, lăsându-l să-și facă toaleta. Regretă că nu poate încuia ușa, de teamă ca nu cumva Gilles să dea buzna peste ea, căci dorința din privirile lui o avertizase de intențiile lui viitoare. Atâta timp cât căsătoria lor nu fusese decât un aranjament trecător, el stătuse cât mai departe de ea, însă acum, când legătura lor devenea de durată, Gilles nu mai concepea să ducă o viață de privațiuni și se hotărâse să-și satisfacă poftele trupești cu ea în locul Luizei. La gândul că luase locul fostei lui amante, simți că turbează de furie și se jură în sinea ei să nu mai facă niciodată dragoste cu el. Pentru a-și întreține supleţea pielii, ea folosea o cremă hidratantă și, în momentul când deschise sertarul de la măsuța de toaletă, fu surprinsă de Gilles.

— Ce cauți ? o întrebă el, admirându-i trupul atrăgător.

Ea se îmbujoră și se gândi că trebuie să-i ceară o cameră separată, pentru că intimitatea dintre ei nu putea fi de bun augur, deși perspectiva de a rămâne singură îi inspira o teamă adâncă.

— Doctorul mi-a prescris această cremă, îi explică ea nervoasă. Gilles, aș vrea să am dormitorul meu.

— De ce ? se miră el privind-o cu insistență. Nu vrei să asist la evoluția sarcinii ?

— Mulţi bărbaţi nu suportă să vadă deformarea trupului viitoarelor mame, replică ea.

— Aha, ai de gând să mă scuteşti de o asemenea încercare ? spuse el pe ton ironic.

Lee nu ştiu ce să spună şi el îi lău cutia din mână, apoi începu să-şi maseze pielea de pe umeri.

— Modificările trupului tău nu-mi produc nici un sentiment neplăcut, dimpotrivă, am impresia că devii mai ispititoare. Degetele lui urcară pe gâtul ei pe care-l mângâie încet. Precum boabele de struguri, pielea ta a redevenit catifelată.

Plăcerea sporea cu fiecare alunecare a degetelor sale lungi şi uşoare, iar ea simţea că atingerea lui îi provocă o stare de căldură şi că îi stârneşte dorinţa. Brusc, el se opri şi o ridică în braţe, ducând-o în pat.

— Poţi să mă urăşti cât vrei, îi şopti el cu voce răguşită, dar să nu negi că şi tu mă doreşti.

Cu ochii în lacrimi, nu îndrăzni să protesteze. El se lungi lângă ea şi începu să o sărute pe tot corpul, ea asistând neputincioasă la dezmierdările lui din ce în ce mai insistente. Gesturile lui păreau că izvorăsc dintr-o pasiune dusă până la obsesie, şi ea izbucni :

— Este ruşinos ce faci ! Mă umileşti !

Gilles se opri şi îi luă obrajii în mâini ca s-o oblige să-l privească în faţă.

— Am de gând să-ţi arăt ce înseamnă să

fu umilită, spuse el cu un glas încărcat de mânie.

– Ce poți să-mi mai faci ? După ce m-ai acuzat de toate viciile, te-ai servit de mine pentru a-ți satisface toate poftele și acum sunt însărcinată. Ce mai vrei de la mine ?

– Ai să vezi imediat.

O sărută pătimaș pe gură, fără să se sinchisească de gemetele ei. Brutalitatea îmbrățișării o surprinse. Nu-și închipuise că el ar fi în stare să-și ducă amenințarea până la capăt. Căutând să scape de el, întoarse capul.

– Copilul !

Gilles izbucni în hohote de râs.

– Nu trebuie să te neliniștești, scumpa mea soțioară, de soarta lui. El se află în siguranță și tu nu vei scăpa de pedeapsa pe care ți-am promis-o. În loc să recunoști că mă dorești, ai preferat să mă înjosești, făcând din mine doar o brută preocupată să-și satisfacă instinctele. Ei bine, nu vreau să te dezamăgesc și-ți voi arăta ce înseamnă să cunoști numai satisfacție fizică.

Câteva ore mai târziu, cu corpul istovit și mintea încă buimacă, nu mai avu puterea nici să plângă. Lecția pe care i-o servise Gilles o marcase profund. Cum putea un bărbat, care se arătase tandru și iubitor cu o noapte în urmă, să fie atât de dur și lipsit de milă ?

Acum recunostea că și ea are o parte de vină, pentru că-l acuzase că vrea să o silu-

iască, provocându-i o furie turbată. Se apropia ora prânzului şi ea nu se hotăra să iasă din dormitor. Oaspeţii plecaseră cu toţii şi numai Dumnezeu ştia ce scuze invocase Gilles, ca să justifice absenţa soţiei sale. Numai ei doi ştiau care este secretul acestei lipse de politeţe. În ciuda căldurii din dormitor, Lee se înfioră. Singura soluţie era să doarmă în camera din turnul castelului, în ciuda nemulţumirii care îl va cuprinde pe Gilles. Niciodată nu se comportase atât de sălbatic cu ea ca în acea dimineaţă. Ea nu-l mai iubea. Barbaria de care dăduse dovadă îi zdrobise sentimentele şi-i înnegurase sufletul. Propunându-şi să fie fermă pe poziţie, începu să se îmbrace. Gândul mutării în camera soţiei lui René de Chauvigny îi dădu o rază de speranţă.

CAPITOLUL VIII

— Acum să facem o fotografie cu fetița. Gilles, îmbrățișează-ți soția... Așa. Zâmbiți, vă rog.

Lee tresări când soțul ei o luă pe după talie. Se aflau în fața bisericii vechi și pitorești, după botezul fiicei lui Jean-Paul și a soției sale Marie-Thérése. Aceștia îi aleseseră nași. Claire, o fetiță dulce și frumoasă, stătea cuminte în brațele lui Lee. „Peste trei luni se va naște copilul meu", își spuse ea în sinea ei și orice posibilitate de a-mi dobândi libertatea se va nărui iremediabil.

Lee se uită cu invidie la Marie-Thérèse care arăta minunat în urma nașterii și surâdea fericită. După ce-i înapoie odorul, Lee își înăbuși un oftat și se urcă în mașina lui Gilles care se așezase pe scaunul șoferului, fără să vorbească. Din dimineața aceea groaznică, reîncepuse să se poarte foarte rece cu ea. Insistase ca ea să rămână în dormitorul conjugal, dar era mai distrat ca oricând, întrebând-o doar cum se simte și dacă are nevoie de îngrijiri medi-

cale. La întrebările lui ea răspundea invariabil că se simte bine şi că sarcina evoluează normal. Pentru amândoi, căsnicia devenise un infern pe care-l suportau de dragul copilului care se va naşte.

Doctorul venea regulat s-o examineze şi ultima oară se arătase îngrijorat că slăbise în loc să se îngraşe. Îi recomandase să mănânce mai mult, fără să-şi închipuie că singurul lucru care i-ar fi putut trezi apetitul era dragostea soţului. Amintindu-şi de privirile tandre ale lui Jean-Paul acordate soţiei sale, ochii i se umplură de lacrimi. Gilles păstra o tăcere ostilă şi avea înfăţişarea mohorâtă, uitându-se numai la drum, fără să se sinchisească de prezenţa soţiei sale.

Ajunseră la Clos des Fleurons pentru a participa la recepţia organizată de părinţii fericiţi ai micuţei Claire imediat după sosirea Luizei şi a tatălui ei.

— Gilles, încă nu te-am felicitat pentru copilul tău, care nu va întârzia să se nască, se grăbi să declare domnul Treville, coborând din maşină. Este timpul ca Luiza să-şi găsească un soţ şi să-mi dăruiască nepoţei.

— Copii ? spuse Luiza bosumflată. Nici nu mă gândesc. După naştere, o femeie rămâne cu trupul deformat pentru totdeauna. De altfel, soţiile iubitoare care-şi consacră timpul creşterii copiilor devin plictisitoare şi insipide, nu-i aşa, Gilles ?

Deşi întrebarea era destul de perfidă, el nu lăsă să se vadă pe chipul său nici o reacţie şi răspunse dezinvolt :

– Nu-mi închipui, Luiza, că vei putea deveni vreodată neinteresantă.

Nimeni nu mai spusese altceva, dar atmosfera deveni apăsătoare şi stânjenitoare. Fără îndoială că Luiza dorise să-i dea de înţeles lui Gilles că îl aşteaptă să se întoarcă la ea, fiind dispusă să-l primească la fel ca în trecut. Lee se frământa să afle ce gândea Gilles de aluzia străvezie a fostei sale amante.

– Vino să te odihneşti puţin, o invită Marie-Thérése. Arăţi cam palidă. Gilles s-ar supăra pe mine dacă nu am grijă de soţia lui.

La sfârşitul petrecerii, Lee arăta trasă la faţă : fusese tot timpul îngrijorată de răceala pe care Gilles o afişa faţă de ea. Gazdele îi conduseseră la maşină. Marie-Thérèse părea intrigată de înfăţişarea ei care nu îndrăznise să-i împărtăşească temerile care o apasă în ultima vreme. Intuiţia ei feminină îi spunea că Lee suferă.

– Să ai grijă de nevasta ta, îl sfătui pe Gilles. Nu arată bine deloc.

Gilles se uită atent la Lee, manifestând o solicitudine neobişnuită. Să fi fost şi el preocupat de natura relaţiei dintre ei, acum că trebuia să fie legaţi mai mult timp decât conveniseră la încheierea căsătoriei ? se întrebă ea, ajunsă la capătul răbdării.

— Draga mea, pari atât de obosită. Marie-Thérèse are dreptate ! exclamă el, mângâind-o pe obraz.

Deşi ştia că el se preface că este un soţ tandru pentru a nu-i dezamăgi pe amabilii lor amfitrioni, nu se putu să nu se înduioşeze la auzul cuvintelor lui blânde şi la atingerea degetelor lui calde. Închise ochii, savurând clipele de înţelegere şi afecţiune şi nu-i veni să creadă când buzele lui o sărutară drăgăstos pe frunte. Desigur, era vorba numai de un rol pe care Gilles îl juca admirabil, dar era încântată că primeşte o dovadă cât de mică de căldură umană.

— Lee, ce ai ?

Vorbele lui o scoaseră din starea de fericire şi o readuseră cu picioarele pe pământ. Gilles îi ridică bărbia obligând-o să deschidă ochii.

— Te simţi rău din cauza copilului ?

Bineînţeles că nu-i păsa decât de moştenitorul lui.

— Simt nevoia să dorm mai mult, afirmă ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui, ca să nu lase gazdelor posibilitatea de a remarca emoţia care o cuprinsese. De altfel, Gilles era vădit stânjenit de situaţia asta neobişnuită.

— Mâine mă duc la Nantes, îi spuse el în maşină. Vrei să mergi şi tu să facem câteva cumpărături pentru copil ?

— Dacă doreşti...

Dacă dorești să te însoțesc, ar fi vrut ea să spună, dar nu îndrăznise să termine fraza. Gilles o înțelese greșit și adăugă pe un ton iritat :

– Cum dorești tu, dar m-am gândit că este bine să alegi tu însăți lucrurile copilului, deși sunt convins că ți-ar fi plăcut să fii însărcinată cu fostul tău logodnic.

Remarca lui jignitoare îi răni inima, dar nu avu curajul să-i mărturisească sentimentele pe care le nutrea pentru el și pentru fructul dragostei lor, de teamă ca situația să nu se complice.

– Vin cu plăcere, replică ea pe un ton reținut. Nu vreau să te stingheresc, pentru asta am ezitat să accept inivitația ta.

– Dacă nu ți-aș fi suportat prezența, nu ți-aș fi propus să mă însoțești, îi întoarse el vorba, punând capăt discuției.

Cum ajunseră la castel, Gilles coborî în cramă iar ea preferă să mănânce în dormitor. Deși mâncarea era gustoasă, simțea că nu poate înghiți nimic. Se uită indispusă la salata de crudități, la puiul fript, la jambonul afumat și la zmeura cu frișcă și făcu o strâmbătură, neavând nici un chef, tânjind de dorul lui Gilles. Se întinse pe pat și începu să citească scrisoarea primită de la părinții ei chiar în acea zi.

Ei se arătaseră surprinși, dar încântați de căsătoria cu Gilles și își manifestau dorința

să le facă o vizită după naşterea nepotului. Mama ei îi mărturisea că niciodată nu-i plăcuse de Dan care avea o fire rece şi era o persoană mărginită, şi ştiuse că fiica ei, veselă şi expansivă, nu se va putea împăca să ducă o viaţă mohorâtă alături de un asemenea bărbat.

Lee îi dădea dreptate scumpei ei mame, dar se gândi cu tristeţe că n-ar fi murit de dor lângă Dan, aşa cum se întâmpla în căsnicia ei.

Când Gilles pătrunse în dormitor, ea dormea şi nu putu vedea privirile lui îngrijorate când văzu mâncarea neatinsă.

*
* *

A doua zi dimineaţă, Lee îl găsi pe soţul ei aşezat la masă, aşteptând-o.

— Am comandat micul dejun pentru tine. Stai jos şi mănâncă.

— Nu mi-e foame, susţinu ea, dar el nu se sculă de pe scaun până când ea nu sorbi şi ultima înghiţitură de cafea.

Faptul că lua micul dejun în prezenţa lui o făcu să aprecieze gustul cornului pufos şi al băuturii înviorătoare.

Ţinând încă în mână ceaşca de cafea, surprinse privirile duioase ale lui Gilles.

— Pari o fetişcană, murmură el.

— Sunt totuși o femeie de douăzeci și șase de ani.

Gilles se ridică și o așteptă lângă ușă. Lee se uita admirativ la silueta lui impunătoare și energică. Era un bărbat plin de prestanță și rafinament, necunoscând slăbiciunile și incertitudinile cu care sunt copleșite ființele obișnuite.

Ajunseră la Nantes după o jumătate de oră și el își manifestă dorința de a o însoți prin magazine.

— Dar treburile tale ?

— Nu trebuie să-l văd decât pe proprietarul companiei de camioane care se ocupă de transportul vinurilor mele. Vom trece pe la el împreună după-amiază. Până atunci vreau să stau lângă tine ca să ai pe cineva în caz că te obosești prea tare. Nu prea ții cont că în curând vei naște și îmi faci impresia că ai uitat cât de important este acest lucru pentru tine.

— Aș vrea să uit totul ! replică ea înăbușindu-și un suspin.

Era atât de disperată încât devenise geloasă pe propriul ei copil înainte chiar ca acesta să se fi născut, numai din cauză că Gilles se arăta extrem de grijuliu de soarta lui, iar față de ea nu încerca decât simțăminte de ură și dispreț.

— Aș da orice să întorc timpul înapoi și să mă trezesc din nou la Londra, fără să fiu nevoită să vin pe aceste meleaguri și să cedez

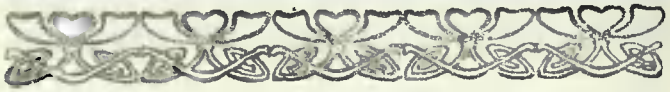

şantajului tău. Nu meriţi să-ţi dăruiesc un copil !

Gilles păli şi se încruntă atât de ameninţător încât ea încercă să fugă.

— Bagă-ţi bine în cap ceea ce-ţi spun, mormăi el, poţi să mă dispreţuieşti cât vrei, dar să nu faci nici un rău copilului ! Este o făptură nevinovată, înţelegi ? Voi veghea să nu te răzbuni pe o fiinţă absolut neprihănită ! Să nu îndrăzneşti să nu-l înconjuri cu toată dragostea de mamă !

— Eşti convins că nu-şi va da seama, într-o bună zi, că tatăl lui o dispreţuieşte pe cea care i-a dat viaţă ? îl înfruntă ea. Gilles, este cazul să ne despărţim. Vreau să divorţăm.

— Niciodată ! Numai eu voi creşte acest copil !

Singura soluţie de a scăpa de Gilles era să-i încredinţeze lui copilul, dar gândul acesta îi produse o durere insuportabilă. Cum ar putea să-şi abandoneze copilul pe care l-a purtot în pântece ? Nu concepea ca o altă femeie să se ocupe de educaţia lui. Viitoarea soţie a lui Gilles nu va fi în stare să-l iubească la fel ca mama lui.

Atmosfera încărcată de ostilitate dintre ei se atenuă în momentul când intrară într-un magazin cochet şi luxos. Fu atrasă de pătuţurile încântătoare care păreau că aşteaptă copilul lor să se odihnească în aşternuturile fine şi

brodate. Văzând prețurile exorbitante, Lee făcu un pas spre raionul cu lucruri mai ieftine, însă el o prinse de braț.

— Vom lua pătuțul care ți-a plăcut. Nu contează că moștenitorul meu nu va dormi prea mult în el. Când acesta va crește, vom cumpăra alt pătuț. Să nu te uiți la preț dacă ai certitudinea că se potrivește cel mai bine cu cel pe care ți l-ai imaginat pentru copilul meu.

Gilles vorbi cu vânzătoarea și ea nu înțelese toate cuvintele, însă atitudinea lui o impresionă foarte mult : soțul ei se arăta înțelegător și amabil, fiind interesat de alegerea lucrurilor pentru viitorul copil. Vânzătoarea le puse pe tejghea, astfel că se făcu o grămadă serioasă.

— Toți tații se comportă la fel când este vorba de primul lor copil, îi șopti vânzătoarea lui Lee. Sunt așa de mândri și bucuroși, încât doresc ca toată lumea să le împărtășească fericirea de a fi tată.

Lee se așeză pe scaun, simțindu-se epuizată și îl lăsă pe Gilles să facă cumpărăturile. Oare era mândru, așa cum spusese vânzătoarea? Se uită pe furiș la el și constată că figura lui radia de fericire.

— Nu vom avea nevoie de un asemenea landou, spuse ea când Gilles aduse cel mai frumos și mai scump cărucior.

— Ba da, îl vom plimba când va fi timp frumos. Deși este mai scump, are avantajul că

este mai uşor decât celelalte modele şi-l vei putea împinge fără efort.

După două ore, când părăsiră magazinul, Gilles o luă de braţ şi ea văzu în vitrină reflectarea siluetelor lor armonioase. Avu impresia că Gilles, înalt şi puternic, o protejează pe ea, care părea fragilă şi delicată.

— Lee, hai să facem pace, îi propuse el pe un ton blând. Nu se mai pune problema divorţului, aşa că trebuie să ne înţelegem unul cu celălalt : îţi promit că scena din dimineaţa de după bal nu se va mai repeta vreodată.

— Ce trebuie să pricep din cuvintele tale ? Ai de gând să ducem fiecare din noi o viaţă de celibatar, sau vrei să te reîntorci la Luiza care acum nu te mai sâcâie cu rugămintea să o iei de nevastă ?

Chipul lui deveni roşu de furie şi o întoarse cu brutalitate spre el.

— De ce te înverşunezi să mă vezi numai în negru ? Am vrut să te asigur că nu ai de ce să te temi de mine ! Nu m-am gândit decât să te ajut. Am observat că nu mănânci şi că eşti posomorâtă.

— Ţi-ai închipuit că dacă-mi promiţi că nu vei mai fi brutal ai rezolvat totul ? se înfierbântă ea, pradă unei crize de nervi. Mă obligi să duc o existenţă lipsită de dragoste şi să mă prefac că am o căsnicie fericită...

— Ce soluţie propui ? Nu poţi să creşti singură copilul. Fostul tău logodnic nu se va mai

uită la tine. Să nu-ţi faci iluzii în privinţa lui.

— Ah, dacă n-ar fi sarcina, aş putea fi liberă... minţi ea, pentru că dorea din toată inima să aibă un copil, sinchisindu-se prea puţin de o libertate iluzorie. Chiar dacă s-ar despărţi de Gilles, dragostea pe care i-o purta nu i-ar fi adus liniştea. Tot ceea ce dorea era ca el să-i împărtăşească iubirea.

Privirea lui redeveni rece şi întunecată.

— Degeaba ai spus azi-dimineaţă că eşti o femeie matură, comportamentul tău mă face să cred că eşti încă o adolescentă fără minte şi egoistă. O luă de braţ şi o forţă să păşească.

— Unde mergem ? protestă ea.

— La un restaurant. Am rezervat deja o masă.

— Nu mi-e foame, replică pe un ton infantil, care arăta cât de naivă este.

— Ai să mănânci, fie că ai chef sau nu. Să nu te miri dacă te tratez ca pe o fetiţă, pentru că te comporţi ca o adolescentă capricioasă. Ce scop urmăreşti dacă nu vrei să te alimentezi ? Vrei să pui în pericol sănătatea copilului ?

Lee deveni lividă la această afirmaţie nedreaptă.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi de o asemenea monstruozitate ?

— Nici tu n-ai fost mai chibzuită când ai spus că-ţi pare rău că porţi copilul meu. Ori-

cum, află că nu-ţi voi permite să-i faci vreun rău. Dacă ai fi cu adevărat matură, toată dragostea ta s-ar fi revărsat asupra lui.

Consternată de vehemenţa tonului lui, nu ştiu ce să răspundă. Îi era imposibil să i se destăinuie fără să-şi ascundă iubirea profundă. Pe viitor va fi nevoită să se comporte frumos cu el, să se arate nepăsătoare faţă de orice se întâmpla între ei şi să-şi tăinuiască dragostea. Lee îşi dădu seama că va fi un lucru extrem de greu, mai ales că ea vibra din tot corpul atunci când se afla în preajma lui şi tresărea la auzul vocii lui.

*
* *

Restaurantul se afla la parterul unui hotel ultramodern şi elegant. Un chelner se înclină la sosirea lor şi-i conduse la o masă aflată lângă fereastră. Spre surprinderea ei, îl zări pe Michael alături de o femeie.

Michael se ridică şi o sărută pe fosta lui asistentă, rămasă fără grai.

— Ce impresie ţi-a făcut întâlnirea noastră ? o întrebă Ana, soţia lui Michael, după ce luară loc pe scaun.

Lee se pregătea să spună câteva lucruri amabile, dar Ana nu-i dădu timp şi continuă pe un ton volsbil :

— Michael mi-a făcut capul calendar, po-

vestindu-mi minunăţiile castelelor de pe coasta Loarei şi iată-ne în vacanţă pe aceste meleaguri. Soţul meu l-a sunat pe Gilles şi acesta i-a propus să luăm prânzul împreună.

Lee se simţea stânjenită pentru că el nu-l spusese nimic depre telefonul lui Michael.

Gilles îi ghici gândurile şi-l spuse în glumă :

— Acum înţelegi, draga mea, de ce am insistat să vii cu mine la Nantes. Am vrut să-ţi fac o surpriză. Se întoarse spre Michael şi adăugă : Am crezut că nu voi reuşi s-o conving să mă însoţească. Nu poţi să-ţi închipui ce econoamă este : nu vrea să cheltuiască banii soţului. Aţi mai auzit o asemenea poveste ?

Michael şi Ana izbucniră în râs în timp ce Lee îşi coborî capul, gândindu-se că această întâlnire fusese aranjată de Gilles pentru a dovedi compatrioţilor ei că au o căsnicie fericită. Nimeni nu putea bănui că adevărul este cu totul altul.

— Toată dimineaţa am făcut cumpărături pentru viitorul nostru copil, îi informă Gilles păstrându-şi voioşia şi mândrindu-se că va fi tată.

Lee se îmbujoră în obraji şi Ana începu să povestească despre naşterile copiilor săi care acum erau deja mari. Cuvintele ei o făcură pe Lee să-şi imagineze cum va arăta ea peste douăzeci sau treizeci de ani, neputând să spere că va putea rămâne alături de Gilles.

Ceilalți sporoviau veseł și nu remarcară tăcerea ei până când Gilles îi șopti la ureche :

— Am crezut că vei fi bucuroasă să-ți vezi prietenii, dar văd că faci o mutră de înmormântare.

Lee nu putu să-i spună ce gândea, din cauza musafirilor. Nu se gândea numai la copil, fără să se sinchisească de ea ? Când a mai încercat să-i facă și ei o plăcere ?

*
* *

După ce se despărțiră de Michael și Ana, se îndreptară spre sediul companiei de transport al vinului de pe domeniul Chauvigny. Lee se miră când soțul ei o prezentă patronului, elogiindu-l pregătirea și priceperea în degustarea vinului.

— Cred că acum cariera doamnei contese s-a sfârșit, remarcă patronul.

— Din contră, se grăbi Gilles să afirme. Soția mea mă ajută în afaceri. Este o persoană activă și harnică. Se întoarse spre ea zâmbindu-i și tachinând-o. Ești un sprijin de nădejde, nu-i așa, draga mea ?

Lee dădu afirmativ din cap.

Pe drumul de întoarcere, ea îl întrebă cu voce timidă :

— Ai vorbit serios ? Vrei să te ajut ?

— Cum dorești. O privi cu coada ochiului,

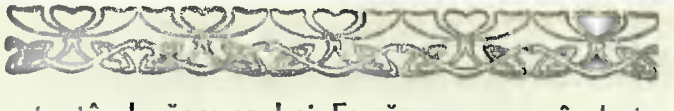

aşteptând răspunsul ei. Ea rămase pe gânduri : a lucra cu el însemna să fie mereu în preajma lui. Putea să fie paradisul visat dar şi infernul cel mai negru. Chipul tău este destul de elocvent, spuse el nemulţumit.

Nu îndrăzni să-l contrazică. Comportamentul lui din acea zi o luase prin surprindere. Nu se aşteptase ca el să-i invite pe prietenii ei din Anglia numai pentru a-i face o bucurie. Acum nu ştia dacă Gilles dorea cu adevărat să fie asistenta lui. Începu să spere că poate într-o bună zi el o va iubi... Clătină din cap : nu, nu poate fi adevărat că el doreşte să-i facă viaţa fericită. Nu, nu trebuie să viseze şi să-şi facă iluzii. Ca să scape de aceste gânduri, se întoarse spre el.

– Suntem departe de Chinon ? Întotdeauna am vrut să vizitez castelul în care a locuit Leonardo da Vinci.

– Ce idee îţi veni ? îi spuse el pe un ton zeflemitor. Doar nu vrei să-ţi petreci timpul cu mine ?

Lee tresări, neplăcut impresionată de sarcasmul lui şi nu mai spuse nimic. Se simţea prea slăbită ca să-l înfrunte, închise ochii şi se rezemă cu capul de spătarul scaunului. Când se trezi, nu-şi dădu seama pe loc unde se află, însă descoperi castelul în lumina palidă a înserării. Gilles o ţinea în braţe.

– N-am vrut să te deranjez, dormeai atât

de bine, îi spuse el retrăgându-şi braţul ca să-l permită să se ridice.

Nu-şi trădă emoţia care o cuprinsese aflând că dormise la pieptul lui şi se prefăcu că este atentă la faţada castelului.

— Putem face câţiva paşi, deşi este cam întuneric să vedem cum trebuie castelul, îi propuse Gilles.

Lee îi dădu dreptate, însă admiră cât putu construcţia solidă a turnului de pază unde soţia lui Richard Inimă de Leu aşteptase în zadar reîntoarcerea regelui plecat în Cruciadă. Sărmana femeie! se gândi Lee.

— De ce eşti aşa de tristă ? se interesă el pe un ton îngrijorat.

— Din cauză că viaţa mea nu este încălzită de flacăra dragostei, îi mărturisi ea cu sinceritate.

— Dragostea! repetă el ironic. Nu-ţi mai face iluzii deşarte. Crezi că fostul tău logodnic te mai iubeşte ? Lee, fii rezonabilă. După ce te-ai dăruit de bunăvoie, te mai gândeşti încă la Dan ?

Era prea istovită ca să discute în contradictoriu cu el şi se mulţumi să-i spună încet :

— Sunt obosită, Gilles. Te rog să mergem acasă.

— Aha, castelul din Chauvigny a devenit casa ta ?

Ea se îmbujoră şi găsi o replică promptă :

— Am folosit fără să vreau această remarcă. Preferi să-i spun închisoarea mea ?

— Eşti liberă să pleci când vrei... cu condiţia să-mi laşi copilul, repetă el pe un ton rece.

Lee îşi îndreptă pentru ultima oară privirile spre castel, gândindu-se la existenţa nefericită pe care o avea alături de soţul ei.

*
* *

Inelul de logodnă al lui Dan fu trimis prin poştă şi ea oftă uşurată, sperând ca el să nu fi suferit prea mult. Ştia că Dan era un om rece, lipsit de sentimente generoase şi că n-ar fi fost o soţie bună pentru el.

Gilles plecase dis-de-dimineaţă la o reuniune a viticultorilor din regiune şi când o zări pe Luiza că intră în sufragerie condusă de doamna Le Bon, vru să-i spună că soţul ei lipseşte şi că nu are ce căuta la castel, însă musafira se aşeză într-un fotoliu, fără să fi fost invitată. Luiza arăta splendid. Avea o toaletă din catifea de culoare verde şi ea se simţi jenată în rochia ei modestă de bumbac. Luiza îşi aprinse o ţigară şi, după ce se uită dispreţuitor la pântecul lui Lee, vorbi pe un ton ostil :

— Acum eşti mulţumită ? Cum Lee nu-i răspunse, ea continuă : Nu te mai preface, am ştiut de la început că Gilles a jucat o come-

die proastă. Acum cred că regretă amarnic pasul făcut : a căzut în propria capcană ! Izbucni în râs şi Lee o lăsă să-şi golească tot sacul cu răutăţi. Gilles mi-a vorbit despre tine încă de la întoarcerea din Anglia, unde te-a cunoscut în urmă cu şase ani. N-am putut să cred că se îndrăgostise de o fetiţă de şaisprezece ani. Ştiu că s-a servit de tine ca să mă pedepsească, pentru că devenisem prea insistentă faţă de el.

Lee rămase stupefiată să audă că Luiza cunoştea de la Gilles istoria penibilă care-l produsese atâtea neplăceri. Cel puţin să nu-i fi destăinuit toate amănuntele, se gândi ea speriată.

— Ştii foarte bine că Gilles nu are intenţia să rămână căsătorit pe viaţă cu tine, o avertiză Luiza.

— Este liber să divorţeze când vrea, replică Lee pe un ton calm

Luiza păru puţin descumpănită, trase un fum de ţigară şi continuă :

— Văd că nu eşti atât de naivă pe cât pari. Se poate să-l fi convins pe Gilles să prelungească şederea ta la castel, dar mai devreme sau mai târziu, va trebui să speli putina de aici. Apropo, ştii că el nu este un bărbat care poate trăi ca un călugăr ?

Un zâmbet ironic înflori pe buzele ei, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de clipele minunate petrecute în braţele lui. Lee ştia că Luiza avea

dreptate : soțul ei nu era omul care să stea fără femei și cum îi promisese că o va lăsa în pace, sfârșise prin a se reîntoarce la amanta sa care-l prinsese iarăși în mrejele sale.

— Fii înțelegătoare, draga mea, o preveni Luiza ridicându-se din fotoliu, altfel Gilles o să-ți râdă în nas când va vedea că te-ai îndrăgostit cu adevărat de el. Este o nesăbuință să crezi că el îți va împărtăși iubirea ! Gilles aparține nobilimii și nu se poate împăca cu o mezalianță. Nici Dumnezeu nu te poate ajuta. Ascultă-mi sfatul și cară-te cât mai repede de pe aceste meleaguri.

Luiza se îndreptă spre ușă afișând o figură victorioasă, însă Lee se simți datoare să-i dea un răspuns usturător. Cuvintele jignitoare ale rivalei sale o îndârjiseră și acum era hotărâtă să pedepsească insolența Luizei.

— Sunt foarte mișcată de grija pe care mi-o porți, dar te străduiești de pomană. Gilles știe că-l iubesc, nu mai este nevoie să afle acest lucru. Fii sigură că numai dragostea m-a făcut să accept cererea lui în căsătorie. Surâse satisfăcută și-și puse o mână pe burtă. Copilul pe care-l port dovedește că și soțul meu mă iubește. Dacă nu mă crezi, nu ai decât să-l întrebi pe el.

Lee observă că trăsăturile Luizei se schimonoseau de furie, dovedind că nici ea nu este sigură de dragostea lui Gilles. Știa că nu obținuse decât o victorie trecătoare într-o bătă-

lie pe care o va pierde. Era mulțumită că amenințările Luizei îi treziseră dorința de a lupta. De ce să îndure o soartă vitregă fără să încerce să se apere ? Dacă nu va obține dragostea lui Gilles, cel puțin să fie respectată de el și, cine știe ? O frântură de speranță îi cuprinse inima și, bucuroasă că a avut ultimul cuvânt în disputa cu Luiza, se duse în cameră și-i aruncă o privire admirativă lui René de Chauvigny.

*
* *

— Am auzit că Luiza a trecut azi pe aici. Ce a vrut ? se interesă Gilles la cină.

— Nimic, doar a făcut o vizită de curtoazie, minți ea.

În această seară, se îmbrăcase cu cea mai elegantă dintre rochiile special croite pentru ea de către o casă importantă de modă. Catifeaua roșie contrasta cu dantela albă de la guler și manșete.

— Trebuie să plec câteva zile la Paris, o anunță el. Poți să rămâi singură ?

Lee tresări neliniștită. Ce va face el în capitală ? Se va distra, fără să-i pese de ea ?

— Nu vrei să plec ?

Ea nu știu ce să răspundă.

— Dacă te temi să stai singură, o voi ruga pe Marie-Thérèse să-ți țină companie.

„Nu de Marie-Thérèse am nevoie, ci de tine" ar fi vrut să-i spună, însă nu avu curajul să deschidă gura.

— Viticultorii din regiune m-au desemnat să-i reprezint la discuția cu Ministrul Comerțului. Trebuie să aranjăm problema exportului vinurilor noastre, îi explică el.

— Și Luiza ? îl întrebă ea, trădându-și gelozia.

— Ce este cu ea ? se miră el încruntându-și sprâncenele.

Lee dădu din umeri și răspunse încet :

— Nimic. M-am gândit că te însoțește. Îi place atât de mult Parisul.

— Ți-ai închipuit că plec cu Luiza, o mustră el pe un ton sever și se ridică imediat de la masă. Drept cine mă iei ? Ieși din sufragerie și ea rămase tulburată, frământându-se din cauza vorbelor lui.

Când se trezi a doua zi de dimineață, Gilles era de mult plecat. Lacrimile îi înnegurară ochii și paloarea din obraji i se accentuă. Toată ziua se gândi la dragostea pe care i-o purta lui Gilles și la soarta ei nemeritată.

Pentru clipele de bucurie, şi pentru zilele de vacanţă pe malul mării, la munte, în călătorii, nimic mai potrivit decât încântarea, farmecul pasionantelor întâmplări din romanele colecţiilor „EL şi EA“ „ROMANTIC“ şi „ROZ“.

CAPITOLUL IX

Visătoare, Lee se uită în curte. Bruma din timpul nopții așternuse un strat alb pe copaci. Gilles era de două zile la Paris și ea îi ducea dorul.

După prânz, se hotărî să facă o plimbare în parc. Frunzele începuseră să cadă și numai gardul viu își păstra culoarea verde. Toamna era atât de tristă și strecura în suflet o undă de melancolie. Cu inima strânsă, străbătu aleile castelului, gândindu-se că o femeie curajoasă ar fi profitat de absența lui și și-ar fi făcut bagajele, plecând pentru totdeauna de aici, însă ea era legată de aceste locuri, pentru că n-ar fi putut suporta să trăiască departe de soțul ei.

Se opri la marginea șanțului care înconjura castelul și admiră lebedele care pluteau grațios pe luciul apei. Vocea doamnei Le Bon o smulse din reverie și întorcându-și capul, o văzu pe menajeră venind grăbită spre ea.

— Doamnă, spuse aceasta gâfâind, Pierre dorește să vă vorbească în legătură cu vinul.

Vă aşteaptă la cramă. Vă conduc eu, pentru că este periculos să coborâţi singură pe treptele scării.

Ce voia oare Pierre ? se miră ea, ştiind că după cules se ivesc numeroase probleme, însă el era prea priceput ca să apeleze la sfaturile ei.

Nedorind să fie lipsită de politeţe, o urmă pe menajeră care se arătă a fi veselă şi amabilă. Să fie un semn că doreşte să pună capăt atitudinii reci faţă de stăpâna casei ? Se bucură de schimbarea atitudinii doamnei Le Bon şi-şi spuse că făcuse bine când se abţinuse s-o dea afară pe menajeră în urma manevrei eşuate de a o compromite faţă de invitaţii de la bal.

In ciuda pulovărului gros, se înfioră când pătrunse în subteranele reci şi umede ale castelului. Lanterna menajerei arunca o lumină palidă şi avu o senzaţie de teamă când uşa mare de stejar se închise în urma ei.

Pierre nu se afla în nici una din sălile mari prin care trecură. Din când în când, menajera se oprea ca s-o aştepte. Când pătrunseră într-un culoar îngust unde fu nevoită să se aplece din cauza tavanului prea jos, Lee se opri. O teamă inexplicabilă o cuprinse.

— Doamnă, Pierre vă aşteaptă.

Cuvintele menajerei o determinară să păşească mai departe. In alte împrejurări, ar fi dorit să

viziteze pe îndelete pivnițele unde se aflau butoaiele cu cele mai alese soiuri de vin, dar astăzi avea sentimentul că străbate un labirint primejdios. Deodată, scoase un țipăt. O vietate trecu pe lângă piciorul ei.

— Este un șoarece, o liniști menajera, fără să se îngrijoreze. Pierre ține o pisică, nu trebuie să vă fie frică.

Prezența șoarecilor și obscuritatea din cramă o înspăimântară și mai mult.

— Nu-l văd deloc pe Pierre ! exclamă ea nemulțumită. Poate ai înțeles greșit și el mă așteaptă la castel.

— Este aici, afirmă menajera, deschizând o ușă și făcându-i loc să treacă.

Lee intră în cameră dar nu zări pe nimeni și când se întoarse spre ușă, era prea târziu. Menajera întoarse cheia în broască și-i spuse jubilând :

— Acum să vedem, doamnă contesă, ce părere veți avea de șederea în această încăpere. Puteți striga după ajutor cât poftiți, nimeni nu vine aici.

Menajera se îndepărtă și ea bătu cât putu cu pumnii în ușă, dar fără nici un rezultat.

Istovită, cu unghiile rupte și degetele umflate, Lee se lăsă să cadă pe dalele de piatră, izbucnind în hohote de plâns. O ponică disperată puse stăpânire pe ea. Ce se va alege de ea ? Doamna Le Bon înnebunise ? Cât timp o

va ţine prizonieră ? Fără îndoială că Luiza o îndemnase să comită această faptă mârşavă, cu scopul de a o sili să plece cât mai repede din Chauvigny. Îi era teamă să nu moară în această carceră lugubră. Prinsă în capcană, singura perspectivă care o aştepta era doar moartea ! Să fie Luiza atât de crudă încât să-i dorească dispariţia ? Nu avea decât să-i ascundă hainele cu ajutorul menajerei şi la întoarcere, Gilles va fi convins de plecarea ei. Când o vor descoperi, va fi de mult moartă...

Suspinele îi zguduiră pieptul şi groaza îi dădu fiori reci pe spate. Avea senzaţia că va pieri în această temniţă de sete şi foame, în chinuri groaznice. Nici în cele mai negre visuri nu-şi imaginase o asemenea moarte.

Copilul se mişcă şi acest lucru o linişti. Deşi Luiza dorea să pună mâna pe Gilles, nu se va înjosi să comită o dublă crimă. Nu, nici o fiinţă umană n-ar face o asemenea faptă înfiorătoare. Luiza voia doar s-o înspăimânte şi s-o forţeze să părăsească în grabă castelul, înainte de întoarcerea lui Gilles.

Lee îşi adună forţele şi se agăţă de această idee ca să nu urle de groază. Nu avea de ce să se teamă, trebuia să aştepte şi să aibă răbdare. Inspectă întunericul camerei şi când un alt şoarece trecu pe lângă ea, nu mai ţipă. Sărmanul animal era şi mai înfricoşat decât ea. Nu avea de ce să se teamă, se încurajă ea.

Frigul începu s-o pătrundă și ca să nu răcească, fu nevoită să dea ocol camerei fără oprire, frecându-și mâinile.

De la o vreme, simți că îi este sete și foame. De când se afla aici ? Trecuseră două sau trei ore ? Nu mai avea noțiunea timpului și nu știa cât de mult are de gând Luiza s-o țină închisă. Amintindu-și de scena ultimei vizite a rivalei sale, știu că nu poate aștepta milă de la ea.

Acum își dădu seama că Luiza alesese o cale disperată ca să câștige iubirea lui Gilles : dacă ea se înspăimânta și părăsea castelul, atunci va obține ceea ce dorea ; doar dacă ea îi mărturisea lui Gilles ce faptă abominabilă săvârșise fosta lui amantă, pierdea totul. Gilles nu-i va ierta niciodată faptul că pusese în pericol viața moștenitorului său.

Deznădăjduită, nu mai știa ce să facă. Frigul o cuprinse în ciuda strădaniilor sale și brusc se opri din mers. La ce bun să încerce să trăiască ?! Se ghemui într-un colț al camerei și adormi imediat.

*
* *

— Cum, Lee nu este aici ? se miră Marie-Thérèse. Nu i-am spus că-i voi face o vizită, dar am fost sigură că o găsesc la castel. Știu că absența lui Gilles o apasă.

— Nu, doamna contesă nu este acasă, repetă bucătăreasa.

Marie-Thérèse venise la bucătărie, crezând că Lee avea de discutat cu bucătăreasa în privința felurilor de mâncare de a doua zi.

— Doamna contesă nu se afla în dormitor când Claire a urcat să-i ducă gustarea și ceaiul. De obicei sunt anunțată când întârzie. De când a plecat domnul conte, doamna contesă face câte o plimbare în fiecare după-amiază, însă este prima oară când rămâne atât de mult afară.

— Ați căutat-o ? se interesă Marie-Thérèse, îngrijorată.

— Nu pot s-o întreb pe doamna contesă ce face și unde se duce.

— Bineînțeles, însă mă întreb de ce nu te-a prevenit că lipsește mai multe ore. Am impresia că a dispărut.

Bucătăreasa dădu din umeri, neștiind ce să spună. Marie-Thérèse se îndreptă hotărâtă spre ușă.

— Îi voi telefona soțului meu și el îl va căuta pe Gilles la Paris. Trebuie s-o găsim pe Lee.

Marie-Thérèse o găsi pe doamna Le Bon și îi ceru cheile de la castel.

— Mă duc să verific fiecare încăpere. Între timp, pune oamenii să scotocească tot ținutul.

Atitudinea rece a menajerei o puse pe gân-

duri pe Marie-Thérèse, care avu impresia că aceasta se bucură de dispariţia stăpânei.

Jean-Paul îl găsi pe Gilles la Ministerul Comerţului. La început se arătă iritat că este întrerupt din discuţie, însă, când află pentru ce este deranjat, îl asigură pe prietenul său că se întoarce cât mai repede la castel.

După ce puse receptorul în furcă, Gilles rămase cu privirea pierdută, incapabil să se mai concentreze la problemele pe care le discuta cu ministrul.

— Ce s-a întâmplat ? se interesă acesta, mirat de schimbarea interlocutorului său.

— Este vorba de o problemă familială, spuse Gilles încet. Trebuie să plec imediat. Pot să dau un telefon ?

— Desigur.

Gilles se informă la compania de taxiuri din sat dacă Lee apelase la vreo maşină şi în urma răspunsului negativ se întoarse la hotel cu maşina ministrului şi plecă îndată spre Chauvigny conducând ca un nebun.

Ajuns în curtea castelului, sări din maşină.

— Aţi găsit-o pe Lee ?

Jean-Paul clătină din cap. Gilles dădu dovadă de sânge rece, deşi chipul îi trăda neliniştea.

— Am căutat pretutindeni, îl informă Jean-Paul. Soţia mea s-a dus acasă la fetiţă, însă eu şi ceilalţi lucrători om inspectat via, pădu-

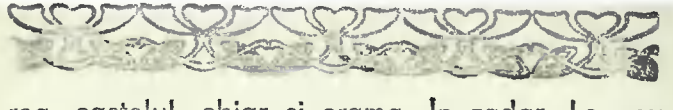

rea, castelul, chiar și crama. În zadar, Lee nu este nicăieri.

— Ce să caute doamna contesă în pivniță ? întrebă Pierre nedumerit.

— Nimeni n-a văzut-o ? Cum poate cineva dispărea așa ? Întreabă-i pe toți lucrătorii, îi porunci el lui Pierre. Trebuie să fie cineva care a văzut-o ultima dată.

— I-am întrebat deja, îl anunță Pierre cu voce sigură. A fost văzută azi după-amiază plimbându-se prin parc cu doamna Le Bon.

Gilles se întoarse spre menajeră.

— Cât este ceasul ?

Menajera răspunse pe tonul cel mai firesc, deși era îngrijorată în sinea ei. Evenimentele nu se desfășurau așa cum prevăzuse Luiza care îi spusese s-o țină închisă câteva ore, ca s-o determine să plece de la castel. Marie-Thérèse sosise pe neașteptate și îi luase cheile care se aflau acum în mâna lui Jean-Paul. Paralizată de frică, menajera nu știa ce să facă.

— Vom relua cercetările, hotărî Gilles. Castelul este imens și se poate să nu fi căutat în toate camerele.

— Dragul meu, nu crezi că este cazul să anunțăm poliția ? îl întrebă Jean-Paul.

Gilles respinse propunerea lui.

— Nu. O vom găsi noi. Tu vei verifica toate încăperile din castel, iar eu și Pierre împrejurimile. Văd că ai toate cheile de aici.

Jean-Paul îi arătă două chei puse deoparte.

– Marie-Thérèse nu a găsit uşile la care se potrivesc aceste două chei.

Pierre se uită cu atenţie la ele.

– Una este de la pivniţa unde sunt cele mai bune şi vechi vinuri, iar cealaltă este de la o încăpere goală în care nu ţinem nimic.

– De ce nu le-aţi verificat ? îi mustră Gilles.

– Nu cred că doamna contesă a coborât tocmai acolo, protestă Pierre.

Gilles îi smulse cheile din mână şi se îndreptă spre cramă, urmat de Jean-Paul, fără să bage de seamă că menajera se albise. Pierre se grăbi să-i însoţească. Gilles deschise uşa şi pătrunse în încăpere. Ridicând-o în braţe pe Lee, îi porunci lui Pierre să cheme doctorul.

*

* *

Lee căzuse într-un somn greu, dar frigul o făcuse să se trezească şi ţipase după ajutor. Nimeni nu-i răspunsese şi-şi pierduse cunoştinţa. Acum, simţind că este purtată în braţe, deschise ochii şi fu orbită de lumina din castel. Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze. În sfârşit, scăpase de groaznica temniţă unde avusese simţământul că va muri. Îl recunoscu pe cel care o ţinea în braţe şi care-i inspira încredere.

– Gilles ! Lacrimile de bucurie îi curgeau pe obrajii palizi. Doamna Le Bon m-a închis şi... Nu putu să termine fraza din cauza hohotelor de plâns.

– Linişteşte-te, draga mea. Nu mai trebuie să-ţi fie frică. Te duc în camera ta şi doctorul nu va întârzia să vină. Vom discuta mai târziu.

Lee închise ochii şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului soţului ei. Acesta o aşeză în pat şi-i scoase hainele murdare. Gesturile lui gingaşe îi smulseră câteva suspine. Trupul ei era plin de zgârieturi şi umflături. Gilles se încruntă la vederea lor.

– Stai liniştită, mă duc să aduc apă caldă să-ţi spăl rănile.

Sosirea doctorului o bucură pe Lee. Gilles îi explică doctorului că soţia lui fusese închisă din greşeală într-o cameră întunecoasă din pivniţă şi-l rugă s-o examineze. După ce o consultă, medicul îl asigură pe Gilles că starea soţiei lui nu este îngrijorătoare.

– Şi copilul ? întrebă Lee, neliniştită.

– Nu are nimic, îi spuse el surâzând. A suportat foarte bine încercarea prin care a trecut. Ceea ce vă recomand este să staţi în pat o zi sau două.

Gilles ieşi din cameră, îl conduse pe doctor şi stinse lumina.

Lee scoase un ţipăt de spaimă, constatând că se află din nou în întuneric. Cei doi bărbaţi se întoarseră imediat.

– Domnule conte, soția dumneavoastră a trecut printr-un moment dificil. Cel mai bun remediu este prezența soțului. Nu este nevoie să mă conduceți, cunosc drumul.

Gilles se așeză pe marginea patului și o rugă să spună ce s-a întâmplat.

Cu voce nesigură, ea începu să-i povestească groaznica aventură, întrerupându-se din când în când din cauza suspinelor. Nu o acuză direct pe Luiza, iar Gilles n-a întrebă care fusese motivul ce-o împinsese pe menajeră să comită o asemenea faptă, dându-i de înțeles că știe cine este adevărata vinovată.

O servitoare aduse tava cu mâncare, însă Lee refuză să se atingă de ea până ce se spălă și-și puse alte haine.

– Te las să te schimbi. Îți trimit pe cineva să te ajute.

Lee fu din nou cuprinsă de spaimă la gândul că va rămâne iar singură, chiar și pentru câteva clipe.

– Nu pleca, îl rugă ea.

Gilles rămase nehotărât lângă ușă, privind-o atent.

– Nu mă lăsa singură, mi-e frică.

Lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii. Nu suportă s-o vadă plângând și din doi pași veni lângă ea și o luă în brațe. După ce o liniști, o conduse în sala de baie.

– Nu te teme, sunt lângă tine, spuse el pe un ton blând. Vom spăla rănile. Vrei să le cu-

răț eu ? Este pentru prima dată când fac treaba unei cameriste, așa că va trebui să mă ierți dacă nu reușesc să fiu la înălțime.

Îi vorbea ca unui copil ca s-o calmeze și Lee simți nevoia să-i arate că nu este la capătul puterilor și că poate să se spele singură, dar prezența lui o reconforta.

— Lee, te rog să-mi spui adevărul, o îndemnă el, îngenunchind pentru a-i dezinfecta rănile de pe picioare. Când te-ai interesat de starea copilului, mi s-a părut că ești neliniștită pentru el. Ții un pic la el ?

Un pic ! Cât de orb este soțul ei ! Își dorea copilul și îl iubea atât de mult ca și pe tatăl lui.

— Lee, știu bine că nu ne-am căsătorit din dragoste, dar în prezent suntem legați, la rău și la bine, de creșterea fiului nostru.

Se întrerupse, căutându-și cuvintele, dovedind o stânjeneală cu care ea nu era obișnuită. Mișcată până la lacrimi, Lee își strânse pumnii ca să reziste ispitei de a-l mângâia pe umeri. Era atât de aproape... și totuși atât de distant cu ea. Putea să-i atingă trupul, însă nu putea să ajungă la inima lui.

— Să facem pace, de dragul copilului, propuse el. Îți promit să nu te mai chinuiesc cu insistențele mele. În același timp, nu mă voi înjosi întreținând relații extraconjugale. În schimb... Se ridică și-i luă mâinile declarându-i pe un ton solemn : îți cer numai să-l iu-

beşti pe pruncul pe care-l vei naşte. Eşti de acord, Lee ?

Ce putea răspunde ? De ce nu-l cerea dragostea ei, din moment ce era dornică să-i ofere totul ? Disperată, înţelese că într-o bună zi situaţia ei va deveni nesigură. Va fi nevoită să-l roage, fie să o iubească, fie să-i dea voie să-şi recapete libertatea şi să plece cât mai departe de castel.

— Sunt de acord, răspunse ea încet, încât el abia o putu auzi.

O şterse cu un prosop mare şi pufos, apoi o duse în dormitor. După ce o aşeză pe pat îi oferi un pahar cu vin.

— Bea, este bun şi te va ajuta să dormi. Încearcă să guşti ceva.

Ea nu dorea să-l supere. Sorbi câteva înghiţituri de vin roşu şi ronţăi câţiva biscuiţi.

— Lee, spuse el după o pauză, pe un ton blând, temându-se să n-o tulbure. Luiza este cu siguranţă cea care a pus la cale toată mârşăvia. Doamna Le Bon a acţionat la îndemnul ei.

După tonul folosit, Lee îşi dădu seama că soţul ei o judecă aspru pe fosta lui amantă.

— Îmi pare rău că împrejurările mă împiedică să mă adresez ei, însă îţi promit că voi vorbi cu tatăl ei. Îl voi face să priceapă că este timpul ca fata lui să locuiască din nou la Paris.

— Cum rămâne cu doamna Le Bon ?

— A părăsit castelul în timp ce am coborât în pivniță. Vrei s-o dau în judecată ?

Lee clătină din cap.

— La ce bun ? Nu s-a pedepsit singură ?

Dacă trebuia să fie pedepsită adevărata vinovată, aceasta era Luiza. Menajera nu fusese decât o unealtă.

— Odihnește-te acum, o sfătui el, văzând că nu mai mănâncă. Mă duc alături să lucrez la niște afaceri urgente. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

Lee aprobă, dând din cap. Băutura îi produsese o căldură binefăcătoare și zgomotul pe care-l făcea Gilles în camera vecină îi dădea un sentiment de siguranță. Peste câteva clipe ea se cufundă într-un somn adânc.

Lee visă... Aflată într-o cameră întunecată, țipa din toate puterile, fără să fie auzită de cineva. Deodată în încăpere își făcu apariția Luiza pe care o rugă să-i deschidă ușa, promițându-i că va pleca pentru totdeauna de la castel. Rivala sa crudă se mulțumi să râdă sardonic, apropiindu-se de ea, cu părul roșcat care devenise un foc înspăimântător.

Coșmarul luă sfârșit când Gilles o trezi. Se ridică și își dădu seama că fusese un vis.

— Liniștește-te, totul s-a terminat, spuse el încet, luând-o în brațe.

Își dădu seama că el venise din baie, pentru că avea încă pielea udă. Îi admiră părul

negru și mătăsos, umerii largi și pieptul puternic. Gilles o mângâie pe frunte.

– Acum te simți mai bine ? o întrebă el cu voce caldă.

Lee îl cuprinse pe după gât cu brațele.

– Nu mă lăsa singură, repetă ea rugămintea.

De data aceasta cuvintele ei aveau o semnificație aparte și se îmbujoră în obraji.

– Mi-e frică... și mi-e frig. Nu minţea, însă în seara asta dorea mai mult decât orice să simtă brațele lui înlănțuindu-i trupul. Gilles o privi mirat.

– În seara asta ai încredere în mine, sau vrei să vezi dacă mă țin de cuvânt ? Fii liniștită, nu te paște nici un pericol.

Oare ea dorea cu adevărat să nu riște nimic ? Când el se strecură în pat, avu o tresărire, chiar dacă el voia numai s-o încurajeze.

– Nu am încheiat încă acordul, îi șopti el pe un ton plin de pasiune, iar ea simți că apropierea lui îi trezește fiori de plăcere.

Cu mare greutate, se abținu să nu tremure atunci când buzele lui îi atinseră gura, dorind ca sărutarea să nu se mai termine vreodată. Gilles se îndepărtă puțin.

– Poți fi sigură că nu-ți fac nimic, spuse el emoționat, înainte de a o săruta cu multă gingășie.

Ce spusese ? Își imaginase că odată lângă

ea, nu va mai putea să se abţină ? Avea o atracţie irezistibilă ?

— Iată, acum ştii că pot să fiu tandru şi să mă comport ca un om de lume, murmură el cu o undă de umor în glas.

Lee tânjea după celălalt Gilles, care, într-o seară, o posedase pe un pat din frunze în pădure, atunci când elementele naturii se dezlănţuiseră cu furie. Din păcate, acest lucru se întâmplase cu atâtea luni în urmă. Închise ochii şi adormi liniştită, simţindu-se protejată de soţul ei.

CAPITOLUL X

Lee se uită în oglindă şi făcu o grimasă. Nu-i plăcea cum arată. Ar fi dat orice numai să nu se ducă la petrecerea dată de tatăl Luizei, conştientă de faptul că va da ochii cu această făptură odioasă. Dacă n-ar fi dat curs invitaţiei, Luiza ar fi considerat acest lucru drept o dovadă de slăbiciune şi ea nu dorea să dea prilejul să se bârfească pe seama ei. Cel mai mult dorea să-i demonstreze că şederea în pivniţă nu-i afectase sănătatea şi buna dispoziţie. În plus, nu voia să-l supere pe domnul de Treville care se purtase atât de amabil cu ea.

Lee nu avu decât să afişeze o atitudine calmă şi să se comporte ca şi cum ar fi fost închisă din greşeală, aşa cum Gilles îi informase pe vecini. Doamna Le Bon dispăruse din regiune şi Lee era sigură că se refugiase la rudele ei de la Paris.

Orice rău are partea lui bună şi Lee era fericită că Gilles îi acordă o atenţie deosebită,

dormind alături de ea, gata să o liniștească atunci când se trezea din coșmaruri. Soțul ei era bun, și-i purta de grijă, dar numai atât. Se purta ca un tată iubitor care veghează la liniștea fiicei lui.

Gilles o însoțise la vizita pe care i-o făcuse doctorului la Nantes și, după ce ieșiseră din cabinet, insistase să-i cumpere o rochie nouă. Îi alese o culoare vie, care-i venea foarte bine; punându-i în valoare părul bogat pe care-l strânsese într-un coc.

Când Gilles intră în dormitor și văzu noua coafură a soției sale, rămase nemișcat câteva clipe, în admirație.

— Ești gata, Lee? Dacă nu vrei să participi la petrecere, poți rămâne acasă. Nimeni nu-ți va reproșa acest lucru.

— Știu că în situația mea este recomandabil să mă odihnesc mai mult, dar nu mă pot abține să particip la această serată, răspunse ea, încercând să dea impresia că este veselă.

Domnul de Treville îi invitase să petreacă revelionul împreună cu alți viticultori. În drum spre reședința tatălui Luizei, Lee se întreba cum va fi noul an pentru ea și îl privi pe furiș pe Gilles care era atât de frumos în hainele de seară. Conducea mașina cu calm și ea se gândi că-l iubește din ce în ce mai mult. Ah, cât ar fi dat ca el să întoarcă mașina și să pe-

treacă seara de revelion numai ei doi ! Ar fi preferat să întâmpine noul an în braţele lui. Scoase un suspin şi el îi aruncă o privire îngrijorată.

.— Dacă nu te simţi bine, Lee, pot să te duc acasă.

— Nu, mulţumesc, mi-a trecut. Vreau să particip la petrecerea lui Bernard. Oricum, mai devreme sau mai târziu, trebuie să dau ochii cu Luiza. Nu pot să amân această confruntare.

Gilles clătină din cap.

— Când mă gândesc ce tragedie ar fi putut să se întâmple !

Chipul lui deveni palid şi ea fu impresionată de atenţia pe care i-o acorda viitorului său moştenitor. Vlăstarul său va fi o fiinţă fericită.

Luiza le ieşi în întâmpinare şi li se adresă călduros, însă îi adresă lui Lee o privire ostilă, zărind cerceii pe care aceasta îi purta.

— Porţi deja smaraldele, deşi nu s-a născut copilul ! remarcă ea pe un ton mieros.

— Eu am vrut să-i poarte în seara de revelion, interveni Gilles cu calm, scutind-o să răspundă.

— Ce noroc ai, draga mea. Bijuteriile valorează o comoară. Nu ţi-e teamă să le pierzi sau...

Petrecând un braţ protector în jurul taliei soţiei sale, Gilles o întrerupse pe fosta lui amantă :

— Ce cuvinte sunt astea ? Toți musafirii sunt oameni mai presus de orice bănuială ! Crezi că este cineva capabil să comită un furt ? Știi vreo persoană în stare de o asemenea mârșăvie ?

Luiza ridică din umeri. O furie rece apăru în privirea ei, dar se abținu să mai spună ceva, înțelegând prea bine aluzia lui Gilles.

Ceilalți oaspeți îi înconjurară și conversația prietenească îi ridică moralul lui Lee, care constată că făcuse progrese însemnate în însușirea limbii franceze. Gilles îi șopti că o părăsește câteva momente, deoarece are de vorbit ceva cu Bernard. Ea avu un moment de panică, însă își reveni repede, conștientă de faptul că Gilles nu putea sta numai cu ea. În privința Luizei era liniștită, aceasta nu putea să-i mai facă vreun rău. Cel puțin așa credea ea. În momentul când se duse spre salon, Luiza îi tăie calea.

— Tocmai te căutam, Lee. Voiam să-ți prezint pe unul dintre invitați. De altfel, îl cunoști foarte bine.

Lee nu-l remarcase pe bărbatul din spatele Luizei și când ridică privirile, făcu ochii mari.

— Dan !

El se uită disprețuitor la pântecele ei bombat.

— Ce cauți aici ? îl întrebă ea.

— Am venit după tine, sperând că vom putea fi din nou împreună. Constat însă că am dat dovadă de o mare naivitate ! îi reproșă el

pe un ton sarcastic. Când am primit scrisoarea ta prin care-mi comunicai ruperea logodnei, am crezut că treci printr-o criză de conştiinţă şi că revederea noastră îi va pune capăt. Făcând o strâmbătură, el se adresă Luizei care asista la scenă arborând o expresie satisfăcută.:

— Îţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii la timp în privinţa caracterului femeii cu care voiam să mă căsătoresc. Întorcându-se spre Lee, el continuă pe acelaşi ton disprețuitor : Aveai un amant şi totuşi făceai pe nevinovata ! Când mă gândesc că te-am respectat tocmai pentru că te-am considerat diferită de celelalte femei ! Dacă aş fi ştiut...

Lee simţi că o călcase prea mult pe nervi şi replică cu vehemenţă.

— Ce-ai fi făcut dacă ai fi ştiut ? Ai fi preferat o aventură de scurtă durată în loc să-mi oferi un inel de logodnă ?

Iluziile sale se spulberaseră ca un fulg. Dan n-o iubise niciodată şi nu se logodise cu ea decât pentru a se lăuda în familie că are o nevastă neprihănită. Acum îşi aduse aminte de faptul că Dan o întrebase insistent dacă avusese vreun iubit. Atunci crezuse că el doreşte să-i cunoască firea, dar, în realitate, singura lui grijă fusese să fie sigur de moralitatea ei. Dacă i-ar fi mărturisit că avusese o legătură cu un alt bărbat, el nu i-ar mai fi propus căsătoria, ci ar fi căutat să facă dragoste cu ea.

Fiind pe deplin convinsă de caracterul lui meschin, se felicită pentru faptul că scăpase de o asemenea persoană cu care n-ar fi putut avea o căsnicie fericită.

— Cel puțin ai avut decența de a rupe logodna, știind că ești gravidă. Nu cred că poți să-mi revendici paternitatea.

Lee rămase de piatră. Acesta să fi fost bărbatul care-i declarase că o iubește atunci când îl cunoscuse în Australia ? Ea avu o tresărire și se clătină pe picioare, dar un braț puternic o susținu.

— Gilles !

Soțul ei o zărise în compania Luizei și îi venise în ajutor.

Dan nu-l cruță nici pe el și, aruncându-i o privire disprețuitoare, i se adresă pe un ton nepoliticos :

— Îți doresc să fii fericit alături de ea. După cum arată, se vede că nu ai pierdut timpul.

Luiza scoase un țipăt în timp ce un pumn scurt îl doborî pe american la pământ.

— Gilles, de ce l-ai lovit ? se interesă Luiza. Nu știi că a fost logodnicul lui Lee ?

— Ba da, replică el. De ce crezi că am grăbit nunta ? Nu știu însă ce caută aici ? Uitându-se la mutra lui Dan, el adăugă : Nu este prea greu să ghicesc cine l-a chemat. Te avertizez, Luiza, să nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Încă o inițiativă de acest fel și voi fi nevoit să-i spun tatălui tău ce carac-

ter ai. Nu ai moştenit prea mulţi bani de la soţul tău şi dacă Bernard află cu ce se ocupă fiica lui, nu va fi de mirare să te dezmoştenească !

Dan îşi reveni în fire şi îl examină pe Gilles.

— Am să te reclam la poliţie ! Te dau în judecată !

— Încearcă numai, ripostă Gilles. Nici un tribunal din Franţa nu-ţi va da dreptate. Ca soţ, am datoria să apăr onoarea soţiei mele.

— Soţia lui ! repetă Dan, făcând ochii mari. Întorcându-se spre Luiza, îi reproşă pe un ton aspru : Nu mi-ai spus că sunt căsătoriţi !

Lee îşi dădu seama de modul în care acţionase fiica domnului de Treville. Căpătând adresa lui Dan, prin intermediul doamnei Le Bon, Luiza reuşise să-l determine pe Dan să vină în Franţa pentru a o recuceri. Stratagema Luizei eşuase lamentabil, pentru că Gilles ştia de logodna lui Lee, aşa că apariţia lui Dan nu mai putea aduce discordie în căsnicia lor.

— În cazul acesta, spuse Dan, uitându-se la Gilles, nu ai decât să te bucuri de farmecele ei. Eu n-aş putea să mă uit la o femeie care a umblat cu alţi bărbaţi.

— Ai noroc că n-am o fire violentă, rosti Gilles, stăpânindu-se. De altfel, insultele tale se datorează geloziei. Pot să afirm că ele nu

conţin nici o fărâmă de adevăr. Chiar dacă bârfele s-ar datora unor slăbiciuni omeneşti, ele n-ar micşora iubirea pe care i-o port soţiei mele. M-am îndrăgostit de ea atunci când nu era decât o adolescentă de şaisprezece ani şi o cunosc foarte bine.

La aceste cuvinte, Lee se înroşi, pradă unei emoţii puternice.

Gilles se adresă Luizei şi tonul lui deveni aspru :

— Planul tău a dat greş. Trebuie să-ţi mărturisesc că dacă Lee ar fi plecat de la castel cu acest bărbat, tot n-ai fi luat locul ei. Niciodată !

Câteva clipe mai târziu, Gilles o ajută pe Lee să urce în maşină şi apoi se aşează la volan. Ea avea un sentiment de milă faţă de cruzimea rivalei sale. Soţul ei părea nervos şi îngrijorat.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin această încercare. Luiza este o stricată, nu am alt cuvânt pentru ea.

— Să nu mai vorbim despre ea, spuse el, şi-i înlănţui umerii. Tensiunea în care stătuse de câtva timp o făcu să plângă.

Gilles încercă s-o consoleze, dar hohotele de plâns se înteţiră, fiind în culmea unei crize nervoase. El porni motorul şi conduse mai repede decât la venire.

Lee nu se aştepta ca el să-i deschidă portiera, atât era de tulburată. Se simţea înjosită

de scena la care asistase și-i era rușine de a fi cunoscut asemenea ființe îngrozitoare ca Dan și Luiza. Simțea nevoia să fie singură și să plângă după pofta inimii.

Se îndreptă spre ușa de la intrare și nu se opri, deși Gilles o strigase. Pierre îl întâmpină, având ceva de discutat și ea profită de aceasta și urcă în camera ei. Se aruncă în pat și-și înfundă capul în pernă.

Gilles nu întârzie să intre în dormitor, veni lângă ea și o răsuci cu fața spre el.

— Lee ! Glasul lui era blajin și plin de afecțiune. I-aș ucide pe Luiza și pe fostul tău logodnic pentru starea în care te-au adus. Cel puțin ai înțeles că acest om nu te-ar fi făcut niciodată fericită.

Se simțea atât de bine în brațele soțului ei, încât se ghemui mai strâns la pieptul lui. El își scosese haina și ea, trecând peste mândria ei, începu să-i desfacă nasturii de la cămașă ca să-i mângâie pielea catifelată. Închise ochii, simțind că dorința îi este mai puternică decât voința, care-o împiedica să-și găsească împlinirea. Gilles o îmbrățișă mai tare și ea deschise buzele, așteptând să fie sărutată.

— Lee, nu-mi pune răbdarea la încercare, o imploră el. Sunt pe punctul să cedez impulsurilor. Oh, Lee...

Vocea lui era pierdută de pasiune și ea avu senzația că trupul îi lua foc. Brusc, o sărută

apăsat pe gură și apoi pe gât, iar ea nu-și putu stăpâni gemetele de plăcere.

— Spune-mi să plec, o rugă el, făcând un efort să se desprindă din îmbrățișare.

— Te doresc, suspină ea, deschizând ochii.

Cuvintele ei îl făcură pe Gilles să stea în cumpănă. Viitorul ei se hotăra în aceste momente de tandră intimitate. După ce trase aer adânc în piept, el declară pe un ton înflăcărat :

— Ți-am promis că nu te voi mai sâcâi cu dorințele mele, însă nu mi-am închipuit că ele sunt atât de puternice. Lee, vreau să rămâi la castel. Poate că voi reuși să te iubesc. Nu știu dacă nutrești vreo pasiune pentru mine, dar sunt sigur că nu-ți sunt indiferent. Îi ridică bărbia ca s-o privească în ochi. Oh, Lee, dacă ai ști ! Am încercat să mă conving că ești o femeie ca toate celelalte și că nu meriți dragostea mea. M-am simțit atât de vinovat când am descoperit în seara aceea în pădure că ești neprihănită. Deși m-am jurat să nu mă mai ating de tine, te-am dorit mereu. Tu m-ai atras irezistibil. Am cunoscut, în brațele tale, o voluptate pe care nici cea mai experimentată dintre femei n-ar fi fost în stare să mă facă să o trăiesc. Totul a fost atât de minunat : sufletele noastre s-au unit în același timp cu trupurile noastre. Pentru că nu m-ai iubit, m-am frământat mult știind că trebuie

să-ți redau libertatea. Să nu-mi porți pică dacă am să-ți mărturisesc că am fost extrem de fericit când am aflat că ești gravidă, pentru că aveam un pretext ca să te reții aici... La fel de mult m-am bucurat când Luiza mi-a dat prilejul să te cer de nevastă.

— Nici tu nu-mi vei reproșa faptul că te iubesc la fel de mult ca și pe copilul nostru?

Gilles îi răspunse sărutând-o blând, apoi se îndepărtă puțin.

— Ești sigură ce ai spus, draga mea? Ești convinsă că nu simți numai o atracție fizică pentru mine? Nu trebuie să te rușinezi dacă numai dorința contează. N-ai cunoscut alt bărbat și ești o femeie senzuală. Te previn că nu mă voi mulțumi numai cu trupul, vreau să-mi aparții în întregime.

— Te iubesc! exclamă ea. Viața pe care am dus-o până acum, a fost un chin îngrozitor. De fiecare dată când... Se întrerupse, neîndrăznind să-i destăinuie pasiunea pe care i-o inspirase de când îl cunoscuse.

— Da, draga mea, ce voiai să spui? De ce nu îndrăznești să mărturisești ceea ce simțim amândoi? Când te văd, simt nevoia să te dezmierd și atunci când te îmbrățișez, cu greu mă stăpânesc să nu merg mai departe. Doresc din toată inima ca tu să mă mângâi.

Lee îl înlănțui cu brațele și dorința lor deveni o flacără ce le ardea trupurile. Se desprinse de ea, într-o ultimă încercare de a-și respec-

ta promisiunea și de a fi sigur că între ei nu mai exista nici un obstacol în calea fericirii.

— Te-am îndrăgit de când te-am văzut în urmă cu șase ani. Erai atât de dulce și nevinovată. Mi-am dat seama că ți-am făcut o impresie deosebită, dar n-am considerat corect să profit de situație pentru a te seduce. Voiam numai să aprind flacăra pasiunii care mocnea în sufletul tău, însă scrisoarea pe care mi-ai trimis-o m-a întors pe dos. Am crezut că înnebunesc când am văzut că sub aparențele unei fete inocente se ascunde o fire perversă! Oh, Lee, dacă ai ști cât am suferit! Oricât îmi spuneam că nu ești demnă de mine, nu puteam să te alung din inima mea. Anii au trecut și tot la tine îmi este gândul. Când te-am văzut venind la castel, însoțindu-l pe Michael, mi-am dat seama că te iubeam cu aceeași intensitate.

— Nu eu am scris scrisoarea pe care ai primit-o, ci Sally! Atunci când m-ai obligat să citesc, nu am înțeles nici măcar sensul unor anumite cuvinte. Din ziua aceea, am avut simțământul că sunt murdărită și înjosită. Acuzațiile, brutalitatea și disprețul tău mi-au marcat adolescența. M-am chinuit în toți acești ani, considerându-mă nedemnă de a iubi.

— Iartă-mă! exclamă el. Am fost aspru cu tine pentru că te iubeam. Voiam să nu sufăr din cauza ta. Să uităm însă trecutul și eveni-

mentele recente care ne-au făcut atâta rău. În seara asta, am crezut că-l iubești pe Dan. Văzând că te schimbi la față, m-am apropiat și am auzit când te insulta. N-am suportat să fii înjosită de el, deși m-am bucurat oarecum, pentru că purtarea lui îmi dădea speranțe să constați ce fel de caracter are și, prin comparație, să mă preferi pe mine.

— Eu am fost convinsă că ai grijă de mine numai din cauza copilului, mărturisi ea. Nu mi-am închipuit niciodată că mă iubești. De altfel, mi se pare că în acest moment visez și că mă... voi trezi singură în pat...

— De azi înainte, te vei trezi numai în brațele mele, promise el, sărutând-o tandru pe frunte.

*
* *

Peste șase luni, Lee stătea întinsă la soare, bucurându-se din plin de sejurul în Grecia. De la sosire, timpul fusese minunat și zilele treceau foarte plăcut. Se întoarse pe burtă și-l admiră pe Gilles care înota în piscină.

Gilles închiriase o vilă în insula Corfu unde toată familia se simțea cât se poate de bine. Lee aruncă o privire înduioșată spre leagănul care se afla la umbra măslinilor. Phillippe dormea încă. Băiețelul semăna ca două picături de apă cu Gilles și avea părul negru.

Ochii lui, albaştri la naştere, începuseră să devină cenuşii.

— La ce visează Frumoasa din pădurea adormită ? glumi soţul ei, ridicându-se pe marginea bazinului şi stropind-o cu apă.

Cu pleoapele lipite, Lee se prefăcu că doarme, în timp ce trupul ei se înfioră la apropierea lui Gilles. Grădina vilei se termina cu o plajă particulară şi, noaptea trecută, cei doi soţi înotaseră în marea caldă. La început ea ezitase să se scalde goală, dar, la insistenţele lui, îşi dăduse costumul de baie jos. Niciodată nu va uita mângâierile valurilor, urmate de îmbrăţişările fierbinţi ale soţului ei, pe ţărmul mării.

— Crezi că fiul nostru va fi un bun viticultor ? întrebă el cu mândrie.

— Sunt convinsă ! fu răspunsul ei ferm.

Privirile lor se întâlniră şi ea ştia că Gilles se gândeşte, ca şi ea, la seara când furtuna îi îmbiase la dragoste. Aşezându-se lângă ea, îi şopti la ureche :

— Unde ne petrecem seara ? Este o discotecă în sat. Doica va avea grijă de Philippe.

Lee clătină din cap, apoi se ghemui la pieptul lui.

— Nu mă tentează nimic, prefer să stăm aici.

Gilles surâse înţelegător.

— Te iubesc, Lee, mai mult ca orice pe lume, declară el, îmbrăţişând-o.

Sărutarea lor îndelungă o înfioră. O luă în braţe şi o duse în dormitor. Dorinţa îi făcea să simtă o plăcere imensă. Pasiunea împărtăşită îi lega şi mai mult, iar viitorul le rezerva momente şi mai fericite. Siguranţa că este iubită o determina să se dăruiască fără nici o rezervă, cunoscând ce înseamnă voluptatea.

Philippe se deşteptă şi începu să scâncească, însă se linişti repede, ca şi cum ar fi ştiut că nu trebuie să-şi deranjeze părinţii.

— SFÂRŞIT —